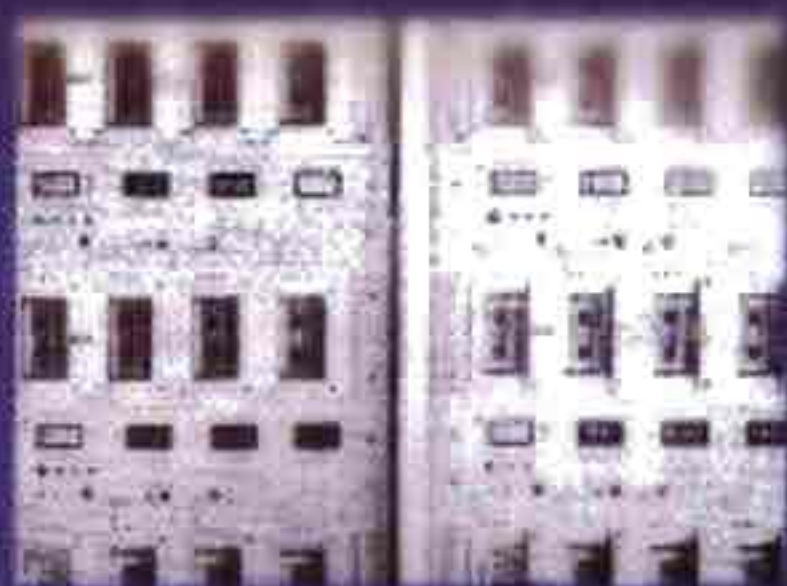

col. (r) FLORIAN GÂRZ

SPIONAJ ȘI DIVERSIUNE

- *NATO face planuri pentru ocuparea României !*
- *Războiul Rece – diversiunea secolului XX*
- *Ceaușescu se dorea... în NATO*
- *Antiterorismul – războiul pentru resursele planetei*
- *Lech Walesa – agentul CIA racolat de Vatican*
- *Americanii vor să ocupe Balcanii... cu anii !*

Editura

CRAIOVA

col.(r) FLORIAN GÂRZ

SPIONAJ

ȘI

DIVERSIUNE

Editura **OBIECTIV**
CRAIOVA

CUVÂNTUL EDITORULUI

Iată-ne, din nou, la o serie incitantă de "întâlniri" cu cititorii ! Fideli, stabili sau mai noi. O parte, atât de dornici de noi informații, pe care nu le prea găsesc prin alte locuri, încât întrebau de apariții noi imediat după primirea celor din vară... Pentru a nu mai exista dubii, repet cele scrise într-un volum anterior: din motive ce țin de situația pieții și a rețelei de difuzare, până la reglementare, **vom apărea de două ori pe an: aprilie-mai și octombrie-noiembrie**. Firește vom încerca să creștem mereu numărul lucrărilor noi apărute într-o "ediție". Deocamdată, am și reușit: 3 și 4 în 2001, 5 și 7 în 2002. Plus reeditările permanente. Vi se pare puțin? Cine crede acest lucru este invitat să reia traseul nostru: fără bani, fără sprijin, să "construiască" o rețea, s-o păstreze și s-o mai facă și să plătească, în condițiile actuale, în care mulți renunță la difuzarea de carte, din cauze mai mult decât obiective !...

Vi se pare că mă "plâng" prea mult? Că se bat cap în cap laudele cu plângerile? Parțial, aveți dreptate! În ce privește Editura OBIECTIV, deocamdată, lucrurile merg excelent: lucrările se înmulțesc, reeditările asemenea, timpul de "lichidare" a unui titlu a scăzut spectaculos, cititorii s-au înmulțit la fel de spectaculos, ca și tranșele de plată. Aceasta este partea frumoasă a editării de carte, cel puțin în ce ne privește. Pe de altă parte, **Fabrica Letea scumpește hârtia**, cheltuielile tipografice cresc și ele (datorită "scumpirii" valutei) iar rețeaua de difuzare începe să amintească de... Meșterul Manole. **Unii renunță definitiv la difuzarea de carte, sau închiriază spații ori le reprofilează**. Când te bucuri că ai găsit difuzori noi, afli că, pe lumea asta, nimic nu se câștigă, totu se transformă...

Robert Turcescu, de la "*Europa FM*", neinițiat în acest domeniu, credea că, într-o economie de piață, poezia bună ajunge automat "*perla din colierul reginei*", datorită concurenței... L-am lămurit rapid că, **în economia noastră de piață, nu moare doar poezia, ci chiar și editarea de carte în general !** Am editat două volume de poezii, știu ce înseamnă și... nu vreau să dau faliment.

Un exemplu elocvent în ce privește economia de piață în acest domeniu este binecunoscuta firmă **RTC**. Care **a început să devină un...gropar al difuzării de carte**. Pot să se supere, să mă cheme în instanță, treaba lor! Cert ste că am avut contracte clare și colaboram foarte bine cu trei difuzori, până au fost preluați de RTC, care n-a mai dorit să continue activitatea (și obligațiile) celor "înghițiți", RTC fiind un distribuitor de papetărie! Aceștia sunt, în ordine, "*Dacia Traiană*" SA Sibiu (2001), "*Libristel*" SRL Alexandria și "*Bibliofor*" SA Deva și "*Cartimpex*" SA Cluj-Napoca (2002). Ei bine, dacă primele două cazuri le-am acceptat din lehamite de procese și Justiție, ultimul se va "lăsa" în mod sigur cu un proces usturător, dacă nu înțeleg să-și asume și obligațiile contractuale existente! Oricum, RTC constituie un semnal serios de alarmă la adresa celor care mai doresc să se vândă carte în România, și nu numai caiete și jucării !...

Ce face statul român? – veți întreba. Ce să facă, prin Guvernul Năstase și ministrul...Culturii, Răzvan Theodorescu, pregătește

somnul de moarte al culturii românești !...Calomnie? Ar fi bine să (nu) fie așa! Ce exemplu ne mai trebuie, după semnalele că la Muzeul de Istorie sunt lăsate pradă degradării dovezile vechimii existenței noastre pe acest pământ, sau după tentativa de a supune degradării și cele 10 milioane de volume ale Bibliotecii Naționale?

Vă mai ofer și un alt exemplu, ce ține de partea financiară, esențială până la urmă.

În statele dezvoltate, spre care tindem, cultura și presa sunt subvenționate. La noi, nu.

Tot acolo, editarea de presă și carte sunt considerate producție și stimulate ca atare, prin reduceri de taxe și impozite. La noi, 12 ani s-a plătit același impozit pe profit ca și la comerț (38% și 25%). S-a eliminat TVA la carte dar sprijinul este doar parțial. Difuzorul plătește TVA la comisionul său și atunci...renunță la aprovizionarea cu carte! Pentru acest motiv, am pierdut o serie de difuzori până acum...

Și altceva. Zice-se că întreprinderile mici și mijlocii (IMM) au fost ajutate cu **introducerea impozitului pe venit**. Într-adevăr, numai că **Guvernul Năstase nu s-a abținut să și ia, cu stânga!** Legea a intrat în vigoare la 1 septembrie 2001. Ar fi trebuit ca, la finele trimestrului, când se plătesc impozitele pe profit/venit, pe tot trimestrul să se fi plătit impozit pe venit, după cum se putea deduce acest lucru și din lege. Numai că instrucțiunile (ca la noi) au schimbat totul: iulie-august – impozit pe profit, septembrie – impozit pe venit ! Lovitura a fost extrem de parșivă. Cunoscând scadența trimestrială, majoritatea IMM-urilor caută să-și găsească obligații de plată (mari) măcar în ultima lună, dacă n-au reușit până atunci, și să-și încaseze banii pe marfă până la sfârșitul trimestrului. Lovitura a fost parșivă pentru că mulți au fost surprinși cu profituri imense pe hârtie și fără disponibili în cont. Ceea ce a dus la mult-doritele (de către stat) penalizări...

Iar IMM-urile au mai primit o lovitură. Pe care am recepționat-o și noi în plin. În mod normal, TVA-ul plătit se compensează cu cel încasat și se achită/recuperează diferența. S-a introdus, însă, "pro-rata" (care ne-a alungat și difuzorii), conform căreia TVA se rambursează doar în conformitate cu ponderea veniturilor purtătoare de TVA în total activitate. Cum noi vindem exclusiv cărți, scutite de TVA, este clar că statul "se bucură" de zecile de milioane pe care ar trebui să ni le ramburseze ca TVA plătit...Da, noi "producem" cărți, fără TVA, plătim tiparul fără TVA, numai că avem o groază de cheltuieli (telefoane, taxe poștale etc., etc.) la care plătim și TVA. Pe care respectivii beneficiari îl varsă la buget. Înseamnă că **statul român încasează acest TVA de două ori și, pur și simplu, bagă mâna în buzunarul editorilor, care fac producție și zice-se că îi ajută !** Numai că o editură poate avea nevoie de tipografie sau de mijloace de transport, caz în care gluma se îngroașă de-a binelea...

Într-un volum anterior (ca și la "Europa FM"), **am propus ca statul să înființeze o rețea de librării**, în care să poată fi expuse până și lucrările poezilor debutanți. În condițiile actuale, nu avem nici-o șansă să mai descoperim vreun nou Marin Sorescu, ori Nichita Stănescu, chiar dacă aceștia ar exista! În economia de piață, principala dificultate a unei edituri sau a unui autor este chiar... să ajungă la piață. Terorizați

de spațiul insuficient, librari sau tarabagii, toți difuzorii de presă/carte aleg doar ceea ce cred ei că se vinde mai repede, mai bine și mai profitabil. Se crează, astfel, **o nouă scară a valorilor**, în care revistele "*Hustler*" sau "*Playboy*" sunt mai valoroase decât "*Dosarele istoriei*", iar Pacepa decât Eminescu... Până în 2001, mai ajungeau cărți valoroase și în bibliotecile școlare dar a dat "*Abramburica*" de la Învățământ ordin să nu se achiziționeze decât manuale...

Consider, în continuare, că **o asemenea rețea de stat este una din marile șanse pentru salvarea difuzării de carte**. Rodipet constituie un exemplu elocvent. Indiferent cât de prost a lucrat, peste 10 ani a constituit o dovadă de democrație și un pilon al libertății cuvântului, atâta timp cât orice editor de presă a avut posibilitatea să-și difuzeze producțiile. După ce va fi privatizat, adio libertate a opiniei !

Guvernării vor spune că o asemenea rețea costă mult și nu e rentabilă. Costă, cumva, mai mult decât scutirile de **3.000 miliarde lei** acordate lui **Ion Nicolaie**, la preluarea tutunului românesc? Sau cele **7.000 miliarde lei** "acordate" membrului PSD **Corneliu Iacubov**? Oare, cultura României nu merită un asemenea efort (recuperabil în timp) din partea statului român? Banii din buzunarul statului sunt ai noștri. **Pe noi ne-a întrebat cineva** ce e de făcut cu ei, **dacă e bine să aruncăm 1.000 miliarde lei în Afganistan (pentru interese economice americane)** sau să ne asigurăm "*hrana minții*"?

Prezentul este cum este dar viitorul se arată deloc luminos! **Ne bucurăm de o audiență explozivă și de interesul tot mai crescând al românilor pentru teme majore**, ocolite cu grijă de guvernanți. Majoritatea difuzorilor se plâng de "*dezastru în încasări*", în timp ce sumele ce ni se datorează cresc mereu. Nu putem dormi, însă, liniștiți pentru că nu ne lasă alții ! Șomajul crește, nivelul de trai scade, în ciuda propagandei, ba chiar ne-am împuținat cu un milion (conform planului !), ceea ce **reduce mereu numărul cititorilor potențiali**. Implicit, și **rețeaua de difuzare se micșorează**, urmare reducerii permanente a vânzărilor. Am mai scris: cheltuielile de editare și difuzare cresc și ele permanent, profitul se micșorează, difuzorii au tot mai multe probleme la plată, "țeparii" se înmulțesc ca râmele.

Ca și cum acestea nu ar fi de ajuns, **sunt unii care au uitat că România a trecut printr-o Revoluție** și cred că s-au întors vremurile de altădată ! Care n-au știut niciodată de libertatea opiniei, democrație și alte "prostii" și...îi "*înjuri de mamă*" atunci când critici Guvernul, Parlamentul, Președinția, aducându-le aminte că nu sunt nici stat în stat, nici stăpânii României. Nu știu că, **într-o democrație reală, există polemică și nu război civil sau "ofensă adusă autorității"** ! N-au curajul să te înfrunte cu aceleași arme, chiar dacă sunt mult mai "înarmați" mediatic. Ei lucrează "în umbră" și sunt mândri de "operațiunile" pe care le fac. Apelează la câte un agent sau vreun naiv să-ți pună bețe în roate: vreo atenționare, vreo control, vreo blocaj financiar sau proces, verificarea sau blocarea corespondenței, intimidarea unui difuzor mai slab de înger, și altele, după cum îi duce mintea, pe ei sau pe șefii lor.

Este clar că lucrările editate de noi...nu descriu natura, nu sunt pe gustul celor care se simt cu musca pe căciulă, ori au interese împotriva

României. În acest caz, în care se "uită" deliberat de libertatea opiniei, este clar că **indivizii în cauză ori sunt defazați pe axa Istoriei, ori sunt chiar dușmani clari ai României și ar trebui tratați ca atare !...** Pentru că, ce poți spune despre astfel de indivizi care se simt deranjați de ideea că *"Istoria s-a născut în Carpați"* și consideră că prea multă preocupare față de istoria Țării duce la naționalism? Greșeală fatală nu duce la globalism !...

După cum ați observat de mult, de pe copertile-verso, "sloganul" nostru este: **"Secrete în Obiectiv / Adevărul exploziv !"** În plus, n'întâmplător, editura se numește **OBIECTIV**, cum s-a numit și revistă (apropos, băieți: nu mă mai întărâtați atâta: mă convingeți să reiau revista și iar ați îmbuliNAT-O !). Nu mi-am propus să fac propagandă pentru nimeni, nici să înființez vreun partid (după cum mi s-a propus prin '96), sau să "presez" pentru cine știe ce avantaje. Pur și simplu, ca și atunci când am "intrat" în presă, doresc să arăt fața realității, concetățenilor mei, să nu mai fim păcăliți și altă dată. Pentru că, **dacă sunteți păcăliți Dvs., sunt păcălit și eu**, vrând nevrând, și, mai grav, **copilul și nepoții mei** (dea Domnul !) **vor duce o viață de sclav în propria țară, blestemând generația dinainte că n-a știut să le apere viitorul...** Din păcate, alții pregătesc viitorul urmașilor vânzându-și patria! Cuvinte mari? Aceeași replică și în 1990, dar "rezultatele vorbește" ! Dl. Gârz a spus-o direct: *"Voi felicita primii guvernanți care vor aduce România la nivelul din 1989 !"* Nu se știe când va fi cazul...

Dl. **Florian Gârz** deja nu mai are nevoie de prezentare, după atâtea titluri publicate. **Legendă a (contra) spionajului militar românesc (supranumit Pápá)**. Omul care a cerut...demisia lui Ceaușescu. Din păcate, doar colonel (r), deși a condus **Secretariatul CSAT** sub cei doi președinți "post-decembriști", în 1991-97. Mai mult: după **9 volume publicate**, sub "dictatură" ar fi fost membru de mult al Uniunii Scriitorilor, ca și dl. Teodor Filip...

N-a reușit, însă, să editeze nimic la Editura *"Humanitas"* ! Deci, n-a fost recunoscut de *"elita intelectuală a României"*... Nici măcar nu a încercat, ar fi fost cea mai tare glumă ! Acolo se lucrează cu alte "valori": Patapievici ș.a. Acolo, tot ce vine din Occident este *"kușer"*, ce fac românii se numește *"shit"*...NATO, UE, SUA și alte inițiale sunt salvarea României *"bolnave de comunism"*.

Din fericire, **dl. Gârz este un ofițer de informații...obiectiv**, neafectat de *"boala politicii nebune"*, **căre nu poate fi păcălit de sloganuri**, ca "elita de duzină", creată de propagandă. Din păcate, spune exact ce gândește, adică **spune lucrurilor pe nume!**

Din fericire, mai suntem și noi pe lume, Editura... OBIECTIV ! Într-o lume în care tot mai mulți au învățat salutul *"Să trăiți !"*... Un salut care mă îmbolnăvește de nervi, pentru că e semn de umilință (E adevărat, poate fi și semn de viclenie – la unii "inițiați" – tipică activiștilor PCR, vorba lui Dumitru Dragomir: *"N-am știut să spun «Săru' mâna, porcule !», până îi mănânc șoricul..."*).

Pentru orice editură cu "teamă de împărăție", dl. Gârz ar fi... "pericol public" ! Pentru că **domnia sa s-a exprimat constant împotriva intrării în NATO**. Îmi aduc aminte că în 1997 i-am organizat o lansare de carte la Casa Armatei din Craiova și nu pot să uit că un general mai

avea puțin și își frângea degetele pentru "plasa" luată (am și poze!)... Era prima oară când auzeam pe cineva exprimându-se fățiș împotriva NATO și cu argumente clare. Atunci, am reținut doar unul, de bun simț în primul rând: *"De ce să intrăm în NATO, când Uniunea Europeană a mai aproape de noi iar NATO nu se știe cât va mai exista?"* Pe vremea aceea eram prea îmbibat de propaganda pro-NATO, pentru a mai înregistra și alte argumente. Contrar, însă, "logicii" altora, de atunci, dl. Gârz a devenit un colaborator permanent al revistei **"OBIECTIV MAGAZIN"**. I-am luat și un interviu în care, nu știu cum, l-am făcut "să vorbească". Lucruri absolut senzaționale! Ei bine, de atunci mă chinui să-l conving să scrie și lucruri trăite, fără succes, însă. Este o dovadă de profesionalism dar... mai insistăm.

De ce *"contrar logicii"*? Pentru că **eu n-am plecat din presa centrală ca să mă "pun bine" cu Puterea**, ci dimpotrivă: voiam să creez o revistă în care libertatea cuvântului să fie totală ("totală" nu înseamnă injurii, insulte etc.). Și am reușit. În redacție, trăiau (și scriau) la un loc monarhiști, liberali, comuniști, țărâniști (inclusiv patronul tipografiei), PDSR-iști, PSM-iști, sau urmași de evrei, țigani sau ucrainieni. Haos, credeți? Certuri, bârfe, jigniri? Nu cred că a existat în Craiova vreo redacție mai unită! Deși adept al disciplinei (liber consimțită, până e încălcată), n-a fost nevoie să "despart" pe cineva. În rest, chefuri "criminale", de neuitat, și "adunări organizate", în câte-o vineri, la sfârșit de program: *"Șefu', dai o bere?"* Pentru a nu se înțelege altceva, rețineți că nu am avut motive să roșim vreodată. Sincer vorbind, regret atmosfera de colegialitate a acelor ani, în care nu m-am simțit deloc patron, considerând revista un bun al tuturor (chestie care m-a cam costat, în final!), încât, repet, dacă mai sunt întăritat prea mult, uit că sunt cu timpul în pioneze și... nu se știe!

Mai nou, aflu că noi, toți cei de la Editura OBIECTIV, suntem considerați... anti-NATO. De cine? Firește că de serviciile de informații! Nu le-am numit *"secrete"*, căci atunci n-am mai fi aflat nici acest lucru, nici că am fost urmărit de SRI, 0215 și SIE, nici că doi colonei din SRI se ocupă de mine (persoană importantă!; mai degrabă, **lipsă de ocupație**)...

Un editor care voia "să trăiască liniștit", în mod sigur refuza la editare și **"Conspirația Satanei" – vol. III**, dar și prezentul volum! În spiritul "partidului unic" și al "globalizării", asemenea cărți n-ar trebui să apară! Pentru că ele sunt *"împotriva politicii de partid și de stat"*... Numai că, întreb, **la ce bun a mai fost votată o Constituție, care prevede libertatea opiniei și desființarea (auto)cenzurii?** A se reține: **Constituția este singura lege votată, într-adevăr, de poporul român.** Chiar dacă parțial. Restul legilor sunt "jocuri de copii" pe lângă Constituție (votate de un regim, desființate de următorul ș.a.m.d.). **Păcat că nu prevede și sancțiuni.** Atunci, ne-am uita la mulți "aleși" și numiți printre gratii (de afară)!...

Vă amintiți de *"Orizonturi roșii"*, a lui Pacepa, acea carte care, zice-se, a determinat căderea comunismului (măcar) în România? Rimează cu "grandomania" dar asta e... CIA. Ei bine, acest volum ar fi trebuit să se numească *"Orizonturi albastre"*. Din mai multe motive. Pe de o parte, dacă în "jocul" creat după 1945 (ba chiar 1917) **roșu** era

însemnul comunismului, **albastrul** este al...democrației, al Vestului. De fapt, **cele două culori indică "aripile" Masoneriei**: de stânga (Mare Orient) și de dreapta (de Rit Scoțian). **Amândouă au...stele și comisari**. Steaua roșie a lui Stalin a fost înlocuită de steaua albastră a Consiliului Europei, idem comisarii...Pe de altă parte, **într-adevăr ne așteaptă orizonturi...albastre**. Dar rău de tot !

Am numit-o, în final, **"Spionaj și diversiune"** pentru că **"Orizonturi albastre"** nu v-ar fi spus mare lucru și, apoi, deoarece toți acești ultimi 55-60 ani nu au fost, în esență, decât... **"Spionaj și diversiune"**.

Extrem de documentată, ca de obicei, lucrarea dlui col(r) Florian Gârz ne dovedește, încă o dată, că nu știm nimic din aceea ce se petrece în jurul nostru! Că unii, aleși de noi, ne consideră încă "mulțime mută" și, încălcând orice prevederi constituționale și tradiții ale poporului român, ne trimit fiii, rudele, vecinii sau cunoștințele să moară pe meleaguri străine (**"oriunde în lume"**, spune șeful SMG !) pentru interesele unor țări străine...

Intrarea în NATO și UE necesita, în primul rând, acceptul poporului român printr-un referendum. Deși sondajele indică, zice-se, o adeziune de "tip Ceaușescu", de 80%, **acest referendum este exclus din start de guvernanți.**

De ce, veți afla din următoarele pagini...

Eugen DELCEA

colonel (r) FLORIAN GÂRZ

S-a născut la 1 aprilie 1935, în satul **Borozel**, comuna **Borod**, din județul **Bihor**. În urma Dictatului de la Viena din 1940, familia s-a refugiat în **Banat**.

A absolvit șapte clase în municipiul **Reșița**, remarcându-se ca un elev de excepție. De la vârsta de **16 ani**, s-a dedicat carierei militare, urmând cursurile **Liceului Militar "Dimitrie Cantemir"**, pe care l-a absolvit în 1954, făcând parte dintr-o "promoție de aur" care l-a inclus și pe marele poet, scriitor și dramaturg **Marin Sorescu**.

A absolvit Școala Militară de ofițeri "**Nicolae Bălcescu**" în 1957, **Academia de Înalte Studii Militare** în 1972 și **Cursul Post-Academic de Strategie** în 1986, toate cu titlul de **șef de promoție**.

Cariera militară, de la gradul de locotenent până la cel de colonel, și-a derulat-o în cadrul **Direcției de Informații Militare**.

Între 1961 și 1975, a îndeplinit misiuni pe linie de cercetare strategică la **Londra, Beijing și Ankara**.

În momentele de tensiune maximă ale epocii războiului rece, cum au fost criza rachetelor din Cuba din 1962, "Războiului de 6 zile" din 1967 și "Războiul Yom Kipur" din 1973, debarcarea militară turcească din Cipru în 1974, conflictul militar anglo-argentinian din Atlanticul de Sud din 1982, precum și fenomenele de criză din fosta lume comunistă, mai ales cele din Polonia de după 1981, s-a dovedit a fi un expert atât în culegerea de informații, cât și în cea de analiză și prognoză, anticipând cu precizie evoluții acolo unde servicii străine de informații de mare prestigiu au eșuat.

În perioada 1978-1981 a condus activitatea de culegere de informații în spațiul statelor membre în **N.A.T.O.**, iar în perioada 1982-1984 a fost **șeful Secției analiză-sinteză** din **D.I.M.** A fost **destituit** din această funcție de către ministrul Apărării Naționale, general **Constantin Olteanu**, pentru "**atitudine necorespunzătoare față de comandantul suprem**" în iunie 1984.

În perioada 1991-1997, a deținut funcția de **consilier** în **Departamentul pentru Apărare, Siguranță Națională și Ordine Publică** și de **șef al Secratriatului Consiliului Suprem de Apărare a Țării** din cadrul **Președinției României**.

Este autor a numeroase studii de specialitate, printre care "**Surprinderea în războiul modern**" și "**Bătălia aero-terestră 2000**", publicate în anii '80 și confirmate, în special de războiul din **Golful Persic** din 1990-1991.

Cărțile sale "**Jugoslavia în flăcări**" (1993), "**N.A.T.O. – Globalizare sau dispariție**" (1995), "**Expansiunea spre est a N.A.T.O.**" (1997) sunt modele de geopolitică aplicată, constituind material bibliografic în toate centrele de învățământ superior, atât militare, cât și civile.

A mai publicat, la Editura **OBIECTIV**: "**CIA contra KGB**" (1999), "**Ghidul spionului român**" (2001), "**Spionajul total în acțiune**" (2001), "**Democrația hienelor / Spionaj, sânge și teroare**" (2002).

Cei care-l cunosc, din țară și străinătate, îl apreciază ca pe un **analist politico-militar** ce nu a fost nicând surprins de evenimente.

CUVÂNT ÎNAINTE

În epoca pe care o trăim, contrar așteptărilor, **există puțini oameni care au capacitatea, curajul și disponibilitatea să spună, să scrie și să susțină adevărul.** Printre aceștia se numără adevărații oameni de informații, profesioniștii serviciilor secrete, de o parte și de alta a infamei Cortine de Fier, cunoscători ai lumii reale, care, la peste un deceniu de la presupusa încetare a războiului rece, au început să scoată la lumină adevăruri cutremurătoare.

Utilizând scrierile cele mai recente ale unor mari specialiști din serviciile secrete de informații ale S.U.A. și Marii Britanii, printre care Norman Polmar, Thomas B.Allen, Jeffrey T.Richelton, Richard G.Powers, Mark Lloyd și alții, în această carte, am urmărit să pun în lumină fantasticele operații de spionaj și diversiune, desfășurate fără întrerupere de către C.I.A., M.I.6 și alte servicii de spionaj occidentale, împotriva fostei lumi socialiste din Europa de Est, în perioada 1947-1989 până la colapsul acesteia. Nu am scăpat din vedere nici replicile serviciilor specializate din fosta U.R.S.S. și statele satelite acesteia. Am constatat, însă, că **cele aflate într-o ofensivă neconținută (și continuă să fie și în zilele noastre) au fost serviciile de spionaj și diversiune ale S.U.A. și Marii Britanii,** care au acționat și acționează în tandem. Se afirmă că englezii ar fi "creierul", iar americanii "forța".

În prezent, se știe că **lumea socialistă est-europeană a sucombat din cauze interne obiective,** dar tot atât de bine se cunoaște că **acest proces a fost accelerat de acțiunile de spionaj și diversiune occidentale.** Imensele dificultăți economice prin care trec fostele țări socialiste, printre care și România, mai ales **dezindustrializarea sistematică** a unora din acestea, își au sorginea tot în acțiuni cu caracter subversiv puse la cale, **cu premeditare,** de către cercuri și servicii occidentale interesate.

Apelând tot la surse occidentale de mare credibilitate, în această carte am procedat la analiza și punerea în lumină a unui fenomen deosebit de îngrijorător prezent în Europa noastră de la Atlantic la Urali și anume **creșterea extremismului de dreapta, a neofascismului.** La alegerile prezidențiale din Franța, din mai 2002, țară în care s-a născut democrația modernă, principalul concurent al democratului Jacques Chirac a fost, spre stupefacția întregii lumi, neofascistul Jean Marie Le Pen.

Și în S.U.A. au existat și continuă să existe personalități politice de coloratură neofascistă care aspiră la funcții supreme în stat. De altfel, cu mulți ani în urmă la alegerile **prezidențiale din 1964, contracandidatul lui Lyndon Johnson** – a fost fascistul notoriu **Berry Goldwater.** Fenomenul se poate repeta, mai ales în condițiile create de isteria anti-teroristă de după 11 septembrie 2001.

În opera sa capitală "*Political Man*" (pag.127-179), marele sociolog american Seymour Martin Lipset demonstrează că **fascismul a fost și rămâne manifestarea politică a clasei de mijloc.** Se știe că această clasă este predominantă în statele occidentale cele mai dezvoltate. **Mizeria maselor este cea care generează extremism de dreapta, extremism de stânga și terorism.**

Democrațiile occidentale dezvoltate ar trebui să învețe, din "experiența" socialismului de stat de tip totalitar din Europa de Est, că **nimic nu este ireversibil.**

Democrațiile, indiferent de gradul lor de dezvoltare, atunci când clasa politică nu mai poate governa cu metodele obișnuite, **pot alterna cu regimuri fasciste.** Acest fenomen s-a manifestat în perioada interbelică.

În final, am acordat atenție și unor probleme politice care preocupă Europa noastră cea de toate zilele.

Începutul secolului XXI găsește **Europa angajată într-o cumplită bătălie pentru delimitarea noilor sfere de influență**, după denunțarea celor stabilite la Yalta și Potsdam, în 1945. În această bătălie sunt angajate **trei centre de putere:**

- **S.U.A.** – care operează prin N.A.T.O., sprijinite de Grupul de la Vilnius, adică foste țări socialiste satelite ale Moscovei;

- **Uniunea Europeană** – care acționează mai lent dar sigur și cu cele mai mari șanse de reușită, prin procesul de integrare;

- **Federația Rusă** – care operează prin instituția Comunității Statelor Independente.

Uniunea Europeană și Rusia cooperează, iar pierdantă va fi S.U.A.

Cei care situează pe același plan expansiunea spre Est a N.A.T.O. cu procesul de integrare a Europei și lărgirea Uniunii Europene dau dovadă de ignoranță politică.

Reuniunea la nivel înalt a N.A.T.O., de la Praga, din noiembrie 2002, se anunță a fi cea mai critică din întreaga existență a acestei Alianțe. În urma acesteia, N.A.T.O. ar putea sucomba ca alianță militară, rămânând în esență o alianță politică de securitate euro-atlantică. Cu siguranță că, la această reuniune, vor fi invitate să adere noi state, printre care cele mai mare șanse le au Slovacia, Slovenia, Bulgaria și România. Dacă Rusia este satisfăcută de concesiile ce i s-au făcut, atunci ar putea fi invitate și statele baltice – Estonia, Letonia și Lituania. **Extinderea N.A.T.O. cu "cel de-al doilea val" va fi pur politică și fără a fi însoțită de garanții ferme de securitate.** S.U.A. nu au acordat asemenea garanții nici aliaților lor din N.A.T.O., în anii de vârf ai războiului rece. **S.U.A. nu vor risca un război atomic cu Rusia pentru nici o țară sau grup de țări de pe fața Pământului...**

În anii ce urmează, Uniunea Europeană își va construi propria Identitate de Securitate și Apărare. La sfârșitul acestui proces, **Uniunea Europeană se va "decupla" de S.U.A. și din punct de vedere al securității,** așa cum s-a "decuplat" din punct de vedere economic odată cu introducerea monedei unice EURO de la 1 ianuarie 2002.

Autorul

PREGĂTIRI PENTRU SUPER-SPIONAJUL TOTAL

Și cei înfrânți au eroi

Primul război mondial (1914-1918) a constituit mediul catastrofic de megacideri și dezastre, de intrigi politice și trădări, de rapturi teritoriale, jafuri economice și subjugări coloniale, **în care s-a fundamentat spionajul modern**. Dimensiunea globală a războiului a amplificat și mai mult **caracterul total** al acțiunilor serviciilor de spionaj ale Marilor Puteri beligerante. Este vorba, în primul rând, de Germania și Austro-Ungaria – pe de o parte, Franța, Marea Britanie, Rusia și S.U.A. – pe de altă parte.

Pentru informarea și cultura generală a celor interesați, ne vom opri asupra unor acțiuni și eroi din fantasticul univers al spionajului, înregistrați de istorie și studiați, din generație în generație, de către profesioniști.

În prima parte a războiului, **spionajul german**, condus de Walter Nicolai Schluga, alias *"Agentul 17"*, **a reușit să sustragă, din Franța, atât planul general de mobilizare a armatei franceze, cât și "Planul de Operații XVII" pentru război al Franței**, elaborat sub coordonarea generalului Joseph Joffre. Această acțiune nu are egal, ca valoare, în întreaga istorie a spionajului mondial.

Rezultate remarcabile în ceea ce privește obținerea de **informații cu privire la potențialul de război al Rusiei** sunt atribuite agentului german Herr Beckers. Acesta a spionat în Rusia, la Petersburg, Moscova, Minsk și Varșovia, sub acoperirea de om de afaceri american cu pașaport în regulă, pe numele de Wilbert Stratton.

Spionajul german din primul război mondial a reputat câteva **succese remarcabile și în ceea ce privește organizarea unor acțiuni de sabotaj pe teritoriul S.U.A.**, cel mai mare furnizor de armament și muniții pentru adversarii Germaniei.

Acțiunile de sabotaj din S.U.A., în perioada 1915-1917, au fost gândite, organizate și conduse de către Franz von Bopp, ofițer de informații sub acoperirea de consul al Germaniei la San Francisco.

Numai în perioada **aprilie-iunie 1915** au luat foc și au **explodat**, în mod misterios, **opt nave de transport americane încărcate cu muniții destinate trupelor franceze și engleze**. Agenții germani de pe teritoriul S.U.A. au reușit să plaseze bombe și să producă **explozii la fabricile de muniții și explozivi din Wallington, New Jersey, Wilmington, Delaware, Philadelphia, Pittsburg, Pennsylvania**. Devastatoare a fost **explozia unui tren întreg încărcat cu muniții**, în stația Metuchen din New Jersey, provocată de căpitanul Franz von Rintelen, din serviciul de spionaj, aflat în S.U.A. cu acoperire diplomatică.

Cel mai eficient spion diversionist german legalizat clandestin pe teritoriul S.U.A. a fost Walter Scheele. Acesta utiliza, în acțiunile sale de sabotaj, **bombe incendiare de forma unui trabuc**, ce nu atrăgeau

atenția prin nimic. "Bombele trabuc" erau astfel **concepute încât să acționeze după 5–15 zile** din momentul plasării. Acestea erau **introduse la bordul navelor de transport muniții și explozivi ce plecau spre Europa.**

Toate aceste nave erau **distruse în larg** de pe urma efectelor acestor bombe extrem de ingenioase, care **nici nu lăsau urme**, fapt ce a pus în situații fără ieșire organele de contraspionaj americane.

Cel mai mare act de sabotaj pus la cale de spionajul german pe teritoriul S.U.A., în timpul "neutralității" acesteia, s-a produs la **30 iulie 1916**, în jurul orei 2 noaptea. Cu acest prilej, au fost **aruncate în aer docurile și antrepozitele Black Tom din portul New York**, principalul centru de aprovizionare pe mare a războiului din Europa.

Explozia a fost înfiorătoare, cu efecte asemănătoare unui cutremur, producând un crater uriaș. S-a apreciat că **puterea exploziei era echivalentă cu cea a 85 de vagoane de trotil.** În zilele noastre, aceasta ar putea fi comparată cu o **explozie atomică de calibru mic...**

La **11 ianuarie 1917**, spionii germani au **distrus în totalitate fabrica de proiectile de la Kingsland**, în care se aflau 270 000 de proiectile de artilerie încărcate, destinate armatei ruse. La **6 aprilie 1917**, a fost **distrusă fabrica de armament de la Edystone**, statul Pennsylvania, ocazie cu care au pierit, în modul cel mai cumplit, sute de muncitori.

Fiind o țară înfrântă în război, istoria spionajului a ținut în umbră faptele spionilor și diversioniștilor Germaniei.

Începuturile tehnospionajului total

Primul război mondial, ce părea a nu se mai termina, a pus bazele **întrebuințării tehnicii moderne în slujba culegerii pe scară largă a informațiilor militare, politice și economice.** Este vorba de **mijloacele radio și mijloacele foto.**

La începutul secolului XX, statele moderne ale lumii au **introdus radioul ca principal mijloc de comunicații**, atât în armată, cât și în activitatea diplomatică. Ascultându-și propriile stații, specialiștii în materie și-au dat repede seama că, în același mod și cu extremă ușurință, pot fi ascultate și interceptate și comunicațiile radio ale adversarilor.

În acest mod, **încă din 1914 s-au pus bazele cercetării radio-electronice.** Aceasta a evoluat rapid, ducând la crearea unor **unități specializate.** Transmiterea necifrată sau necodificată de ordine și dispoziții în rețelele de trafic radio a devenit o adevărată **sinucidere**, fenomen ce s-a și produs în anii primului război mondial.

În același timp, **aparitia avionului** în înzestrarea armatelor, folosit inițial exclusiv pentru misiuni de cercetare, a **permis instalarea la bordul acestora a aparatului de fotografiat.** **Rezultatele marilor bătălii de la Marna, de pe Somme, de la Tannenberg, precum și cele de la Mărăști, Mărășești și Oituz au fost influențate de cercetarea radio și cercetarea fotoaeriană.**

La fel s-au petrecut lucrurile și cu bătăliile navale. Totodată, serviciile de spionaj din statele moderne și-au făcut o practică din interceptarea traficului radio al rețelelor ce deserveau legăturile diplomatice și

comerciale ale tuturor statelor lumii. **Cei mai mari specialiști în cercetarea radioelectronică (COMINT) au fost englezii, iar după cel de-al doilea război mondial, americanii.**

În cercetarea fotoaeriană, Franța și Germania au fost lideri în cursul primului război mondial. În octombrie 1914, armata franceză dispunea de 50 de escadrile de aviație cu misiuni de cercetare foto. **De la o altitudine de circa un kilometru, avioanele de cercetare foto franceze realizau fotografii ale câmpului de luptă deosebit de clare.** Pe această bază, s-a realizat simbioza dintre aerofotografie și cartografie, **rezultând hărți de mare precizie, ceea ce a făcut ca artileria terestră să devină devastatoare.**

După numai o lună de zile de la începerea războiului, armatele germane, atacând prin Belgia, au depășit Forțele Expediționare Britanice (considerate, din lipsă de informații, înfrânte) și s-au aflat, prin surprindere, doar cu Armata a 6-a franceză. Generalul german Alexander von Kluck, comandantul trupelor germane aflate în ofensivă, era convins că poate zdrobi armata franceză și cuceri rapid Parisul. Probabil că așa s-ar fi derulat evenimentele dacă, **la 3 septembrie 1914, cercetarea aeriană engleză nu ar fi descoperit un mare interval între două armate germane.** Trupele franceze și britanice au reușit să pătrundă în acel interval, amenințând flancurile descoperite ale armatelor germane.

În loc să fie distrusă, la 6 septembrie, Armata a 6-a franceză a trecut la contraofensivă, amenințând flancul și spatele grupării generalului von Kluck. Combinată cu ofensiva din nord a Armatei a 5-a franceze și Forțele Expediționare Britanice, **marea ofensivă germană de pe Marna, care viza capitularea Franței, a fost zădărnicită datorită unor informații primite la timp.**

Utilizând informațiile primite prin cercetarea fotoaeriană și interceptând datele culese prin ascultarea radio, aliații franco-britanici au putut anihila, în timp scurt, toate manevrele strategice și operative ale armatei germane pe frontul de vest. Din luna octombrie 1914, primul război mondial s-a transformat într-un război de poziții, cu o rată uriașă de pierderi, și de o parte și de alta.

Din august până în noiembrie 1914, pierderile s-au ridicat la 340.000 morți pentru francezi, 450.000 morți pentru britanici și 530.000 morți pentru germani. **Spionajul și cercetarea la trupe făceau ravagii.**

Pe frontul de est, în marea bătălie de la Tannenberg, împotriva rușilor, germanii își vor lua revanșa, tot pe fondul noii metode de spionaj a ascultării radio. Planul de operații al armatei ruse pe frontul german, elaborat de **generalul Pavel Rennenkampf** (german la origine), era axat pe ideea unei duble învăluri a grupării de forțe germane, efectuată cu două armate. Armata 1 rusă urma să pătrundă spre zonele centrale ale Prusiei Orientale, concomitent cu acțiunile Armatei a 2-a a **generalului Alexander Samsonov**, care opera în nord-vest, pe direcția Tannenberg. Succesul celor două armate ar fi condus la încercuirea forțelor germane din zonă. În conducerea operațiilor celor două armate s-au folosit mijloacele radio, prin care s-au transmis ordinele de luptă și misiunile unităților. **S-au folosit însă**

coduri rudimentare, ușor de descifrat, iar multe misiuni au fost transmise în clar. Armata germană dispunea de un centru de ascultare radio dislocat la Thorn, care a interceptat toate mesajele radio ale trupelor rusești. Informațiile culese erau imediat transmise, prin curieri utilizând motociclete, comandanților marilor unități germane și în special comandantului Frontului de est german, generalul Paul von Hindenburg, cel care, după război, a devenit președintele Germaniei, iar în anul 1933 îi va încredința funcția de cancelar lui Adolf Hitler.

Pe baza interceptărilor și analizei mesajelor radio transmise în clar, precum și a celor descifrate, spionajul militar german a reconstituit cu ușurință compunerea, dispozitivul operativ și misiunile armatelor rusești. Armata a 8-a germană, condusă de generalul Erich Ludendorff, a fost deplasată rapid către Tannenberg, luând total prin surprindere Armata a 2-a a generalului Samsonov. **La 31 august 1914, această armată a fost nimicită aproape complet, pierzând 30.000 de morți și 90.000 de prizonieri.** Tot planul de operații al armatei ruse a fost dat peste cap.

Poate că unii dintre cititori vor fi înclinați să creadă că exemplele date, care s-au consumat cu 88 ani în urmă, nu ar mai fi relevante. Nimic mai fals! **Armatele lumii au continuat să comită erori în acest plan, dintre cele mai grave, de atunci și până în zilele noastre, fie transmițând mesaje în clar, fie folosind coduri și cifruri destructibile. Acestea au condus nu numai la pierderea unor bătălii, ci chiar a războiului.** Chiar dacă mesajele nu pot fi descifrate, traficul radio, interceptat și analizat de specialiști, poate furniza informații privind dislocarea punctelor de comandă, a comandamentelor, a unităților, precum și a manevrelor efectuate de acestea în teren.

În timpul tragicelor evenimente din România, generate de revoluția din decembrie 1989, cele mai multe mesaje din rețelele radio ale armatei au fost transmise în clar. Toată lumea dădea ordine și contraordine în rețelele radio și pe canalul de televiziune, din care s-a creat o imensă confuzie și dezordine, generatoare de victime și distrugerii. **Dacă armata României ar fi întâlnit, în decembrie 1989, un adversar serios, ar fi pățit ca armata rusă la Tannenberg, în 1914...**

Ungaria, vecina noastră de la vest, cu care ne vom "alia" de îndată ce ni se va împlini visul de aderare la N.A.T.O., acordă o însemnătate deosebită cercetării radioelectronice. Eforturile principale ale acesteia sunt concentrate asupra României. După desființarea Tratatului de la Varșovia, survenită la 1 iulie 1991, forțele de cercetare radioelectronică ale armatei ungare au fost retrase din partea de vest a țării și concentrate în zonele de frontieră cu România, în localitățile Nyregyhaza, Debrecen, Szolnok, Bekescsaba și Hodmezovasarhely.

Bătălia navală germano-britanică de la Jutland pierdută de americani... la Bursă

Cercetarea radio a pătruns rapid și în forțele navale ale beligeranților din primul război mondial, mai ales în Flota Marii Britanii, cea

mai mare și mai puternică din lume. Șeful spionajului naval britanic, amiralul Henry Oliver, a pus bazele primului centru de interceptare a traficului radio german și a convorbirilor telefonice, prin dispozitive aplicate pe cablu. Înaintea marii bătălii navale de la Jutland, **pe coastele de est ale Marii Britanii funcționau 14 posturi de ascultare.**

În cadrul Amiralității britanice a funcționat celebra **"Room-40"** (Camera-40), specializată în operațiuni de decriptare și decodificare a mesajelor radio interceptate de la inamic. Cercetașii radio și decriptorii englezi au reușit adevărate minuni în descifrarea ordinelor de operații ale Flotei germane, grupările de forțe și manevrele acesteia din Marea Nordului.

În bătălia navală de la Jutland, din 31 mai 1916, cotate ca printre cele mai mari din istorie, au luat parte 248 de nave de război ale Marii Britanii și Germaniei. Bătălia s-a încheiat **nedecisă**, datorită incapacității amiralului John Jellicoe, comandantul Flotei britanice, de a valorifica informațiile de o excepțională valoare și oportunitate puse la dispoziție de către cercetarea radio, precum și a lipsei de curaj și hotărâre a comandantului Flotei germane, amiralul Reinhard Scheer, care a ordonat dezangajarea într-un moment în care sortii bătăliei îl favorizau.

Ceea ce se știe însă mai puțin despre bătălia navală indecisă de la Jutland este imensa țeapă trasă americanilor de către serviciile de spionaj engleze, în căldășie cu marea finanță britanică din **"City"** (cartierul bancar al Londrei). În timp ce navele Flotei germane se retrăgeau, pentru a nu mai reveni niciodată să se confrunte cu Flota britanică, **spionajul englez a lansat în eter, așa, "din întâmplare", o radiogramă din care rezulta că "Marea Britanie a pierdut bătălia de la Jutland".** Aceasta a fost interceptată la New York, dată publicității imediat, fapt ce a produs o furtună la Bursă. Acțiunile marilor societăți engleze au scăzut brusc până la cote ridicol de mici. **Agenții de bursă englezi au cumpărat toate aceste acțiuni.** A urmat comunicatul oficial al guvernului de la Londra, care anunța lumea că **"Marea Britanie a câștigat bătălia de la Jutland"...**

Valoarea acțiunilor engleze la Bursa din New York a crescut vertiginos. În urma acestei diversiuni, **acționarii americani au pierdut în favoarea englezilor o sumă de circa două miliarde dolari,** cifră imensă pentru acele timpuri. Lovitura dată de englezi a fost **gândită și premeditată până în cele mai mici detalii,** deoarece Marea Britanie fusese depășită din punct de vedere economic de către S.U.A., care, la începutul secolului XX, a trecut pe primul loc în lume. Imperiul britanic intra în etapa crizei sale absolute. *

* **N. edit.:** Această strategie nu era o noutate pentru englezi. Ea a mai fost aplicată de familia Rothschild, la Londra, în timpul bătăliei de la Waterloo (1815), acumulând o avere uriașă în numai câteva zile. Anunțând victoria lui Napoleon, au provocat panică și "căderea" Bursei de la Londra. Acțiunile cumpărate "pe nimic", au fost revândute apoi la prețuri colosale, după ce s-a aflat că, în realitate, Napoleon, "coșmarul Angliei", fusese învins definitiv...

Revoluția bolșevică... a spionajului german

Primul război mondial a revoluționat spionajul, dar în același timp a și dat naștere unei revoluții în Rusia. Aceasta din urmă a fost urmarea atât catastrofelor înfrângeri militare suferite de Rusia, datorate și spionajului german, cât și falimentului total al regimului țarist. La 2 martie 1917, țarul Nicolae al II-lea, văr primar cu regina Maria a României, a fost forțat să abdice. Sărmanul țar, care a pierit cu întreaga familie sub ploaia de gloanțe a unui pluton de execuție bolșevic, fără nici o judecată (nu cum a fost "judecat" N. Ceaușescu în 1989), a fost caracterizat de contemporani ca fiind *"handicapat de o incompetență vecină cu trădarea"*.

Partidul Comunist (bolșevic) al lui V.I.Lenin nu a avut absolut nici un merit în acțiunea de răsturnare a regimului politic țarist din Rusia.

Revoluția rusă a fost declanșată de cele 7 000 de rusoaice de la fabrica textilă din Sankt Petersburg, care au ieșit în stradă, apoi de muncitori, soldați și țărani care au pus stăpânire pe instituții și garnizoane, punându-i în libertate pe toți deținuții din închisori. Vidul de putere creat avea să fie ocupat de bolșevici, mai târziu.

În timpul evenimentelor de la Petersburg, din martie 1917, V.I.Lenin, descendent dintr-o familie nobiliară cu amestec de ruși, evrei și asiatici, cel care avea să influențeze cursul istoriei mondiale, cum n-a făcut-o nimeni până la el, **se afla în Elveția**. Evreii pur sânge Leon Troțki și Nikolai Buharin, care au jucat un rol decisiv în acapărarea puterii politice de către bolșevici, **se aflau la New York**. I.V.Stalin, a cărui umbră bagă în sperieți capitalismul occidental și astăzi, la o jumătate de secol de la marea sa, **se afla exilat în Siberia**.

În asigurarea succesului loviturii de stat sau a revoluției bolșevice de la 7 noiembrie 1917, un rol deosebit de important l-a jucat serviciul de spionaj german.

Angajată într-un război pe viață și pe moarte cu puterile Antantei (Franța, Marea Britanie și Rusia, la care a aderat și România, în 1916), Germania celui de-al doilea Reich a găsit în mișcarea bolșevicilor ruși un aliat puternic. Spionajul german era la curent cu programul politic al Partidului Comunist (bolșevic) rus și cu ambițiile lui Lenin de a cuceri puterea politică în Rusia printr-o revoluție. O victorie a bolșevicilor echivala cu scoaterea Rusiei din război, obiectiv strategic de importanță imensă pentru eforturile de război ale Germaniei, lucru care, în final, s-a și produs. Iată cum, în politică, te faci frate și cu diavolul până ce treci vadul ! Spionajul german i-a asigurat lui V.I.Lenin transportul din Elveția până în Rusia, în cea mai deplină siguranță, deși Europa era răvășită de război. În același timp, spionajul britanic îl sprijinea pe Kerenski, care a dat asigurări că va menține Rusia în război. Unul din cei mai mari agenți ai spionajului englez, Sidney Reilly a avut misiunea să-l asasineze pe Lenin. În plan strategic, victorios a ieșit spionajul german, care, cu ajutorul lui Lenin și al bolșevicilor, a scos Rusia din război, ajungându-se la pacea separată de la Brest-Litovsk, din martie 1918. **Revoluția bolșevică sprijinită de spionajul german și ieșirea Rusiei din război au avut urmări dezastruoase asupra frontului româno-rus din Moldova și în general**

asupra României, cu consecințe până în zilele noastre (tezaurul, Basarabia și nordul Bucovinei). Spionajul britanic s-a răzbunat punând la cale **atentatul asupra lui Lenin, din 30 august 1918**. Deși grav rănit, Lenin a supraviețuit până la 21 ianuarie 1924, dar nu a mai fost capabil să-și îndeplinească atribuțiile. La baza triumfului comunismului în Rusia s-a aflat înapoierea și sărăcia cumplită a mării majorități a populației imensului imperiu. Atât Rusia, la începutul secolului XX, cât și România, la sfârșitul aceluiași secol, ar fi avut nevoie de evoluții profunde, de renașteri sociale și nu de revoluții. **Revoluțiile se comportă ca tornadele, distrugând totul în calea lor**, toate valorile, toate edificiile și toate vechile instituții. Așa cum a demonstrat-o și revoluția din decembrie 1989 din România, acestea mai mult distrug decât construiesc. Situația economică și socială a românilor la începutul secolului XXI este de câteva ori inferioară celei de dinainte de 1989. **Dacă vom mai trece printr-o revoluție, riscăm să dispărem de pe harta Europei...**

Felix Djerjinski visase "să-i ucidă pe toți rușii" !

După preluarea puterii politice, asaltați de inamici interni și externi, **bolșevicii lui Lenin au început prin a-și crea instrumente puternice**, care aveau să-și pună amprenta, nu numai asupra situației din Rusia, ci și asupra istoriei întregii lumi. Acestea au fost **CEKA**, organ de securitate și spionaj, creat de polonezul Felix Djerjinski *, la 7 decembrie 1917, și **Armata Roșie**, creată de evreul Leon Troțki și georgianul I.V.Stalin, în ianuarie 1918.

CEKA reprezintă acronimele din limba rusă ce desemnau "*Comisia Extraordinară pentru Combaterea Contrarevoluției, Sabotajului și Speculei*". **Aceasta avea puteri extraordinare în adevăratul sens al cuvântului**. Agenții CEKA îi identificau pe "dușmanii poporului", tot ei îi urmăreau, arestau, interogau, judecau, pronunțau sentințe și tot ei le executau. Mai ales în anii războiului civil, CEKA a devenit o instituție care a băgat, pur și simplu, groaza în forțele interne ostile regimului, precum și în agenții serviciilor străine de spionaj. **Cekiștii lui Lenin s-au comportat ca iacobinii lui Robespierre**, în timpul dictaturii acestuia (1793-1794), **adică au tăiat și au spânzurat după bunul lor plac**.

Părintele CEKA, **Felix Djerjinski**, s-a născut la 30 august 1877, în Polonia aflată sub ocupația Rusiei. A fost crescut și educat în cel mai strict spirit catolic și al patriotismului polonez. **Ca adolescent, Felix Djerjinski visa să aibe puteri magice, să se poată face nevăzut "pentru a-i ucide pe toți rușii"**.

A pornit pe calea revoluționară de la vârsta de **19 ani**, activând în cercurile marxiste din Polonia și Lituania. Fanatismul său religios catolic se va metamorfoza în fanatism politico-ideologic marxist.

Trădat de către un "muncitor" (sau mai exact un agent provocator al securității țariste), F.Djerjinski este **arestat în iulie 1897 și condamnat la închisoare**.

* **N. edit.:** De origine iudaică.

Din detenție, i-a scris surorii sale următoarele: *"Închisorile sunt groaznice doar pentru cei cu spiritul slab"*. În mai 1898, a fost **deportat în Siberia**, la Nolinsk, provincia Viatka. Din 20 ani de activitate revoluționară, **12 ani i-a petrecut prin închisori. Închisorile țariste i-au afectat grav sănătatea**. Probabil că și din această cauză, atunci când a ajuns la putere, s-a comportat atât de cumplit cu adversarii bolșevismului.

Felix Djerjinski i-a întâlnit pe Lenin și pe Stalin pentru prima dată în 1906, la cel de-al IV-lea Congres al Partidului Comunist (b.), desfășurat la Stockholm.

La data răsturnării regimului țarist, Felix Djerjinski se afla în închisoare. El s-a alăturat imediat forțelor politice conduse de Lenin, fiind cooptat în Comitetul Central al partidului, în vara anului 1917.

Istoricul american Jeffrey T. Richelson, un anticomunist convins, în cartea sa *"A Century of Spies"* (Un secol al spionilor), apărută în anul 1995 la Editura Oxford University Press din New York (pag.49-51), îl prezintă pe Djerjinski ca pe un om cu o voință extraordinară, un ascet capabil de orice privațiuni și un om profund preocupat de suferințele celor nevoiași ! În același timp, voința lui de fier, construită pe principiile catolicismului polonez, l-au făcut să fie **cumplit în măsurile represive** împotriva tuturor celor care se opuneau regimului bolșevic. Felix Djerjinski a fost o figură legendară a revoluției bolșevice, supranumit *"Felix de Fier"*, a cărei amintire îi înspăimântă și astăzi pe cei din serviciile de spionaj occidentale. Iată unul din motive.

La 25 august 1918, la reședința consulului general al S.U.A., De Witt Poole, din Moscova, s-au adunat elitele serviciilor de spionaj ale principalelor puteri occidentale. Era vorba de **Sidney Reilly**, cel mai teribil "as" al spionajului Marii Britanii, care mobilizase circa 60.000 de combatanți contrarevoluționari, **colonelul Henry de Verte-ment**, spion și diversionist legendar al Franței, precum și **Xenophon Blumental Kalamatino**, din partea spionajului S.U.A. **Conspiratorii vizau răsturnarea puterii bolșevice, printr-o lovitură internă fulgerătoare.** La reuniunea marilor conspiratori a mai luat însă parte și "jurnalista" francez **Réné Marchand** care, în realitate, era un **agent al lui Felix Djerjinski**. Urmările au fost simple. Toți conspiratorii și forțele asociate lor din Rusia au fost "anihilați" în stil cekist, adică **împușcați** fără prea mult ceremonial judecătoresc.

În anii de vârf ai războiului civil, când pistolul și pușca nu mai făceau față execuțiilor, F.Djerjinski a dat dezlegare pentru folosirea mitralierelor, cu care "problemele" se rezolvau foarte rapid.

Până la sfârșitul războiului civil, CEKA a acumulat la activul său **peste 200.000 de oameni executați din motive politice.** La **20 decembrie 1920**, a luat ființă **Departamentul Extern al CEKA** – însărcinat cu misiuni de spionaj și contraspionaj externe. Acesta a fost condus de **Mihail Abramovici Triliser**, un evreu, revoluționar de profesie. Aici se vor forma ofițeri de informații și agenți ilegali, care, în anii interbelici și în cursul celui de-al doilea război mondial, vor produce adevărate ravagii în state puternice, precum Germania, Japonia, Marea Britanie și S.U.A.

“Lanțul” CEKA-GPU-OPPU-KGB și... “umbrele palide”

În anul 1922, CEKA a trecut în subordinea Ministerului de Interne, sub denumirea de *Gosudarstvenoe Politicescoe Upravlenie* sau **G.P.U.** În fruntea Ministerului de Interne (N.K.V.D.) a fost numit Felix Djerjinski, funcție pe care a deținut-o până la moartea sa, survenită în 1926.

În anul 1923, G.P.U. s-a desprins de Ministerul de Interne, devenind un **Comisariat independent**, sub numele de *Obedineonoe Gosudarstvenoe Politicescoe Upravlenie* sau **O.G.P.U.** În fruntea acestui organism a fost numit **Viaceslav Rudolfovici Menzinski**, un polonez de sorginte nobiliară, un poliglot talentat, cu o cultură și inteligență ieșite din comun.

K.G.B.-ul (*Komitet Gosudarstvenoe Bezapasnosti*), înființat după cel de-al doilea război mondial, respectiv **martie 1954**, este rezultatul unui proces de creștere continuă a poliției politice și a organelor de spionaj și contraspionaj din fosta U.R.S.S., al cărui punct inițial l-a constituit nașterea CEKA în 1917. Avem, deci, de a face cu **lanțul CEKA-GPU-OGPU-KGB**, renăscut, după colapsul regimului sovietic la 25 decembrie 1991, în mai multe organe, după principiul des-centralizării, respectiv **S.V.R.**—Serviciul de Informații Externe, **F.S.B.**—Serviciul Federal de Securitate, **F.A.P.S.I.** - Agenția Federală de Comunicații Guvernamentale și Informații. Toate acestea din urmă sunt însă niște **umbre palide** față de străbunele lor din perioada de ascensiune și de glorie a regimului sovietic.

“Spionii de suflet”

Marea și incontestabila inovație a școlii de spionaj sovietice creată de V.I.Lenin și F.Djerjinski este **agentura pe baze ideologice, cu elementul său fundamental “spionul din convingere” sau “spionul de suflet”**. Astfel de spioni au apărut în toate statele lumii în care au existat partide comuniste. Aceasta, deoarece **toate partidele comuniste afiliate la Internaționala Comunistă de la Moscova**, înființată în anul 1919 și desființată în 1943, **au fost obligate să presteze misiuni de spionaj în favoarea U.R.S.S.** Se pare că, în România, cel mai valoros “agent de suflet” al Moscovei, prin intermediul Partidului Comunist din România afiliat din 1921 la Internaționala Comunistă, a fost ofițerul de artilerie **Emil Bodnăraș** din Armata regală, devenit ulterior unul din principalii lideri ai P.C.R., chiar și în epoca lui N.Ceaușescu.

Cei mai mari “spioni de suflet”, care au fost recrutați mai ales în perioada interbelică, **n-au provenit însă din rândul partidelor comuniste**, deoarece acestea erau boicotate, urmărite de poliția politică din țările respective și nu aveau acces la secretele politice, militare și tehnologice. **Aceștia au provenit din mediile intelectuale, de elită, din țările vizate de spionajul sovietic.** Cea mai puternică, mai eficientă și mai longevivă rețea de “spioni de suflet” a fost **“Rețeaua de la Cambridge”,** din Marea Britanie, recrutată în anii '30, compusă din Harold Philby, Donald Maclean, Guy Burgess, John Cairncross, Alan

Nunn May, Leo Long și Anthony Blunt, care nu numai că nu au fost comuniști, ci au provenit **din familii cu ranguri nobiliare**.

Pentru a cunoaște modul cum au acționat serviciile de spionaj sovietice pe toată durata creșterii și descreșterii U.R.S.S., recomand cărțile **"C.I.A. contra K.G.B."**, **"Ghidul spionului român"** și **"Spionajul total în acțiune"**, de același autor, apărute la aceeași editură (OBIECTIV) din Craiova.

CEKA și fondatorul său Felix Djerjinski, cel care visa în tinerețe **"să-i ucidă pe toți rușii"**, au jucat un **rol imens în asigurarea victoriei revoluției bolșevice**, combătând cu ferocitate atât forțele de opoziție interne, cât și acțiunile de spionaj, diversiune și intervenții directe ale Marilor Puteri capitaliste, S.U.A., Marea Britanie, Franța și Japonia. CEKA a operat și pe frontul româno-rus din Basarabia, după ce guvernul României a declanșat operațiuni militare împotriva Rusiei bolșevizate, la ordinul Marilor Puteri occidentale.

"Arhipelagul Gulag"

În anul 1925, în răspunderea CEKA se aflau circa 1.300.000 de deținuți. Celebrul **"Arhipelag Gulag"** sau Administrația Lagărelor și Închisorilor, descris de Alexander Soljenițan, în cartea cu același nume, tipărită în Occident în milioane de exemplare, pe post de biblie anti-comunistă, **a luat ființă în 1930, sub conducerea lui Jagoda**, un om de o cruzime și bestialitate ieșite din comun.

Prin comportamentul său arbitrar, prin puterile excepționale de care a dispus și prin cruzimea manifestată în tratamentul adversarilor, **CEKA poate fi asemuită cu Inchiziția** bisericii catolice, precum **și cu Gestapoul** (poliția politică) a Germaniei celui de-al treilea Reich.

În zilele noastre, se știe cu destulă exactitate, inclusiv din documentele de arhivă ale fostei U.R.S.S., că **regimul politic sovietic a fost deosebit de opresiv în perioada 1917-1953**, până la moartea lui I.V.Stalin.

Istoricul american Edward Pessen, în cartea sa **"Losing Our Souls"** (Pierzându-ne sufletele), apărută la Editura Ivan R.Dee din Chicago în 1993, explică duritatea organelor de represalii ale fostei U.R.S.S., nu numai datorită esenței sistemului social-politic, ci și prin prisma politicii lumii capitaliste față de noua orânduire ce se născuse în spațiul Rusiei țariste. Statul sovietic a fost atacat continuu de către lumea capitalistă încă din 1917. Împotriva acestuia s-au purtat **"războaie calde și reci"** până în ultima zi a existenței sale, respectiv 25 decembrie 1991.

Istoria va demonstra dacă triumful lumii capitaliste în frunte cu S.U.A. asupra socialismului din Europa de Est a fost sau nu benefic pentru națiunile din aria respectivă, care cuprinde și România.

Evoluțiile din ultimii 13 ani, cel puțin din România, mă determină să am mari rezerve și semne de întrebare.

"Gentlemanii nu citesc corespondențele altora" !

În perioada dintre cele două războaie mondiale (1919-1939), acțiunile serviciilor de spionaj, deși mai reduse ca amploare și intensitate, au continuat la scară globală. Experiența câștigată în anii războiului a fost transpusă în noi structuri organizatorice, metode și tehnologii. **"Camera 40"** a spionajului naval britanic a fost **transformată, la 1 noiembrie 1919**, într-un organ național de cercetare radio și decriptare sub numele de **Școala guvernamentală de coduri și cifruri**. Aceasta va juca un rol imens în salvarea de la dezastru a Marii Britanii, în cursul celui de-al doilea război mondial.

În perioada interbelică, spionajul britanic și-a concentrat **forțele și mijloacele împotriva Rusiei sovietice**, devenită ulterior U.R.S.S., a cărei **distrugere constituia un obiectiv strategic prioritar al Marii Britanii**. Cauza acestei atitudini consta în teama de moarte a Londrei că revoluția bolșevică ar fi putut contamina coloniile britanice și în special India, fenomen care s-a și produs.

Fiind foarte avansați în cercetarea radio și în decriptare, **specialiștii englezi au spart cifrurile rusești moștenite de la administrația țaristă**, fapt ce a situat Moscova în poziții dificile în negocierile comerciale cu Marea Britanie, începute în 1920. Tot datorită acestui fapt, **securitatea engleză (M.I.5) a anihilat eforturile inițiale ale rușilor de construire a unor rețele informative și a organizat peste o sută de revolte militare pe teritoriul Rusiei**, culminând cu revolta de la Kronstadt, pentru a cărei înăbușire și-au pierdut viața circa 10.000 de soldați ai noii Armate Roșii.

Primul care a sesizat că spionajul britanic sparge cu ușurință cifrurile și condurile militare rusești a fost **Mihail Frunze**, cel mai reputat comandant rus din timpul războiului civil. Numai după înlocuirea vechilor sisteme de cifrare și codificare și mai ales introducerea cifrului cu gamă infinită, rușii au putut anihila acțiunile serviciilor de spionaj și contraspionaj ale Marii Britanii.

În cursul primului război mondial, ca și în perioada interbelică, **S.U.A. au dispus de elemente și structuri de informații doar la nivelul categoriilor de forțe ale armatei**, respectiv Forțele maritime și Forțele terestre.

Copiindu-i însă pe britanici, **autoritățile americane au pus accent pe cercetarea radio și pe decriptare**. Eroul național al S.U.A. în acest domeniu a fost **Herbert Yardley**, născut la Worthington, statul Indiana, în anul 1889. Acesta a constatat că cifrurile și codurile americane erau într-o stare dezastruos de slabe, putând fi penetrate cu ușurință. Odată cu intrarea S.U.A. în război, în iunie 1917, **Yardley pune bazele cercetării radio și decriptării, concomitent cu introducerea, în armata și administrația S.U.A., a unor coduri și cifruri moderne**. Organul creat de Yardley a purtat numele de **"M.I.-8"**. Specialiștii americani în domeniul decriptării au cooperat strâns cu cei englezi, reușind să spargă cifrurile germane și mexicane.

După război, M.I.-8 s-a permanentizat ca organ național de spionaj la scară internațională, având ca sursă de informații interceptarea

traficului radio, a telegrafului și liniilor telefonice ale statelor vizate, precum și decriptarea (adică spargerea) codurilor și cifrurilor statelor străine ce prezentau interes pentru S.U.A., sub denumirea de **"Camera Neagră"** (Black Chamber).

Cel mai mare succes raportat de "Camera Neagră" a lui Yardley a fost **spargerea cifrului diplomatic al Japoniei**. În perioada 1921-1929, "Camera Neagră" americană, condusă de specialistul de geniu Herbert Yardley, a reușit să spargă cifrurile de stat și codurile statelor Argentina, Brazilia, Chile, China, Costa Rica, Cuba, Franța, Germania, Marea Britanie, Japonia, Liberia, Mexic, Nicaragua, Panama, Peru, San Salvador, Republica Dominicană, U.R.S.S. și Spania. Informațiile politice, economice și militare obținute de către S.U.A., pe această cale de care adversarii nu aveau cunoștință, au conferit administrațiilor S.U.A. imense avantaje în desfășurarea unor tratative, mai ales comerciale, din timp de pace, cu aceste țări.

În ciuda acestor succese strălucite, datorită **diletantismului și imbecilismului manifestat adeseori de către oamenii politici ajunși în funcții-cheie**, fenomen ce nu i-a ocolit nici pe americani, celebra **"Camera Neagră"** a primit o lovitură mortală în anul 1929.

În anul respectiv, în urma alegerilor, la Casa Albă s-a instalat ca președinte **Herbert Hoover** (republican), iar în fruntea Departamentului de Stat (Ministerul de Externe) a fost numit Henry Stimson. Pentru a asigura continuitatea și finanțarea organismului pe care îl conducea, Yardley a înaintat un memoriu președintelui Hoover, explicându-i acestuia istoria, misiunea și realizările "Camerei Negre". **Președintele nu a mișcat un deget**. Întrucât "Camera Neagră" se afla sub patronajul Departamentului de Stat, memoriul lui Yardley a ajuns pe mâna secretarului de stat Stimson. Diletant în materie, **Henry Stimson a ucis pur și simplu "Camera Neagră"**, tăindu-i fondurile, lansându-se și într-o apreciere care face hazul planetei și în zilele noastre, zicând cu aer de mare înțelept: **"Gentlemanii nu-și citesc unii altora corespondența"**.

În lumea spionajului, de atunci și până în zilele noastre, afirmația de mai sus a lui H. Stimson este cotată ca **una dintre cele mai mari ineptii** din câte s-au spus vreodată sub soare. Aceasta a devenit **un fel de măsură a prostiei universale**. Celebra "Camera Neagră", care a făcut adevărate minuni în pătrunderea la secretele mai tuturor statelor lumii, a primit un **buget de 25.000 dolari**, din care își putea achita chiria pentru spațiu, cumpărarea de cărți, cheltuielile poștale și de călătorie, putea plăti un singur expert în decriptare, un translator de limba japoneză, o secretară și două dactilografe. Aceasta demonstrează că, și într-o societate atât de dezvoltată și de instruită, precum cea a Statelor Unite, prostia poate prevala în anumite spații și perioade de timp, așa cum s-a întâmplat, mai în toate domeniile, și în România de după anul 1989...

Hitler, spionajul și reînarmarea

Ajungerea lui Adolf Hitler în fruntea Germaniei, pe post de cancelar, în anul 1933, a generat schimbări profunde, atât în organizarea, cât și în modul de acțiune ale spionajului german. La 2

ianuarie 1935, în funcția de șef al serviciului de spionaj militar a fost numit **Wilhelm Franz Canaris**. Fost ofițer de informații în marina imperială germană, în cursul primului război mondial, Canaris a creat rețele de spioni în Argentina și Brazilia și a pus bazele secției de spionaj german în Spania, care a creat o vastă rețea de agenți în spațiul iberic, inclusiv în Gibraltar.

Agentii acestor rețele au fost reactivați tot de către Canaris, în anul 1925. Personalitatea amiralului Canaris a lăsat o puternică amprentă asupra organizării, strategiei și modului de operare a serviciului de spionaj al armatei germane, care **s-a delimitat net de Gestapo**.

Prima misiune primită de amiralul Canaris a fost aceea **de a determina eventualele reacții militare ale Franței și Marii Britanii față de "Proclamația Suveranității Militare a Germaniei"**, ce încălca grav prevederile Tratatului de la Versailles, prin triplarea mărimii armatei germane, de la 12 divizii la 36 divizii. Agentii lui Canaris au avut **acces la documentele secrete ale Reuniunii la nivel înalt de la Stresa**, din 11 aprilie 1935, din care rezulta că Franța și Anglia nu au în vedere acțiuni militare împotriva Germaniei.

Pe baza asigurărilor date de Canaris, Hitler a declanșat cu toată forța imensul program de reînarmare a Germaniei, care avea să ducă la războiul al doilea mondial, cel mai cumplit măcel din istoria Omenirii, în care, prin acțiunile spionajului german, a fost atrasă și România.

Tot spionii lui Canaris au meritul de a-l fi asigurat pe Hitler că Franța și Anglia nu vor reacționa în forță dacă Germania va reocupa Provincia Renană. Acest lucru s-a și produs în ziua de 7 martie 1936, când, în cadrul "*Operației Winterubung*", 40.000 de soldați germani au pătruns în Renania. La această **acțiune de testare a voinței politice a Franței și Marii Britanii** de a reacționa militar la începuturile expansiunii celui de-al treilea Reich, spionii lui Canaris nu au constatat decât alarma generală dată forțelor franceze ce ocupau "*Linia Maginot*" și dislocarea câtorva divizii din sudul Franței, mai aproape de granița cu Germania. **Marea Britanie nu a mișcat nici măcar un singur soldat**.

Și în Germania nazistă, cercetarea radio și decriptarea au luat o amploare deosebită. **La 10 aprilie 1933 a luat ființă centrul național de cercetare radio și criptologie și decriptare** denumit "*Forschungamt*", sub conducerea unui mare specialist, în persoana lui **Gottfried Schapper**. Cercetarea radio și eforturile de spargere a cifrurilor și codurilor de către organul specializat german au fost concentrate cu precădere asupra Franței, Poloniei și U.R.S.S., care aveau să devină marile victime ale agresiunilor devastatoare ale celui de-al treilea Reich.

SPIONII ȘI MARILE OPERAȚII ALE RĂZBOIULUI DOI MONDIAL

Spărgătorii de cifruri – învingătorii samurailor

Specialiștii acestor servicii de o extraordinară complexitate și dificultate, care au jucat un rol imens în toate marile operații ale celui de-al doilea război mondial, invizibili prin modul lor de acțiune, au fost și sunt **încă extrem de puțin cunoscuți de către marele public**, supra-alimentat cu istorii despre spioni vedetă de tipul James Bond.

Eliminând efectele prostiei fostului secretar de stat Henry Stimson, care a distrus "Camera Neagră", **americanii și-au refăcut serviciul de cercetare radio și decriptare, trecându-l în subordinea armatei.**

Între 1929 și 1943, acesta a ajuns de la cota aproape de zero, la o puternică instituție de specialitate, sub numele de Agenția de Securitate a Comunicațiilor, cu un efectiv de **10.000 de experți**. Meritul acestei lucrări de excepție, ce avea să aducă enorme servicii S.U.A. în cursul celui de-al doilea război mondial, a revenit colonelului **Carter W.Clark**, ofițer de transmisiuni și locțiitorului său, avocatul din New York, **Alfred Mc Cormack**.

Cercetarea radio și decriptarea au jucat un rol-cheie în câștigarea războiului de către S.U.A. pe teatrul din Oceanul Pacific, mai ales după ce au tras concluziile de rigoare din dezastrul de la Pearl Harbour, în urma atacului prin surprindere japonez din 7 decembrie 1941. Concepția acestui atac, cât și în general strategia navală a Japoniei în războiul cu S.U.A. i-au aparținut **amiralului Isoroku Yamamoto**. Acesta a înțeles că Japonia ar putea prevala în războiul naval împotriva S.U.A. numai dacă va reuși o suită de victorii rapide, ca cea de la Pearl Harbour, care să ducă la distrugerea Flotei S.U.A. din Pacific și în special a portavioanelor.

Amiralul Yamamoto a înțeles, mai bine ca nimeni altul, că Japonia nu are nici o șansă într-un război de lungă durată cu Statele Unite ale Americii, datorită faptului că baza industrială a acesteia era net superioară celei japoneze. După Pearl Harbour, următorul obiectiv de atac al **Flotei Japoniei**, selecționat de amiralul Yamamoto, a fost **baza americană de pe insula Midway**, unde acesta spera să atragă portavioanele americane într-o ambuscadă strategică și să le distrugă.

Probabil că așa s-ar fi și derulat lucrurile dacă cercetarea radio și decriptarea aflate în serviciul Forțelor navale ale S.U.A., conduse de comandorul Edwin T.Layton și expertul în spargerea codurilor Joseph J.Rochefort și operând din Hawaii, nu ar fi interceptat traficul radio al flotei japoneze și nu ar fi reușit să-i spargă codurile.

Experții americani în cercetarea radio au reușit să intercepteze și să decodifice planul de operații "OR 20-G", al amiralului Yamamoto, al bătăliei navale de la Midway. Amiralul William Nimitz, comandantul Flotei S.U.A. din Pacific, în deplină cunoștință de cauză,

și-a deplasat rapid portavioanele și navele lor de escortă în zona apelor insulei Midway, realizând o ambuscadă în care a surprins puternica grupare navală a amiralului Yamamoto.

În bătălia de la Midway, din iunie 1942, Flota Japoniei a suferit o înfrângere catastrofală, pierzând patru portavioane (Akagi, Kaga, Soryu și Hiryu). Americanii au pierdut portavionul Yorktown. În esență, victoria în bătălia navală de la Midway a fost datorată, în foarte mare măsură, "spionilor invizibili" din cercetarea radio și decriptare. Despre aceștia, nu s-a vorbit, zeci de ani la rând, nimic. Aceasta este, în general, soarta spionilor eroi, de orice fel, din orice timpuri și din orice țară. Ei trebuie să moară în anonim, iar gloria să revină conducătorilor politici, generalilor și amiralilor.

Bătăliile navale de la **Guadal Canal** și de la **Coral Sea**, din anul **1942**, precum și cele de la **Saipan** și **Golful Leyte**, câștigate toate de americani, au plecat tot de la cunoașterea exactă a planurilor de operații ale Flotei japoneze, datorită cercetării radio și decriptării. În acest joc al morții, un rol important l-a avut și prostia și aroganța samurailor japonezi, care **nu au schimbat, periodic și la intervale scurte, codurile**, așa cum se procedează. Atât japonezii, cât și germanii au avut o încredere oarbă în codurile și sistemele lor de cifrare, fapt ce i-a costat, în mare măsură, chiar pierderea războiului.

Amiralul Yamamoto – asasinat de americani

În dorința de a pregăti o nouă operație ofensivă, la **13 aprilie 1943**, amiralul Isoroku **Yamamoto s-a hotărât să inspecteze bazele navale japoneze avansate din insulele Solomon**. În acest scop, comandantii japonezi ai bazelor navale au fost înștiințați printr-o **radiogramă cifrată** asupra următoarelor: *"La 18 aprilie, comandantul suprem al Flotei va inspecta Ballale, Shortland și Buin, după cum urmează: Plecarea de la Rabaul, la 06.00, cu un avion de bombardament escortat de șase avioane de vânătoare, sosirea la Ballale la orele 08.00. Plecarea în timp scurt și ajungerea la Shortland la 08.40. Plecarea din Shortland la 09.45 și ajungerea la Ballale la 10.30. Plecarea din Ballale cu avionul și ajungerea la Buin, la 11.00 Masa de prânz la Buin. Plecarea din Buin la 14.00 și sosirea la Rabaul la 15.40"*.

Radiograma cifrată a fost interceptată de centrele de cercetare radio americane "Negat" de la Pearl Harbour și Frumel din Melbourne. Decriptorii americani au reușit să descifreze textul radiogramei și să stabilească cu exactitate itinerariul de parcurs al amiralului Yamamoto. **Textul în clar al radiogramei a ajuns în mâna amiralului Nimitz, care a dat ordin de interceptare și de lichidare a amiralului Yamamoto.** Americanii erau conștienți de faptul că, prin uciderea acestui mare amiral, Japonia va suferi o pierdere ireparabilă. **Yamamoto era de neînlocuit.**

În dimineața zilei de **18 aprilie 1943**, avionul lui Yamamoto, escortat de **9 avioane** de vânătoare, a fost interceptat de **18 avioane de vânătoare americane**, în spațiul aerian din apropiere de Buin. După angajarea luptei aeriene cu avioanele de vânătoare japoneze de tip "Zero",

patru avioane americane de tip "P-38" s-au desprins din grupare și s-au îndreptat spre avionul care îl transporta pe amiralul Yamamoto. **Căpitanul Thomas G.Lamphier s-a apropiat și a deschis focul, cu tunul de bord de 20 mm, asupra avionului în care se afla amiralul Isoroku Yamamoto. Avionul s-a prăbușit în flăcări în junglă, ucigându-i pe toți cei aflați la bord.** În locul acestuia, împăratul Japoniei l-a numit pe amiralul Mineichi Koga. Luând comanda Forțelor navale ale Japoniei aflată în plin război, amiralul Koga a declarat: *"Nimeni nu-l poate înlocui pe amiralul Yamamoto. Pierderea lui este insuportabilă".*

Probabil că amiralul american William Nimitz s-a mândrit cu "fapta lui de arme". Mulți istorici militari, inclusiv americani, au considerat acțiunea pusă la cale de amiralul Nimitz, nu ca pe un act normal de război, ci ca pe **un act terorist, un asasinat și nimic altceva.** Amiralul Yamamoto nu a avut parte de o moarte glorioasă, într-o bătălie navală pe care s-o conducă, așa cum și-a găsit sfârșitul un alt mare amiral, respectiv amiralul englez Horace Nelson în celebra bătălie de la Trafalgar, din 1805. **Amiralul Yamamoto a fost ucis pe la spate, în mod gangsteresc, tipic american.** Dacă amiralul Yamamoto ar fi fost înfruntat pe mare, așa cum o cere codul onoarei, multe nave de război americane ar fi făcut cunoștință cu fundul oceanului. Se pare însă că, în război, chiar și pentru acele state care se pretind altarul democrației și al drepturilor omului, *"scopul scuză mijloacele"*. **A ucide prin viclenie, a ucide de la distanță și cu mijloace față de care adversarul nu are replici, cum au fost armele atomice împotriva Japoniei în 1945 și zecile de mii de bombe dirijate prin satelit și rachetele de croazieră folosite împotriva Serbiei, în 1999, este o practică tipic americană.** Iată unul din motivele pentru care s-au produs teribilele evenimente de la 11 septembrie 2001, care au schimbat cursul istoriei S.U.A. și au zdruncinat părerea americanilor despre ei înșiși, potrivit căreia își puteau permite orice în lume. Cei care au lovit World Trade Centre și Pentagonul au învățat din stilul american și **au lovit tot așa cum a fost lovit și avionul amiralului japonez Yamamoto, adică pe la spate și fără posibilități de replică.** Nefericitul amiral nu a avut nici șansa de a se prăbuși cu avionul în apele mării, acolo unde se află mormântul etern și curat al marinarilor.

Oglindind teribila tragedie a marelui amiral Isoroku Yamamoto, mă gândesc și la mareșalul României, **Ion Antonescu.** Acest mare soldat și patriot, cu toate greșelile lui, merita o moarte pe câmpurile de bătălie, o moarte de brav și nu să ajungă a fi judecat de către niște marionete vândute străinătății și apoi executat ca un criminal de rând. Oare, numai mareșalul Ion Antonescu a fost zdrobit de proprii lui compatrioți? **I.G.Duca, Armand Călinescu, Nicolae Iorga, Lucrețiu Pătrășcanu, Nicolae Ceaușescu,** pentru a-i pomeni doar pe cei mai apropiați de timpurile noastre, **n-au pierit tot de gloanțe trase de mână românească?** Un lucru este sigur. Până când românii nu vor învăța să-și

recunoască și să-și apere valorile, România nu va intra în rândul națiunilor civilizate ale Europei și ale lumii. *

Rușii au învățat lecția

După ce au pierdut milioane de soldați ca urmare a folosirii haotice și fără măsuri de securitate a mijloacelor radio în conducerea trupelor, rușii au tras concluziile de rigoare. De altfel, o trăsătură definitorie a istoriei rușilor a fost aceea că, înainte de a se înălța, mai întâi au căzut foarte jos, înainte de a obține victorii strălucite, au suferit înfrângeri îngrozitoare. Această trăsătură marcată de sânge și sacrificii cumplite își are punctul de plecare încă din anul 1215, când Rusia a căzut treptat sub cumplita stăpânire mongolă.

Rusia a fost pârjolită succesiv de polonezi, de suedezi, de francezi, iar ultima dată de cumplita armată a celui de-al treilea Reich, condusă de ultimul mare cuceritor consemnat de istoria contemporană în persoana lui Adolf Hitler, a cărui fantomă încă mai produce groază. Pe toți acești invadatori, rușii i-au zdrobit și alungat, dar nu înainte ca ei înșiși să sufere pierderi fantastice.

La sfârșitul secolului XX și începutul secolului XXI, recurgând la cele mai rafinate tertipuri politice, economice și militare, sub bagheta S.U.A., N.A.T.O. se apropie prudent, dar sigur de frontierele Rusiei. Ce ar putea gândi Moscova, prin prisma multor secole de experiență crudă, decât că se pregătește o nouă invazie a Rusiei în secolul XXI ?

Despre spionajul rusesc din cursul celui de-al doilea război mondial se știe că acesta s-a bazat pe agenți de legendă, precum Richard Sorge, Rudolf Roessler, "Orchestra Roșie" – formată din agenți ce operau în statele ocupate de Germania sau "Rețeaua de la Cambridge", care îi spiona pe Aliați. Acest tablou este însă incomplet. În afara rețelelor de agenți, cotate ca excelente, răspândite în întreaga lume, Armata Roșie a lui Stalin a contat și pe o excelentă cercetare radio și pe decriptori de geniu, care au spart codurile și cifrurile germane, inclusiv celebra mașină "Enigma", cotată ca ultima culme a creației electro-mecanice.

Calitățile cercetării radio ale rușilor au fost demonstrate cel mai elocvent, după cum arată istoricul american Jeffrey T. Richelson, în marea bătălie de la Kursk, din vara anului 1943.

La începutul lunii iulie, Germania s-a angajat într-un ultim uriaș și sinucigaș efort de a prelua inițiativa strategică pe frontul de est, lansând operația contraofensivă strategică "Zitadelle" (Citadela). Potrivit relatărilor istoricului englez Gerhard L. Weinberg, în carea sa "A World At Arms, A Global History Of World War II" (O lume sub arme, o istorie globală a celui de-al doilea război mondial), apărută la Editura Cambridge în 1994, Adolf Hitler și-a jucat ultima carte. Aprobând planul "Operației Citadela" la 15 aprilie 1943, A.Hitler a declarat în fața mareșalilor și generalilor săi: "Victoria de la Kursk va constitui o lecție

* N. edit.: Mai nou, Europa și SUA ne primesc "fără Antonescu pe steag" și cu valorile altora...

pentru întreaga lume". Predicția lui Hitler a fost corectă, dar nu în sensul dorit de el. Comanda operației a fost încredințată mareșalului **Walter Model**, preferatul lui Hitler, iar forțele rusești au fost comandate de mareșalul **Ghiorgi Jukov**, preferatul lui I.V.Stalin.

În bătălia de la Kursk, declanșată în dimineața de **5 iunie 1943**, germanii au acționat cu 2.700 de tancuri și 1.800 de avioane. Aici au acționat, pentru prima dată în război, noile tancuri germane "**Pantera**" și "**Tigrul**". După ce a zdrobit efortul ofensiv al Armatei a 9-a și al Armatei a 4-a de tancuri germane, printr-o apărare impenetrabilă, forțele lui Jukov, contând pe noile armate de tancuri (între 400-600 de tancuri în fiecare armată), a trecut la ofensivă, zdrobind principalele grupări de forțe germane. **La Kursk, în august 1943, a avut loc cea mai mare bătălie de tancuri din istoria tuturor războaielor.** În legătură cu "**Operația Citadelă**", G.Jukov a primit informații de la mai multe surse, inclusiv din partea serviciului de spionaj al Marii Britanii. Dosarul complet al "**Operației Citadelă**", cuprinzând compunerea, dispozitivul de luptă, conținutul ordinilor operative, obiectivele și misiunile unităților și marilor unități germane au fost însă furnizate de cercetarea radio și serviciul de decriptare ale armatei sovietice.

Am dorit să evidențiez acest lucru, deoarece în **România socialistă**, după distrugerea serviciilor de informații ale Securității și Armatei, **ca urmare a trădării generalului Ioan Mihai Pacepa**, cel puțin pentru armată, **cercetarea radio a rămas singura sursă de informații de valoare**, cu toate că dotarea tehnică a acesteia lăsa foarte mult de dorit.

În condițiile de astăzi, când serviciile de informații ale statului sunt paralizate de diletantism, "reforme" și "alinieri la standardele N.A.T.O.", **cercetarea radioelectronică ar fi singura sursă autentică de informații.**

Starea acesteia, acolo unde există, este însă departe de ceea ce ar fi nevoie, mai ales din punct de vedere al dotării tehnice. Oameni de înaltă competență s-ar găsi dacă ar fi căutați și promovați, așa cum au existat și în trecut.

Reinhard Gehlen – "Supraviețuitorul"

Istoria spionajului modern ar fi incompletă dacă nu ar cuprinde portretul generalului spion nazist **Reinhard Gehlen**, pe care l-aș eticheta și cu pseudonimul "**Supraviețuitorul**".

Viața și activitatea lui R.Gehlen este fără egal în lumea spionajului. El este cel care a organizat și condus unul dintre cele mai ample servicii de spionaj de campanie din timpul celui de-al doilea război mondial, cu identitate proprie, devenit ulterior celebra "**Organizație Gehlen**". **Deși deosebit de mari, serviciile de spionaj ale Germaniei celui de-al treilea Reich au fost foarte fracționate și cu relații ostile între ele, adică erau "balcanizate".**

În vederea cuceririi Europei, obiectiv declarat, cu o sinceritate stupefiantă, de către Adolf Hitler în unica sa carte-program "**Mein Kampf**", la 10 noiembrie 1938, șeful Statului Major General, **Franz Halder**, a împărțit **Forțele armate ale Germaniei în două mari entități operative-strategice**, și anume: **Fremde Heere Westen (F.H.W.)** adică

Armata de Operații Vest și Fremde Heere Ost (F.H.O.) desemnând Armata de Operații Est.

Pentru fiecare din aceste grupări, în afara cercetării specializate existente în organica trupelor, s-a constituit câte o structură de colectare și analiză a informațiilor, inclusiv prin folosirea elementelor de agentură, adică a agenților de spionaj infiltrați adânc în spatele inamicului. Prin amploarea misiunilor, precum și prin forțele și metodele utilizate, acestea aveau caracterul unor servicii de spionaj de campanie, acționând la mari distanțe de bazele din Germania. Dat fiind faptul că operațiunile militare pe frontul de vest au fost fulgerătoare, armatele Franței și Corpul Expediționar Britanic fiind zdrobite între 10 mai – 17 iunie 1940, F.H.W. nu a avut timp să-și pună la punct un serviciu de spionaj de campanie de înalt profesionalism.

Pe toată durata ocupației germane în Europa Occidentală, rolul principal l-au jucat Gestapoul și contraspionajul militar, care au făcut adevărate ravagii în mișcările de rezistență alimentate de Londra.

Dacă lucrurile ar fi mers după prevederile "*Planului de operații Barbarossa*", de invadare a U.R.S.S., și pe frontul de est "socotelile" ar fi trebuit încheiate rapid, adică în trei-patru luni cel mult. Soarta F.H.O. avea să fie însă cu totul alta. **Campania din est, în loc de patru luni, avea să dureze aproape patru ani și cu rezultate total diferite de cele scontate de Adolf Hitler.**

URS(S)-ul – cu firele numărate !

Pe fondul uriașelor operații militare derulate pe spații imense și cu utilizarea celor mai distructive mijloace disponibile, **în cadrul F.H.O. s-a născut și dezvoltat un serviciu de spionaj de campanie pe măsură.** Acesta nu a putut însă influența cursul războiului, dar a jucat un rol vital în a ajuta Germania înfrântă să renască din propria-i cenușă.

Despre **Reinhard Gehlen**, am tratat în toate cărțile cu tematică inspirată din lumea spionajului dar, cu cât m-am apropiat mai mult de acest caz, mi-am dat seama de **extraordinara lui complexitate.** Cel mai probabil că, atunci când se va permite accesul la arhivele secrete ale "*Organizației Gehlen*", opera acestui fenomenal spion va fi tratată în multe volume.

Reinhard Gehlen s-a **născut la 1 aprilie 1902,** într-o familie de militari prin tradiție. A absolvit **școala militară de artilerie** în anul 1933 și s-a distins în serviciu în cadrul Regimentului 3 Artilerie Prusia. Pe timpul Academiei Militare, pe care a absolvit-o în anul 1935, cu rezultate strălucite, **s-a preocupat în mod deosebit de studiul U.R.S.S. și Forțelor armate sovietice.**

La **6 octombrie 1936,** locotenentul-colonel Reinhard Gehlen a fost repartizat la **Direcția Operații din Statul Major General,** aflat sub comanda mareșalului Fritz Erich von Manstein. În acest cadru, **a participat la elaborarea planului de anexare a Cehoslovaciei și a planului de operații de atacare a Poloniei.**

La **30 martie 1942,** în plin război, R.Gehlen a fost numit **șef al Serviciului de spionaj al F.H.O.,** constituindu-se în cea mai înaltă autoritate de

culegere de informații și de analiză din întreaga armată germană, având în răspundere întregul front de est, adică exact spațiul geostrategic în care s-au decis sorții celui de-al doilea război mondial din Europa.

Serviciul condus de R.Gehlen s-a subordonat direct șefului Statului Major General. În **decembrie 1942**, a fost înaintat la gradul de **colonel**. Dat fiind faptul că armata germană suferise prima înfrângere usturătoare, în fața Moscovei, în decembrie 1941 și ianuarie 1942, nevoia de informații pe frontul de est era imensă, în condițiile în care **Hitler era decis să zdrobească U.R.S.S. în vara anului 1942.**

R.Gehlen a reorganizat din temelii spionajul de campanie al F.H.O., ridicând numărul personalului de la 25 la circa 400 de specialiști. Aceștia erau distribuiți în **trei secții de bază, câte o secție pentru fiecare grup de armate** (Nord, Centru și Sud-din care făceau parte și Armatele 3 și 4 române), **precum și o secție ce se ocupa cu războiul de partizani.** În cadrul serviciului de spionaj de campanie condus de R.Gehlen au mai funcționat **și alte secții speciale**, printre care una destinată interogării prizonierilor de război, una pentru studierea documentelor și eșantioanelor de armament și tehnică ce erau capturate în urma acțiunilor de luptă.

Cu totul excepțional este, însă, faptul că **serviciul condus de R.Gehlen a preluat, de la Abwehr**, organul central de spionaj militar al celui de-al treilea Reich, condus de amiralul Canaris, **toate atribuțiunile pe linia folosirii rețelelor de spioni infiltrați pe teritoriul U.R.S.S.** În acest scop, s-a constituit o **secție specială** sub numele de cod **"WALLI-I"**, condusă de maiorul Hermann Baun. Această secție, însărcinată cu recrutarea, instruirea și infiltrarea de agenți în adâncimea teritoriului U.R.S.S., a funcționat în localitatea **Vinița**, din Ucraina.

Conlucrând strâns cu elementele de cercetare de la trupe, începând cu eșalonul batalion până la eșalonul armată, cu cercetarea aeriană, cu cercetarea radio, cu o intensă interogare a prizonierilor și cu agenții de spionaj, **serviciul condus de R.Gehlen a reușit să strângă, stocheze și analizeze o uriașă cantitate de informații militare, tehnologice și economico-militare despre armata sovietică și U.R.S.S. în general.**

Spionii germani – defetiști ?

Serviciul de campanie al lui Gehlen s-a dovedit de o mare eficacitate în interogarea prizonierilor de război, de la care s-au stors informații nu numai în legătură cu unitatea militară din care făceau parte, ci și din particularitățile profesionale ale acestora, locul de muncă, potențialul economic, resursele zonei din care proveneau etc. Având în vedere că, pe frontul de est, trupele germane au capturat circa **5.750.000 de prizonieri**, dintre care mulți cu valoare informativă ridicată, rezultă că această sursă de informații a fost imensă.

Practica interogărilor a fost continuată de Gehlen și experții săi mulți ani la rând, după ce serviciul condus de el a devenit organul oficial de informații al R.F.Germania. **Acesta a interogat sute de mii de prizonieri germani care s-au întors după ani îndelungați de detenție în U.R.S.S., unde au fost intens folosiți, atât în marile uzine,**

cât și în exploatarea miniere ale U.R.S.S. Mulți dintre aceștia s-au întors în Germania deținând informații de mare valoare, care au completat uriașul tezaur de informații culese de Gehlen și spionii săi în timpul războiului.

Serviciul de spionaj de campanie condus de R.Gehlen a reconstituit originea de bătaie și dispozitivele operative ale Forțelor armate ale U.R.S.S. pe întregul front de est, reușind să completeze circa **30.000 de fișe ale unităților și marilor unități rusești**, cu organizarea, înzestrarea cu armament, numele comandanților și particularitățile acestora, pierderi și completări, acțiunile de luptă la care au luat parte etc.

Analizii lui Gehlen dispuneau de date exacte privind rezervele strategice ale U.R.S.S., în efective și materiale, în capacități de producție ale fabricilor de armament, rezervele de alimente, combustibili și energie. **Generalul Gehlen și oamenii lui și-au dat primii seama că Germania nu poate câștiga războiul cu U.R.S.S.**

Ceea ce îl detașează net pe Reinhard Gehlen de toți marii spioni ai celui de-al doilea război mondial a fost **capacitatea acestuia de a gândi și anticipa cursul evenimentelor cu ani înainte**, devansându-și net contemporanii. Gehlen a reușit să se mențină **imun în fața propagandei naziste**, să se ridice deasupra mașinațiilor politice și aberațiilor promovate de Hitler. Acesta s-a manifestat ca un **analist profund, atașat exclusiv adevărului**, bazându-se pe forța imbatabilă a informației și pe propria judecată, asumându-și riscurile de rigoare.

La **1 decembrie 1944**, R.Gehlen a fost înaintat la gradul de **general-maior**, cu toate că **nu se bucura de simpatie din partea lui Hitler**. La o reuniune a Statului Major General, cu participarea lui A.Hitler, generalul Hans Guderian, cel mai strălucit comandant de tancuri al armatei germane, cuceritorul Franței din 1940, i-a prezentat Führerului o **estimare generală a puterii militare a U.R.S.S.**, întocmită de serviciul de spionaj de campanie a lui R.Gehlen. După ce a ascultat-o, **Hitler și-a ieșit din fire, a respins-o în totalitate**, afirmând că autorul acelei estimări ar merita să fie internat într-un ospiciu de nebuni. Istoria a demonstrat că realitatea era exact inversă. Cel mai bun candidat pentru un ospiciu era tocmăi Hitler...

Înfrângerea – pregătită... ca o renaștere

Gândind tot în perspectivă, **pe măsură ce armatele germane înfrânte se retrăgeau spre vest**, Gehlen și oamenii lui din secția specială lăsa în urma lor, în cel mai desăvârșit secret, **agenți de spionaj în conservare**, cu acoperiri puternice. Rețelele de agenți în conservare, pregătiți și implantați de Gehlen, **au acoperit teritoriul U.R.S.S., Poloniei, României, Bulgariei, Ungariei, Cehoslovaciei, Iugoslaviei**. Puternice elemente de agentură au fost lăsate în statele baltice **Estonia, Letonia și Lituania**, tradițional anti-sovietice și anti-rusești, cum se poate constata și la începutul secolului XXI.

Convins că războiul este pierdut, la începutul anului 1944, generalul Reinhard Gehlen a trecut la lucrul pe cont propriu și pentru Germania viitoare. **El era convins că, imediat după război, relațiile**

dintre U.R.S.S. și "aliații" săi occidentali se vor deteriora, mai ales cele dintre americani și ruși, cu vocația lor de dominație mondială.

Tocmai în relațiile U.R.S.S.-S.U.A. va lovi Gehlen și o va face cu genialitate, cu efecte care aveau să influențeze cursul istoriei Europei și a lumii pentru următoarea jumătate de secol.

Generalul spion R.Gehlen s-a văzut ultima dată cu Hitler, pe care l-a slujit mai sincer și mai cinstit decât toți ceilalți generali, spunându-i adevărul, indiferent cât era de dureros, la 9 ianuarie 1945, după care s-a făcut nevăzut. Nimeni nu va afla vreodată cu exactitate ce au discutat cei doi. Aș putea presupune, fără ca cineva să mă poată combate, că R.Gehlen a primit încuviințarea și binecuvântarea lui A.Hitler pentru tot ceea ce a întreprins în folosul Germaniei în anii care au urmat și, mai presus de toate, câștigarea bunăvoinței S.U.A. și atragerea acesteia de partea Germaniei, misiune de care Gehlen s-a achitat într-un mod magistral.

Cei familiarizați cu istoria celui de-al doilea război mondial își vor reaminti, probabil, că, **în timp ce armatele sale se retrăgeau spre frontierele Germaniei, bătute pe toate fronturile, Adolf Hitler se lăuda că "îi va stârni pe aliați unii împotriva altora iar, în final, Germania va triumfa".** Hitler a avut dreptate! La începutul secolului XXI, Germania este din nou în fruntea Europei, după ce S.U.A. și fosta U.R.S.S. s-au confruntat într-un război rece stupid și inutil, pus la cale de spionajul german.

Viitorul Germaniei – în trei containere !

După ce s-a despărțit de Hitler, generalul R.Gehlen și-a convocat statul major, în adăpostul subteran blindat de la Maybach, din apropierea Berlinului. Cu acest prilej, a dat ordin ca **întreaga arhivă a serviciului să fie minuțios selectată. Documentele lipsite de importanță să fie distruse, iar cele de importanță să fie micro-filmate în trei exemplare, după care să se distrugă și acestea. Microfilmele au fost apoi depuse în trei containere impermeabile și prevăzute cu dispozitive cifrate de distrugere.** Orice persoană neautorizată care ar fi umblat la aceste containere le putea provoca o puternică explozie și o distrugere totală a arhivei de microfilme. Cei care au luat cunoștință de existența celor trei containere au fost puși să presteze jurământ că nu vor dezvălui, absolut nimănui, nimic în legătură cu existența acestora, fără permisiunea scrisă a generalului R.Gehlen. **În ziua în care containerele erau gata, armata sovietică ajunsese la Oder.** Oamenii au fost împărțiți în trei grupuri, fiecare din acestea având răspunderea ascunderii și pazei unui container.

Personalul de sub comanda generalului R.Gehlen s-a retras, împreună cu un container, **în Munții Bavariei, până în punctul alpin denumit Belndsalm, loc în care versatul spion pregătise, din timp, un adăpost special foarte bine aprovizionat și dotat cu mijloacele tehnice speciale, inclusiv de ascultare radio, unde s-a decis să-i aștepte pe americani.**

După o săptămână de așteptare, întâlnirea dintre cel mai mare spion al celui de-al treilea Reich și armata S.U.A., cel mai bogat stat de pe fața

Pământului, s-a produs, dar nu așa cum se aștepta Gehlen. Într-una din zile, adăpostul special montan al lui Gehlen a fost înconjurat de o patrulă militară americană comandată de un subofițer. Fără a se deghiza și a-și ascunde identitatea, cum procedau ofițerii și oficialii nazisti, generalul R.Gehlen i-a prezentat șefului patrulei americane documentele de identitate originale, din care rezulta că este șeful organizației de spionaj anti-sovietic, cu grad de general-locotenent.

Bravul subofițer american avea însă "ordine precise". El și oamenii lui aveau misiunea să captureze înalte oficialități civile, ale partidului nazist, criminali de război, membri ai Gestapo și pe cei din formațiunile SS. Întrucât generalul Gehlen nu se încadra în nici una din aceste categorii, spre stupefacția și profunda lui dezamăgire, **Gehlen a fost ignorat de primii militari americani** și lăsat în plata domnului. La vremea respectivă, sarcinile spionajului militar al S.U.A. în război erau asigurate de Oficiul Serviciilor Strategice (**O.S.S.**), despre care, prin proprii agenți, Gehlen știa că este **total ignorant în ceea ce privește cunoașterea Forțelor armate și a potențialului de război al U.R.S.S.** Tocmai pe acest lucru a contat Gehlen, pentru a schimba soarta patriei sale Germania, aflată într-o stare de dezastru total.

Apăsător de greutatea rolului pe care și l-a asumat, dezamăgit de eșecul primului contact cu elementele de cercetare ale armatei americane, R.Gehlen a fost obligat să mai suporte **câteva săptămâni** o copleșitoare stare de emoție. În cele din urmă, soarele a răsărit și pe ulița lui. Prin sursele proprii de informații, generalul R.Gehlen a aflat că unul din șefii mari ai O.S.S., și anume generalul Patterson, și-a exprimat dorința de a sta de vorbă cu o înaltă oficialitate din fostul serviciu de spionaj militar, Abwehr-ul Germaniei naziste. Acest serviciu fusese însă decimat de către Hitler, iar șeful acestuia, legendarul amiral **Wilhelm Franz Canaris**, fusese **spânzurat în închisoare, la 9 aprilie 1945**. La data respectivă, **singurul reprezentant autentic** și de cea mai înaltă valoare a spionajului militar german din cel de-al doilea război mondial **era generalul R.Gehlen**. Acesta a reușit să organizeze o **întrevedere cu generalul Patterson, derulată la Wiesbaden**.

În timpul discuțiilor, Gehlen s-a dovedit, din primul moment, **net superior partenerului său american**. Prin întrebări iscusite, Gehlen a aflat toate intențiile părții americane și anume dorința acesteia de a recupera și apela la serviciile unui număr cât mai mare de foști experți germani din serviciile de spionaj care au operat în timpul războiului, precum și obținerea de informații despre "marele aliat" U.R.S.S.

După ce s-a convins că generalul Patterson are mandat puternic și poate angaja autoritatea S.U.A., Gehlen i-a dezvăluit acestuia "comoara informativă" de care dispunea într-unul din cele trei containere cu microfilme. Acesta a rămas pur și simplu stană de piatră când și-a dat seama peste ce a dat. Cu puteri depline de la Casa Albă, spionajul militar american de campanie (O.S.S.) a intrat în alertă. R.Gehlen a transmis ordin de mobilizare către toți foștii lui subalterni de pe frontul de est și, împreună cu aceștia, **s-a instalat în chiar cartierul-general al serviciului de spionaj al armatei S.U.A., de la Frankfurt am Main. Containerul cu microfilme, pus la dispoziția S.U.A. de către R.Gehlen, a constituit una**

dintre cele mai valoroase "capturi de război" ale americanilor, în materie de spionaj, din întreaga lor istorie. Generalul Patterson s-a grăbit să-l ducă pe R.Gehlen la Washington, pentru a sta de vorbă cu șeful suprem al O.S.S. **generalul William J. Donovan**, părintele spionajului modern al Statelor Unite ale Americii.

Această vizită a constituit apogeul misiunii asumate de Gehlen pentru salvarea Germaniei, cu efecte în timp până la unificarea ce avea să se producă la 3 octombrie 1990.

"Marea Democrație" și...Gestapo cu altă pălărie !

Gehlen a primit încuviințarea Administrației Truman să reînființeze, în totalitatea forțelor și mijloacelor sale, **serviciul de spionaj de campanie german care a acționat pe frontul de est, dispunând de un buget permanent în dolari, pus la dispoziție de către S.U.A., sub numele de "Organizația Gehlen".**

Partea americană i-a aprobat lui Gehlen să se folosească, după cum consideră el necesar, de experții în spionaj care au făcut parte din **Gestapo** și din **S.S. (Sicherheitsdienst)**. Mai mult chiar, **o parte dintre aceștia au fost trimiși în S.U.A., pentru a ajuta la reorganizarea serviciilor secrete de informații americane și mai ales la înființarea C.I.A.** Gehlen l-a cooptat în "organizația" sa pe generalul-locotenent Heusinger, din fostul Stat Major General nazist.

Datorită lui Gehlen și organizației sale, precum și în schimbul uriașului volum de informații militare și economico-militare despre U.R.S.S. oferite S.U.A., **Germania, autoarea "holocaustului" în care au pierit în crematorii circa 6 milioane de evrei, Germania, care a fost cauzat distrugerii Europei de la Atlantic la Urali, cauzând moartea a circa 40.000.000 de oameni, a fost trecută pe lista beneficiarilor "Planului Marshall", iar la 5 mai 1955 a fost admisă în N.A.T.O.**

În anul 2002, pentru a fi invitată în vederea admeririi în N.A.T.O., care, de altfel este pe cale să-și dea obștescul sfârșit, **României i se pun condiții diabolice**, i se cere să-i dea afară pe "securiști" și să publice liste cu cei care au spionat în Occident. Dureros este însă nu faptul că ni se cere, ci faptul că românii se și conformează cu o docilitate medievală...

În loc să ajungă Germania la dispoziția S.U.A., rolurile s-au inversat. Gehlen a știut, ca nimeni altul în lume, să alimenteze teama de ruși și de "comunism" a americanilor. În anul 1956, **"Organizația Gehlen" a devenit B.N.D. (Bundesnachrichtendienst)**, adică Serviciul de Informații Externe al Republicii Federale a Germaniei.

"Naziștii la mine, securiștii în mine !"

Toate acțiunile de spionaj din spațiul fostei lumi comuniste din Europa, de după 1947, atribuite C.I.A. au fost desfășurate, în realitate, de agenții lui Gehlen, lăsați în conservare în timpul războiului, apoi reactivați. În acest cadru, se înscriu și așa-zisele acțiuni de

"rezistență anti-comunistă" din România, Bulgaria, Polonia, Ungaria, Cehoslovacia etc.

C.I.A. s-a lăudat, zeci de ani, cu extraordinarul său "succes" care a constatat în **sustragerea unui exemplar al discursului secret ținut de N.Hrușciiov în 1956**, cu privire la *"Denunțarea crimelor lui I.V.Stalin"*, folosit ulterior ca armă propagandistică ucigătoare împotriva socialismului est-european.

În realitate, acest raport a fost **sustras de agenții lui Gehlen și pus la dispoziția C.I.A.** (vezi *"Encyclopedia Of Espionage"* de Ronald Seth, Editura Newe English Library, Londra 1972, pag.236). **"Organizația Gehlen" de la 25 de oameni**, cu cât s-a angajat, în 1941, pe frontul de est, **a ajuns în 1956 la circa 6.000 de specialiști de clasă în spionaj și diversiune, proveniți din Gestapo, S.S. și Abwehr, iar toți la un loc, naziști.**

Câtă batjocorire a adevărului și valorilor! După 1989, **asupra României s-au exercitat presiuni pentru trimiterea în mine a "securiștilor" ***, ca și când **structurile de securitate românești ar fi fost mai rele decât Gestapo și S.S.**, iar Ceaușescu, răsfățat de Occident până în 1985, când a apărut Gorbaciov, ar fi fost mai rău ca Hitler...

Gehlen și oamenii lui au alimentat, sistematic și cu maximum de efecte, discordia dintre S.U.A. și U.R.S.S. și au contribuit, într-o măsură enormă, la declanșarea și întreținerea atmosferei războiului rece și a cursei înarmărilor. Câtă deosebire între generalul nazist Reinhard Gehlen, care și-a răscumpărat și înălțat patria zdrobită, Germania și generalul român Mihai Pacepa, care și-a vândut patria România. **Trădătorul român Pacepa se laudă că el l-a trădat pe Ceaușescu, nu România!**

Pentru modul cum s-a comportat ca profesionist pe frontul de est, în timpul celui de-al doilea război mondial, pentru capacitatea lui de a anticipa evoluția istoriei din anii postbelici, pentru imensele servicii aduse țării sale Germania, în perioada cea mai grea a existenței sale, când națiunea germană era amenințată cu pieirea, consider că **generalul Reinhard Gehlen și nimeni altul a fost cel mai mare și mai de succes spion al secolului XX.** A fost un maestru al supraviețuirii, ajutându-și, în același timp, și co-naționalii să supraviețuiască.

Este departe de mine gândul de a idealiza viața și opera generalului nazist Reinhard Gehlen. Ceea ce am urmărit este punerea în lumină a adevărului, așa cum l-am perceput. Istoria universală îl va situa acolo unde îi este locul. Adică, de general și spion al Germaniei celui de-al treilea Reich, țară care s-a făcut vinovată de declanșarea celui de-al doilea război mondial și care a comis cele mai monstruoase crime împotriva Umanității.

* N. edit.: Pe această temă, în 1990, Nae Lăzărescu făcea următoarea "propunere": *"Ce securiști în mine! Pe taxiuri! Dacă ești beat și nu mai știi unde stai, te duc direct acasă..."*

“Erorile Gehlen”

Generalul Gehlen și experții săi de pe frontul de est au comis grave greșeli de estimare, care au costat scump, chiar ireparabil, armata germană. Gehlen și serviciul său nu au anticipat contraofensiva sovietică de la Stalingrad, din 1942-1943, declanșată sub genericul “Operația Uranus”, care a condus la încercuirea și nimicirea completă a Armatei a 6-a de elită germană, la căderea în captivitate a mareșalului Friedrich von Paulus și la schimbarea soartei războiului.

O altă greșeală fatală comisă de serviciul de spionaj condus de Gehlen pe frontul germano-sovietic a fost incapacitatea acestuia de a prevedea “Operația Bagration”, declanșată de ruși la 22 iunie 1944, la care au luat parte patru armate de arme întrunite și o armată de tancuri rusești, conducând la nimicirea totală a Grupului de Armate Central german. În spionaj, una este să dispui de agenți și de informații și alta este să ai și capacitatea de a le prelucra și, mai ales, de a prevedea, de a anticipa intențiile adversarului.

La capitolul previziune își rup, de regulă, gâtul chiar și cele mai mari și mai puternice servicii de spionaj ale lumii. Ca ofițer cu o practică de peste 30 ani în universul informațiilor, m-am străduit să desprind ceea ce a fost esențial din viața și opera generalului R.Gehlen, căruia, sub aspect profesional, îi port o notă de considerație.

Câteva particularități individuale. R.Gehlen a fost un om **extrem de secretos**. Umbla mereu însoțit de doi bodigarzi înarmați, iar el a purta armă până la sfârșitul vieții lui. Nu a urcat niciodată de două ori în același autoturism. Pseudonim personal: “**Doctorul**”.

Cât privește atitudinea americanilor față de naziști, Gestapo și membrii S.S., în anii postbelici și față de “securiștii” României, din anii perioadei post-totalitare, las la latitudinea marelui public să emită judecăți. Am reținut, însă, dintr-un sondaj de opinie, că, la 13 ani de la revoluția din decembrie 1989, circa **74% din populația României s-a pronunțat în favoarea menținerii specialiștilor din vechile structuri ale serviciilor secrete, în noile structuri democratice.** Nu gândesc, însă, la fel și oamenii politici din funcțiile de decizie, animați de alte interese...

RĂZBOIUL RECE – “EPOCA DE AUR” A SPIONAJULUI TOTAL

Buturuga mică... trădătoare

De la Herodot (484-425 î.H.), “părintele istoriei”, și până în zilele noastre, atât în cadrul ei național, cât și în abordările la nivel universal, istoria a fost și este legată de numele unor dinastii imperiale sau regale, ale unor mari comandanți de oști, președinți, șefi de guverne sau al unor partide politice. **Arareori s-au oprit istoricii și asupra unor oameni de rând**, pentru a le găsi un loc în lucrările lor, **cu toate că, nu de puține ori, oameni cu poziții modeste în ierarhiile sociale și-au pus amprenta asupra cursului istoriei.**

Un asemenea exemplu a fost cel al căpitanului Igor Guzenko (1919-1982), de specialitate **cifrator în G.R.U.** (*Glavnoe Razvedovatelnoe Upravlenie*), Serviciul Militar de Informații al fostei U.R.S.S., preluat în totalitate de către Federația Rusă, după 1991.

Cifratorii constituie o categorie de specialiști din sistemul de transmisiuni speciale secrete ale guvernelor, armatelor, serviciilor de spionaj, care transformă textele clare ale mesajelor, în texte cifrate, inaccesibile celor neautorizați și tot ei le descifrează înainte de a le prezenta destinatarilor. Aceștia sunt prezenți în serviciile speciale de transmisiuni ale tuturor statelor, precum și în oficiile diplomatice, consulare și comerciale.

Serviciile de spionaj, care folosesc acoperirile oficiale cu pașapoarte diplomatice, pentru a-și masca ofiterii operativi, dispun de cifru propriu și de proprii cifratori la toate posturile din străinătate. De tăria cifrurilor utilizate și de credința cifratorilor depinde buna funcționare și supraviețuirea organelor vitale ale unui stat, precum și pierderea sau câștigarea războaielor, după cum am demonstrat în capitolele anterioare.

Spargerea unui cifru sau trădarea din partea unui funcționar cifrator produce efectele unui accident cerebral grav, adică paralizie și moarte pentru structura afectată. Pentru serviciile de spionaj și contra-spionaj, acestea produc **efecte devastatoare și pe termen lung.**

Seleționarea funcționarilor cifratori, instruirea și urmărirea activității și vieții acestora constituie preocupări de maximă sensibilitate și gravitate. Aceștia se află **sub o permanentă supraveghere** din partea organelor proprii de securitate fiind totodată **și foarte bine plătiți**, pentru a nu cădea pradă tentațiilor.

Fostul comsomolist se dorea capitalist...

Cazurile de trădare din partea funcționarilor cifratori sunt extrem de rare, dar nu pot fi excluse. Un asemenea caz, cu efecte devastatoare pentru spionajul militar sovietic și pentru U.R.S.S. în

general, a fost cel al căpitanului Igor Guzenko, care s-a produs la Ambasada U.R.S.S. de la Ottawa, din Canada, la 7 septembrie 1945.

După absolvirea liceului, tânărul comsomolist Igor Guzenko a dat examen și a reușit la Academia Militară Tehnică din Moscova, pe care a absolvit-o, cu rezultate strălucite, în anul 1941. A plecat pe front, fiind încadrat într-o unitate de cercetare, iar după un an de zile a fost selecționat de către G.R.U., în vederea unei misiuni în străinătate. După absolvirea unui curs special de cifratori, a lucrat o perioadă de timp în compartimentul de transmisiuni speciale ale G.R.U., iar în luna iunie 1943 a fost **trimis la Ottawa sub acoperire civilă**, fiind pus la dispoziția colonelului Nikolai Zabolotn, atașatul militar al U.R.S.S. în Canada, dar totodată și șeful rezidenturii de spionaj a G.R.U. în această țară, aliată în războiul împotriva Germaniei.

Actul de înaltă trădare comis de către căpitan rus Igor Guzenko, cu o mare rezonanță în istoria spionajului la scară globală, a fost **declanșat de ordinul de rechemare al acestuia la Moscova, cu un an înainte de încheierea firească a turului de misiune pentru cifratori** (de 3 ani în sistemul sovietic). Se presupune că această chemare prematură ar fi fost **cauzată de un raport al ofițerului K.G.B. însărcinat cu misiuni de supraveghere și contraspionaj din cadrul ambasadei U.R.S.S. de la Ottawa, care ar fi observat înclinațiile lui I.Guzenko spre consumarea excesivă de alcool, un interes suspect pentru femeii canadiene, precum și limbuție.**

La români, cazurile de trădare...erau rare

Autoritățile canadiene s-au folosit de acest caz în scopuri propagandistice, prezentându-l pe trădător ca pe *"o persoană cu o inteligență superioară, care a ales calea libertății și democrației"*. Vorbe goale, deoarece lumea capitalistă a fost frecventată de sute de mii, dacă nu milioane de reprezentanți din fosta "lume comunistă", dar care nu s-au bulucit să trădeze. **Cazurile de trădare au fost excepții, nu regulă.** Deși în număr mult mai mic, **au existat răsunătoare cazuri de trădare și din partea occidentalilor**, care au ales "libertatea" la Moscova. Un exemplu este **și cazul savantului atomist Bruno Pontecarvo, din 1950, implicat în cercetările nucleare din Canada, Marea Britanie și S.U.A.**

Subsemnatul, tot cu grad de căpitan și cu sarcini asemănătoare celor ale căpitanului rus Guzenko, am îndeplinit un tur de misiune la Ambasada României de la Londra, împreună cu colonelul Gheorghe Dinculescu, o personalitate de legendă a serviciului de informații al Armatei României, în perioada 1961-1965.

În afara riscurilor meseriei, șederea mea la Londra, împreună cu soția (căsătorit în august 1961), a fost o perioadă unică și de neuitat. Am admirat sincer și profund robusta civilizație britanică. M-am bucurat de splendoarea și bogățiile muzeelor din Londra, de strălucirea spectacolelor Operei de la Covent Garden și concertelor de la Royal Albert Hall, unde am ascultat viorile fermecate ale lui Ion Voicu, Yehudi Menuhin și David Oistrach. I-am admirat pe englezi pentru patriotismul lor profund, dar neostentativ, pentru coeziunea lor socială și pentru cultul muncii pe care îl au. Am înțeles ce înseamnă a fi *"gentleman"* în relațiile cu semenii și mi-am făcut prieteni buni printre englezi, oameni

cu un inegalabil simț al umorului. Mi-am dorit ca România să se apropie cât mai mult de standardele civilizației britanice, dar nu mi-a trecut nici o secundă prin minte să-mi abandonez țara și să aleg Marea Britanie, deși eram conștient că am această posibilitate. Așa s-a comportat imensa majoritate a diplomaților României epocii socialiste. În ceea ce o privește pe soție, deși se bucura și ea de splendorile civilizației londoneze, având și mai mult timp liber, o găseam adeseori plângând și suspinând că "vrea acasă".

Comedie sau film de spionaj ?

Trădarea căpitanului Igor Guzenko a cunoscut și **momente de-a dreptul hazlii**. La prima sa încercare de rămânere în Canada, **I.Guzenko s-a prezentat la Ministerul de Externe** din Ottawa, spunând cine este, solicitând azil politic și protecția autorităților canadiene pentru el, soție și fiul lor. Funcționarii canadieni cu care a purtat discuțiile au rămas stupefiați. Gândind la consecințele asupra relațiilor politico-diplomatice dintre Canada și U.R.S.S. a unui asemenea act și luând în calcul posibilitatea că I.Guzenko putea fi și un agent provocator, aceștia l-au dat pur și simplu afară. Disperat, Guzenko **s-a prezentat la un mare cotidian din Ottawa, arătându-le acestora chiar eșantioane de documente secrete**, dar a fost dat afară, sub o ceață de suspiciuni, și de la ziar. În disperare de cauză, fiind supravegheat și de ofițeri K.G.B. din ambasadă, **Guzenko și familia lui a cerut adăpost la o familie de canadieni din clădirea în care își avea locuința**. I-a spus acestuia despre dorința sa de a rămâne împreună cu familia în Canada. Întâmplător, cetățeanul canadian căruia îi solicitase sprijinul avea o rudă în poliția orașului Ottawa, căruia i-a relatat despre cererea căpitanului rus Guzenko. În sfârșit s-a ajuns unde se dorea. Polițistul canadian l-a dus pe I.Guzenko, împreună cu familia și geanta cu **peste 100 de documente ultra-secrete aflate asupra acestuia**, la sediul Serviciului de spionaj al Canadei. Experții canadieni în materie au înțeles despre ce este vorba, l-au informat **chiar pe primul-ministru** despre imensa importanță, pentru securitatea Canadei, a documentelor aduse de Guzenko. **Acceptarea cererii de azil politic și de acordare a portecției pentru căpitanul Igor Guzenko și familia lui s-a făcut în urma unei hotărâri de guvern**, după ce au fost consultate Londra și Washingtonul.

În 1945, la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, U.R.S.S. era o putere militară cu care nu se putea glumi. **Sute de divizii rusești erau în chiar inima Europei**. Canada, S.U.A. și Marea Britanie și-au asumat riscul. Astfel, s-a declanșat unul dintre cele mai grave cazuri de trădare din perioada postbelică, fapt ce a subminat relațiile dintre statele occidentale și U.R.S.S. – aliate și învingătoare în război.

"Rețeaua canadiană a GRU"

Din documentele aduse de Igor Guzenko a rezultat existența, pe teritoriul Canadei, cu ramificații în S.U.A. și Marea Britanie, a unei vaste rețele de spioni recrutați din mediile autohtone, care lucrau pentru U.R.S.S.

Spionii trădați de Guzenko au intrat în istoria spionajului sub genericul "**Reteaua canadiană a G.R.U.**", ce a inclus nume de savanți celebri din domeniile cercetărilor atomice, electronice și al armamentelor, și altele, astfel:

- inginerul **Durnford Smith**, membru în Consiliul Național al Cercetării Canadei;
- savantul **Ned Mazerall**, membru în Consiliul Național al Cercetării Canadei;
- inginerul **Isador Halperin**, expert în domeniul artileriei, din cadrul Institutului de Cercetare și Dezvoltare al Armatei Canadei;
- profesorul universitar **Raymond Boyar**, de la Universitatea McGill, cel mai mare expert în explozivi din emisfera occidentală, care lucra și pentru S.U.A.;
- inginerul **James Benning**, din Departamentul Muniții, angajat atât în cercetare, cât și în producție;
- inginerul chimist **Harold Gerson**, de la Uzinele Crown, producătoare de explozivi și substanțe chimice;
- expertul financiar **Eric Adams**, de la Banca Națională a Canadei, Departamentul Investiții în Industria Militară;
- inginerul **Matthias Nightingale**, expert în construcții aerodromuri militare;
- inginerul **David Shugar**, expert în tehnologie radar;
- inginer **Fred Rose**, membru în Parlamentul Canadei.

O analiză sumară a acestui extraordinar "tabel" pune în lumină **valoarea de excepție, chiar de unicat, a agenților.**

Unde și cum au fost aceștia identificați, cum s-a realizat contactarea lor și de către cine, pe ce baze au fost cultivate relațiile cu aceștia, care a fost mobilul de recrutare pentru fiecare în parte, în ce a constatat și cum a funcționat sistemul de legături cu aceștia până la trădare, **vor rămâne secrete adânc îngropate în arhivele G.R.U. și constraspionajului canadian.** Toate acestea sunt **atribute ale artei spionajului** și depind de calitățile ofițerilor de informații trimiși să le exercite. **Spionajul** a fost, este și va rămâne **arta aleșilor**, arta celor puțini, înzestrați cu harul acestei formidabile meserii.

Rușii au muncit enorm pentru a crea și exploata în condiții de securitate această valoroasă rețea de spionaj. **Trădarea** căpitanului Igor Guzenko a produs **efecte catastrofice.** "Reteaua canadiană" a avut însă ramificații atât în Marea Britanie, cât și în S.U.A.

Printre savanții atomiști occidentali care au fost recrutați și au lucrat pentru U.R.S.S., trădați de I. Guzenko, s-a aflat și **savantul englez Allan Nunn May.** În anii 1944-1945, acesta a lucrat la Centrul de cercetări nucleare canadian Chalk River și a făcut legătura de cooperare cu savanții din S.U.A. angajați în "**Proiectul Manhattan**", de construire a bombei atomice. Allan Nunn May este cel care **i-a informat pe ruși cu date exacte privind prima explozie atomică americană de la Alamogordo, din 16 iulie 1945 și le-a furnizat un eșantion de uraniu 235** folosit de americani la producerea bombei atomice aruncată asupra orașului japonez **Hiroshima.** Pe baza datelor furnizate de Guzenko, A.N. May a fost **arestat în Marea Britanie, la 4 martie 1946.** A stat în închisoare până în 1952, când a fost grațiat, apoi a emigrat în Ghana, unde a predat fizica la universitate.

În direcția Statelor Unite ale Americii, revelațiile făcute de către căpitanul Igor Guzenko au condus la **arestarea** și acuzarea de spionaj în favoarea U.R.S.S. a lui **Alger Hiss**, secretar personal al președintelui S.U.A., Franklin Delano Roosevelt, pe care l-a însoțit la Conferința de la Yalta.

Diversiunea McCarthy – pentru Războiul Rece...

Cazul Alger Hiss a fost exploatat, printre altele, de către cercurile ultrareacționare de dreapta din S.U.A., grupate în jurul senatorului de tristă amintire din istoria postbelică a S.U.A., cu vederi fasciste, **Joseph R. McCarthy**.*

Bucurându-se de sprijinul total al F.B.I. și diabolicului său șef Edgar Hoover, care avea la mână întreaga elită a clasei politice americane, **McCarthy a declanșat o așa-zisă vânătoare de comuniști**, în toate compartimentele vitale ale societății americane. McCarthyismului i-au căzut victimă sute de oameni de înalt profesionalism și probitate morală din Departamentul de Stat al S.U.A., dar mai ales din mediile oamenilor de cultură. Joseph R. McCarthy (evreu de origine) a fost zdrobit și aruncat la lada de gunoi a istoriei, dar nu înainte de a produce răni adânci, numai după ce a încercat să descopere "comuniști" la Pentagon și în Comandamentele superioare ale armatei. Fratele președintelui Eisenhower **, Arthur, referindu-se la McCarthy în 1953, a declarat: *"Acest individ reprezintă cel mai mare pericol la adresa S.U.A. Când mă gândesc la senatorul McCarthy, în mod automat îmi vine în memorie Hitler"*. Așa cum l-au produs pe McCarthy în anii postbelici, **S.U.A. mai pot produce oricând asemenea creaturi**, mai ales în noile condiții ale spaimei generate de terorismul internațional...

Informațiile puse la dispoziția serviciilor de contraspionaj canadiene, britanice și americane de către căpitanul trădător Igor Guzenko au înspăimântat, pur și simplu, lumea occidentală, care a putut să-și dea seama de amploarea și puterea de penetrare a spionajului sovietic.

Aceste informații, cumulate cu arhiva de microfilme privind puterea militară a U.R.S.S., puse la dispoziția S.U.A. de către generalul Reinhard Gehlen, au constituit stâlpii de forță ai edificiului războiului rece declanșat de către S.U.A. împotriva lumii comuniste, în 1947, și au pus bazele cursei înarmărilor. Igor Guzenko a fost plimbat ani la rând între Ottawa, Londra și Washington, fiind interogat sistematic și stors de tot ce putea da.

A pierit, în 1982, de moartea specifică trădătorului: singur, depri-mat psihic și în comă alcoolică...

* **N. edit.:** Ca și neofascistul Barry Goldwater, candidat la Președinția SUA, de origine iudaică! Ca și Alger Hiss. Ca și trei din cei cinci consilieri ai săi: Julius Kahn, G. David Schine și Roy Cohn...

** **N. edit.:** Dwight David Eisenhower era tot de origine iudaică și a avut o ascensiune incredibilă, avansând de la maior, la general de 5 stele și comandant al operațiunilor din Europa, în mai puțin de 2 (doi) ani !!!

ASALTUL GENERAL ÎMPOTRIVA LUMII COMUNISTE

Bătălia pentru Europa: CIA și Țările Baltice

Bătălia pentru Europa pe frontul "războiului secret" a început încă din 1947, odată cu nașterea C.I.A., continuând în forme noi și în zilele noastre. Între C.I.A., Serviciul Secret de Informații (M.I.6) al Marii Britanii și "*Organizația Gehlen*" (ulterior transformată în B.N.D. – Serviciul de Informații Externe al R.F.Germania) a fost încheiat un acord de cooperare pentru acțiuni comune de spionaj, subversiune și acte de sabotaj, în spațiul Europei căzut sub controlul U.R.S.S. Conducerea acțiunilor a fost asigurată, în primii ani, de către Oficiul pentru Proiecte Speciale din cadrul C.I.A., condus de **Frank Gardner Wisner**. În timpul războiului, acesta a condus operații de spionaj ale O.S.S. (Oficiul pentru Servicii Strategice) în Africa, Turcia, România, Franța și Germania.

Asaltul, în plan propagandistic, de spionaj și diversiune al marii conspirații S.U.A., Marea Britanie, R.F.Germania împotriva lumii comuniste ce se năștea în jumătatea de est a Europei a început cu înființarea **posturilor de propagandă neagră "*Europa Liberă*" și "*Radio Libertatea*"**, pe teritoriul R.F.Germania. Tot în R.F.Germania, "*Organizația Gehlen*" a reușit să mobilizeze circa **20.000 de spioni și diversioniști emigranți din statele baltice** – Estonia, Letonia și Lituania.

În zona statelor baltice din U.R.S.S. au acționat strâns M.I.6 și "*Organizația Gehlen*", folosind căile de apropiere și pătrundere ale Mării Baltice. **Primele forțe de diversiune au fost debarcate, pe coastele Lituaniei, la 30 septembrie 1951.**

În zonă, mai operau circa **5.000 de diversioniști** lăsați de generalul R.Gehlen, după retragerea trupelor germane, în 1944. Infiltrările de spioni și diversioniști organizate de serviciile de spionaj britanice și vest-germane în statele baltice au continuat **până în anul 1956**. "Rezistența anticomunistă" din Estonia, Letonia și Lituania ar fi produs grele pierderi autorităților sovietice, constând din **moartea a circa 80.000 de soldați ruși și circa 12.000 de funcționari de stat și activiști de partid**. Moscova a recunoscut pierderea a doar **20.000 de militari**. La rândul ei, "Rezistența anticomunistă" din cele trei state baltice a pierdut circa **75.000 de oameni** (sursa: "*A Century of Spies*", de Jeffrey T. Richelson, pag.246). Iată una din explicațiile pentru care S.U.A. susțin cu atâta ardoare candidatura Estoniei, Letoniei și Lituaniei pentru admiterea în N.A.T.O., la reuniunea de la Praga, din noiembrie 2002. Prin N.A.T.O., aici s-ar putea crea un puternic "*cap de pod*" american împotriva Federației Ruse...

Ucraina semnalizează stânga și o ia la dreapta...

O altă zonă foarte importantă de operații clandestine de spionaj și diversiune desfășurate de "Triunghiul C.I.A.-M.I.6-Gehlen" a fost **teritoriul Ucrainei**.

Pe fondul anti-sovietismului și anti-rusismului accentuat, amplificat de ocupația germană, situația din Ucraina prezenta multe similitudini cu cea din statele baltice. După retragerea grupării de forțe germano-române din Ucraina, prin grija serviciului de spionaj al frontului de est condus de R.Gehlen, **în spatele trupelor sovietice au rămas circa 200.000 de insurgenți înarmați și o vastă rețea de spioni în conservare**. La 5 septembrie 1949, prin grija M.I.6 și a "Organizației Gehlen", în Ucraina a fost **parașutat un grup operativ de agenți** pregătiți pe teritoriul R.F.Germania, cu misiunea de a activa rezistența anti-sovietică din Ucraina. S-a decis ca forțele insurgente lăsate în urmă de germani să treacă în clandestinitate, **în baze de operații din munți și păduri**, de unde să acționeze prin raiduri. În acest mod, au fost atacate și distruse obiective militare, posturi de miliție, organe ale administrației de stat și de partid și s-au răspândit materiale de propagandă.

Prin grija "Organizației Gehlen", **pe teritoriul R.F.Germania au fost antrenați 5.000 de agenți diversioniști recrutați din emigrația ucraineană**. De ajungerea acestora în Ucraina s-au ocupat americanii și englezii. "Rezistența" ucraineană, sprijinită de S.U.A., Marea Britanie și R.F.Germania, s-a manifestat **până în anul 1953, când a fost zdrobită complet** de către trupele securității și ale armatei, care au folosit în acest scop aviația, artileria și tancurile.

În zilele noastre, S.U.A. și N.A.T.O. acționează în Ucraina cu alte mijloace, dar urmărind aceleași scopuri: **separarea definitivă a Ucrainei de Rusia și atragerea acesteia în blocul occidental**. Ucraina este, însă, foarte dependentă de sursele de energie, materii prime și de piața rusească și de aceea duce o **politică duplicitară**, încurajând avansurile Occidentului, dar nu într-atât încât să antagonizeze Moscova. În acest fel, liderii Ucrainei speră să se afle în postura "*mielului care suge de la două oi*". De la România, "a supt" partea de nord a Bucovinei, partea de sud a Basarabiei și Insula Șerpilor...

KGB-ul tot cerea ajutoare !...

Polonia s-a bucurat, de asemenea, de o atenție specială din partea serviciilor de spionaj și diversiune din S.U.A., Marea Britanie și R.F.Germania. În anul 1947, pe teritoriul Poloniei, acționa organizația clandestină "*Mișcarea pentru Libertate și Independență*" (W.I.N.), înființată cu sprijinul serviciului de spionaj al Marii Britanii. **Teritoriul Poloniei a constituit teatrul celor mai sângeroase confruntări între "forțele de rezistență" interne și Armata Roșie "eliberatoare"**. Occidentul, care a intrat în război tocmai pentru a-și onora garanțiile de securitate acordate Poloniei, s-a opus, prin toate mijloacele posibile, căderii acestei țări sub dominația sovietică. **Rezistența poloneză a fost, însă, zdrobită de ruși în cursul anului 1947**.

Conducătorul mișcării, generalul Wladyslaw Anders, a reușit să se refugieze la Londra, lăsând în urma lui un nucleu clandestin de conducere a ceea ce a mai rămas din mișcarea W.I.N. Pe baza asigurărilor date de generalul Anders, că rezistența armată anti-sovietică poate renaște, serviciile de spionaj britanice și americane au parășutat în Polonia mari cantități de armament, stații de radio, mari sume de bani, medicamente etc. În 1951, din Polonia s-au primit "rapoarte" că mișcarea W.I.N. ia proporții, devenind "o forță capabilă să se opună înaintării spre vest a pericolului comunist".

În anul 1952, mișcarea de rezistență W.I.N. a solicitat ca ajutoarele militare americane și britanice să se intensifice, deoarece contează pe o forță capabilă de acțiuni militare de rezistență de peste 120.000 de oameni. Mai mult chiar, "nucleul de conducere W.I.N." a cerut să fie trimis în Polonia un general american care "să conducă" operațiile. În același an, C.I.A. și M.I.6 aveau să afle că, **în realitate, întreaga mișcare de rezistență poloneză, după plecarea la Londra a generalului Anders, organizată de contraspionajul sovietic, nu era nimic altceva decât o uriașă farsă pusă în scenă de către ruși și securitatea comunistă poloneză.** La 27 decembrie 1952, toate planurile de acțiune concepute la Londra au fost făcute cunoscute prin postul de radio Varșovia. Ulterior, un angajat al C.I.A. a recunoscut că **toți agenții pregătiți în vest, tot armamentul și toate sumele de bani au căzut în mâna "securiștilor polonezi și kaghebiștilor ruși".**

Occidentul se va răzbuna abia **peste 40 ani**, când va sprijini, tot pe căi clandestine, prin serviciile de spionaj de acum versate în lupta împotriva comunismului, C.I.A. și M.I.6, **sindicatul "Solidaritatea".** A urmat **"Revoluția poloneză a celor zece ani"**, încheiată, în 1989, prin căderea regimului comunist. Ceea ce au făcut polonezii în zece ani, românii au făcut în **"zece ore"**, la 22 decembrie 1989...

Istoria a demonstrat că, **atât polonezii, cât și ungurii, care au contat pe "evoluție" și nu pe "revoluție", au fost mult mai câștigați. Revoluțiile sunt distructive.** Așa au fost întotdeauna. Revoluția din decembrie 1989 a distrus mult mai mult decât a construit, dându-ne înapoi cu o epocă.

Din urmă, "oaia neagră" venea...

După cum relatează Jeffrey T. Richelson, veteran al C.I.A., **asaltul general al spionajului și diversiunii americano-britanice împotriva "lagărului socialist" în formare, din perioada 1947-1956, s-a încheiat cu rezultate catastrofale pentru Occident.** Nimic nu a putut fi recuperat din teritoriile ocupate de Armata Roșie.

Interesantă a fost poziția Franței, care, încă de la încheierea celui de-al doilea război mondial, s-a dovedit a fi **"oaia neagră"** a lumii occidentale, tot așa cum a devenit România în lumea estică, după 1964, când s-a produs **"marea schismă comunistă"** dintre U.R.S.S. și China.

Franța a acționat în spațiul lumii comuniste, în majoritatea timpului, pe cont propriu. Serviciul de spionaj al Franței – S.D.C.E. –

a pregătit și parașutat în Cehoslovacia, Iugoslavia, România, Belarus și Lituania, între 1949-1954, circa **100 grupuri de spioni diversioniști**.

În anii de vârf ai războiului rece, sub conducerea S.D.C.E., în Franța a acționat o unitate specială **"MINOS"**, însărcinată cu recrutarea și pregătirea de spioni diversioniști din rândul emigrației est-europene. Aceștia erau instruiți în arta spionajului, a luptei apropiate, în acțiuni de sabotaj și parașutism.

Analistii americani au ajuns la concluzia că **rezultatele obținute de francezi în lupta împotriva răspândirii comunismului, în primii ani ai perioadei postbelice, au fost identice cu cele ale colegilor lor din C.I.A. și .M.I.6, adică dezastruoase !...**

Albania – Imperiul Britanic 5–0 !

Un ultim efort subversiv de amploare, pentru a smulge un teritoriu cât de cât din lumea comunistă aflată la începuturile ei, a fost făcut de către spionajul britanic, sprijinit de cel american, **în Albania**.

Conflictul dintre Marea Britanie și Albania, controlată de partizanii comuniști conduși de Enver Hodja, s-a declanșat în **1945**, când o **escadră navală engleză a încercat să reocupe insula Korfu**, care aparținuse Marii Britanii, înainte de izbucnirea celui de-al doilea război mondial. Artileria de coastă albaneză a deschis focul, trimițând la fundul mării nu mai puțin de trei distrugătoare engleze. **Asaltul subversiv împotriva Albaniei s-a declanșat în 1946**, prin infiltrarea unor grupuri de agenți diversioniști din diaspora albaneză, pregătiți la o bază din Cipru, după ce acestora **li s-a "pierdut" urma, în 1949**. Un alt grup diversionist, cu un efectiv de **300 de oameni**, pregătit în bazele speciale engleze din Malta, a fost infiltrat de pe mare, pe teritoriul Albaniei, în scopul de a crea zone de rezistență anti-comunistă în munți.

În anul **1950**, acțiunile de spionaj și subversiune puse la cale de britanici au continuat cu **parașutarea unor grupuri de agenți în regiunea Mati**, considerată ca fiind populată de pro-regaliști, precum și cu infiltrări de diversioniști în zona de frontieră cu Grecia.

Câteva mii de oameni, instruiți în bazele engleze din Cipru, Malta și din Germania Occidentală, au fost **infiltrați în Albania**, în scopul răsturnării regimului comunist. **Acțiunea s-a încheiat, în 1952, cu un eșec total**. Nici nu se putea altfel, atâta timp cât **șeful departamentului care se ocupa cu spionajul și diversiunea în zonele de influență ale U.R.S.S. din Europa nu era nimeni altul decât Harold Kim Philby**, membru al faimoasei *"Rețele de la Cambridge"*, recrutat de spionajul sovietic încă din anii '30...

"Vin americanii !" – o himeră...

Primul mare asalt împotriva perimetrului exterior al lagărului socialist, înjghebat de către U.R.S.S., după încheierea celui de-al doilea război mondial, în Europa de Est, din anii 1947-1956 a avut la bază concluziile analiștilor din serviciile de spionaj M.I.6, C.I.A. și "Organizația Gehlen", însușite de guvernele de la Londra și Washington.

S-a apreciat, printre altele, că **desprinderea Estoniei, Letoniei, Lituaniei, Poloniei, Ucrainei, Bulgariei, României, Cehoslovaciei, Ungariei și Albaniei din sfera de influență sovietică trebuie efectuată înainte de consolidarea regimurilor comuniste instaurate de sovietici** (mai puțin Albania) în aceste state. S-a contat, în mod exagerat, pe sentimentele anti-sovietice din aceste state, pe forțele pro-monarhiste, pe convingerea că un "stimulent militar" americano-britanic va determina masele din aceste state să se scoale împotriva agresorilor ruși. Exact în această perioadă a fost lansat sloganul "*Vin americanii*", care s-a dovedit a fi o himeră. Ceea ce nu au înțeles cercurile politice de la Londra și Washington a fost faptul că **națiunile din centrul și estul Europei erau sătule peste cap de război**. Pe de altă parte, ținând cont de rolul principal jucat de U.R.S.S. în înfrângerea Germaniei naziste, aceasta **se bucura de un imens prestigiu, nu numai în Europa de Est, ci mai ales în Occident**.

Regimurile comuniste din Europa de Est nu ar fi avut nici o șansă de supraviețuire dacă nu ar fi fost sprijinite de către o parte din populație. Ori, **populația săracă, majoritară, le-a sprijinit**.

Pe de altă parte, în perioada 1947-1949, în statele din estul Europei au fost **înființate teribilele trupe de securitate**, care au combinat experiența trupelor tradiționale de jandarmi cu modelul sovietic al trupelor N.K.V.D.-K.G.B., constituindu-se în "*brațul înarmat al Partidului Comunist*". Botezul de foc al acestor trupe l-a constituit lupta împotriva grupurilor de spioni diversioniști infiltrate sau parașutate prin grija serviciilor secrete din S.U.A., Marea Britanie, Franța și R.F.Germania, precum și a formațiunilor de rezistență lăsate în urma lor de trupele germane în retragere, gestionate de "Organizația Gehlen". Acolo unde trupele de securitate nu puteau face față, cum a fost în statele baltice, Ucraina și Polonia, au intervenit unitățile Armatei Roșii, călitate în război, care au ras totul de pe fața pământului...

Ura viscerală a Occidentului, cu precădere a americanilor și britanicilor, împotriva "securității" din fostele state membre în Tratatul de la Varșovia își are sorgintea tocmai în rolul jucat de trupele de securitate în zdrobirea primului asalt al serviciilor de spionaj și diversiune împotriva fostei lumi comuniste, din anii 1947-1956. Vânătoarea de "securiști" continuă și după 13 ani de la căderea regimurilor comuniste...

Spionajul occidental – pericol maxim pentru anticomuniști !

O altă cauză, nici pe de parte cea din urmă, a constituit-o situația dezastruoasă din serviciile de spionaj ale Marii Britanii, S.U.A. și R.F. Germania, puternic infiltrate de agenți autohtoni aflați în slujba U.R.S.S.

În funcții-cheie din serviciile de spionaj și de securitate ale Marii Britanii, celebrele M.I.5 și M.I.6, cotate ca cele mai eficiente din lume, dată fiind vechimea și experiența acestora la scara imperiului colonial britanic, **se aflau "fii de lorzi" agenți ai K.G.B.** În afară de H.Kim Philby, mai acționau Guy Francis De Moncy Burges (lord),

Donald Maclean și sir Anthony Blunt. Explozivă este concluzia lui Peter Wright, fost director-adjunct al M.I.5 (Serviciul Secret de Securitate), în cartea sa *"Spy Catcher"* (Vanătorul de spioni), apărută în 1987, potrivit căreia **Sir Roger Hollis, fost director-general al M.I.5, în perioada 1956-1965, a fost agent al K.G.B., recrutat de ruși pe timpul cât acesta a lucrat la Shanghai, în China, în perioada 1927-1934.** Guvernele Marii Britanii, atât conservatoare, cât și laburiste, jenate puternic de revelațiile lui Peter Wright, care a fost acționat și în judecată, au depus eforturi disperate în scopul mușamalizării acestui caz, atât de colosal de dăunător pentru prestigiul Marii Britanii, cu veleitățile sale imperiale.

În perioada 1945-1956, ofițerii de legătură ai Marii Britanii cu serviciile de spionaj ale S.U.A.- O.S.S. și C.I.A. au fost nimeni alții decât Donald Maclean și Harold Kim Philby, "spionii de aur" ai K.G.B.! Iată dar cât de "secrete" au putut fi operațiile de spionaj și diversiune organizate de S.U.A. și Marea Britanie împotriva lumii comuniste în formare...

În ceea ce privește "Organizația Gehlen", devenită filiala C.I.A. în Europa, situația a fost și mai dezastruoasă. În anul 1961, s-a descoperit că **primul locțiitor al generalului R.Gehlen, colonelul nazist Heinz Felfe, era, încă de la înființarea organizației, agent al K.G.B. !** Descoperirea, după toate datele de către C.I.A., a acestui formidabil spion penetrat în inima spionajului vest-german aflat în relații "intime" cu serviciile de spionaj americane și britanice, a cauzat, printre altele, căderea guvernului condus de eternul cancelar postbelic Konrad Adenauer.

În lucrările lor de căpătâi, *"Enciclopedia spionajului"* (1997) și *"Un secol al spionilor"*, specialiștii americani Norman Polmar, Thomas B.Allen și Jaffrey T.Richelton evidentiază faptul că **serviciile de spionaj ale S.U.A., Marii Britanii și R.F.Germania, în perioada 1947-1956, au trimis la moarte sigură mii de agenți pregătiți în bazele din Germania, Malta, Cipru, Grecia și Turcia, infiltrați sau parașutați în statele din sfera de influență a U.R.S.S.**

Totodată, prin incitarea la revoltă a forțelor de rezistență lăsate în urma lor de trupele germane în retragere, au fost sacrificate, în mod inutil, sute de mii de vieți omenești. Aceste adevăruri zguduitoare sunt confirmate și de alți autori, precum Raymond Olcina din Franța.

Bolșevicii s-au mutat... în Occident ?

Primul asalt al Occidentului împotriva fostei lumi comuniste, din perioada 1947-1956, a avut ca efect, în afara imenselor pierderi de vieți omenești, ermetizarea frontierelor de către statele satelite ale Moscovei și interzicerea călătoriilor în vest a cetățenilor din aceste state. Motivul este evident: deveneau ținte ale serviciilor de spionaj și diversiune și candidați pentru a fi trimiși înapoi, instruiți și înarmați pentru a lupta împotriva comunismului. Vina pentru măsurile de mai sus a fost atribuită exclusiv comunismului.

Americanii au primit o singură lovitură în ultimii 200 ani, la 11 septembrie 2001, și întregul regim de frontieră, precum și libertățile cetățenești unicate ale S.U.A. au fost pus în cauză. Mai mult chiar, S.U.A. se arată gata să incendieze planeta într-un război anti-terorist global...

S.U.A. și Marea Britanie, secondate de Germania și alte state membre în N.A.T.O., nu se vor lăsa descurajate de acest prim mare eșec, organizând noi asalturi, cu noi forțe și mijloace. Un lucru este însă cert: ce nu s-a reușit prin spionaj și diversiune, în epoca războiului rece, se realizează în zilele noastre, prin extinderea spre est a N.A.T.O., nu prin forță, ci la cererea insistentă a statelor foste satelite ale Moscovei. De data aceasta, însă, Occidentul nu mai acționează unitar, ci printr-o acerbă concurență între S.U.A. și Uniunea Europeană. N.A.T.O. nu este decât un paravan vremelnic.

AL DOILEA ASALT ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI

Programul "Redskin" – începutul spionajului total

Moartea lui I.V.Stalin, liderul "*titan al lagărului socialist*", survenită la 4 martie 1953, nu a schimbat absolut nimic din atitudinea ofensivă a S.U.A. și Marii Britanii împotriva comunismului. Distrugerea acestuia a constituit un obiectiv strategic permanent al Washingtonului și Londrei, încă din anul 1917. Alianța cu U.R.S.S. a celor două puternice state capitaliste a fost un "rău necesar" vremelnic, bazat pe "rațiuni de stat", determinate de incapacitatea puterilor occidentale democratice de a găsi un "modus vivendi" cu Germania care s-a industrializat extrem de rapid și a ridicat pretenții la reîmpărțirea lumii. După ce a eliminat doi concurenți extrem de periculoși, precum Germania și Japonia, tandemul S.U.A.-Marea Britanie a focalizat toate energiile lumii capitaliste în scopul "*dării înapoi a comunismului*" și, în final, distrugerii acestuia.

În cartea "*Losing Our Souls*" (Pierzându-ne sufletele), apărută la Chicago, în anul 1993, istoricul american Edward Pessen pune în lumină absurditatea și iraționalitatea politicii dusă de S.U.A. timp de peste 70 ani împotriva așa-zisului pericol comunist și a pretenției cercurilor politice de la Washington că acesta ar fi putut amenința "*existența societății americane*". Același autor se alătură celor menționați anterior în a pune în lumină **eșecul serviciilor de spionaj americano-britanice în încercările lor de a provoca războaie civile, revoluții și răscoale anti-comuniste în Europa de Est**, în prima perioadă a războiului rece, precum și caracterul și conținutul celui de-al doilea asalt.

În anul 1953, C.I.A. și M.I.6, în baza unui acord de cooperare, au lansat programul "Redskin", de **adâncire și diversificare a acțiunilor de spionaj în spațiul geopolitic al lumii comuniste, precum și în cel al lumii a treia**. Acesta a constatat în folosirea tuturor formelor de contacte, de relații și de călătorii neoficiale ale cetățenilor americani și britanici în scopul culegerii de informații.

În acest scop, a fost inițiat un **program de pregătire** a turiștilor, a oamenilor de afaceri particulari, a ziariștilor, oamenilor de știință, academicienilor, a sportivilor și șahiștilor, chiar și a fețelor bisericești în **vederea culegerii de informații**, pe timpul prezenței lor în U.R.S.S. și în toate celelalte state socialiste din Europa și din lume. (Vezi "*A Century Of Spies*", de Jeffrey T. Richelson, pag.257).

Programul de spionaj "Redskin" a fost ulterior generalizat, universalizat și permanentizat, fiind **utilizat atât împotriva adversarilor, cât și a aliaților**. Acesta este valabil și în zilele noastre și se va practica atâta timp cât va exista spionajul în preocuparea statelor.

Domeniile informative aflate în atenția programului "Redskin" sunt:

- energia atomică;

- producția de avioane;
- instalațiile de rachete de orice fel;
- întreprinderile industriale de orice fel.

Metoda principală de culegere de informații a fost și este observarea din tren, din avion, din autovehicul sau de pe jos, precum și "discuțiile nevinovate" cu interlocutorii, însoțite de fotografii, atunci când situația permite.

C.I.A. și M.I.6 au avut și au și în prezent grijă ca, printre "turiștii nevinovați" americani și englezi care circulă prin lume, să se găsească **întotdeauna și specialiști în materie**. Pentru aceștia, culoarea fumului de la coșul unei fabrici sau cea a unei grămezi de nisip din spatele acesteia, pot constitui indici de descoperire a unor lucruri deosebit de interesante.

Cu o nerușinare și un cinism duse dincolo de orice proporții, **propaganda neagră americană a pus aceste practici exclusiv pe seama K.G.B.-ului și a serviciilor de informații ale securității din țările satelite Moscovei**, când, în realitate, acestea sunt utilizate de către toate statele dezvoltate ale lumii, fără excepție.

Turcia – mult prea... ascultătoare !

Orbite de furia neputinței de a provoca revolta "națiunilor captive" (Albania, Bulgaria, Cehoslovacia, R.D.Germană, Iugoslavia, Polonia, România și Ungaria) împotriva comunismului și incapacitatea S.U.A. și N.A.T.O. de a sprijini asemenea revolte, atunci când acestea s-au produs (Berlin 1953, Ungaria 1956 și Cehoslovacia 1968), **serviciile de spionaj americane și britanice au lansat asaltul periferic, cu folosirea celor mai sofisticate mijloace tehnice, împotriva lumii comuniste**. Aceasta, deoarece, perioada 1955-1975 a fost una de avânt, de idealism revoluționar și de "miracole economice" în această lume. Masele nu puteau fi ușor manipulate, așa cum s-a întâmplat în anii '80.

Sprijinul radioelectronic a luat proporții gigantice. Prin "Proiectul Penn", al cărui director a fost colonelul Arthur C.Cox, din Serviciul de spionaj radioelectronic al Forțelor aeriene ale S.U.A., între 1953-1955, **pe teritoriul Turciei au fost construite cele mai mari și mai puternice centre de cercetare radioelectronică din lume**. Este vorba de uriașul centru de la Karamursel, situat pe malul Mării Marmara, precum și centrele de la Sinop și Samsun, pe malul Mării Negre. De la aceste centre au fost și sunt monitorizate și în prezent programele spațiale și testele cu rachete rusești, precum și orice activități militare din partea europeană a Rusiei, din Balcani, Orientul mijlociu și sudul Asiei.

Aceste centre au monitorizat conflictele arabo-israeliene din 1967 și 1973, criza cipriotă din 1974, războiul dintre Iran și Irak (furnizându-i informații precise lui Saddam Hussein), intervenția militară sovietică din Afganistan. **Rezistența afgană, reprezentată de mujahedini, talibani și organizația Al Qaeda, a fost sprijinită de S.U.A.,** nu numai cu armament, ci și cu informații militare obținute de la aceste centre. După 1991, centrele de cercetare radioelectronică americane din Turcia au

ajutat cu informații forțele antirusești din Cecenia, numite "teroriste" la Moscova și "luptătoare pentru libertate" la Washington.

Printre ofițerii de informații ai armatei române care au cercetat îndeaproape centrele de cercetare radioelectronică americane din Turcia se numără și autorul acestei cărți. Nu am nimic împotriva să mi se adauge numele pe lista celor care "au spionat în Occident", de către cei interesați, în scopul facilitării admiterii României în N.A.T.O...

Americanii – monitorizați atent de... statul american

Centrele de cercetare radioelectronice din Turcia, deosebit de importante din punct de vedere strategic, modernizate periodic, constituie doar o parte dintr-o **uriașă rețea de posturi de ascultare radioelectronică la scară globală, construită de Agenția Națională de Securitate (N.S.A.) americană**. Aceste posturi, în număr de circa 4.000, sunt deservite de **peste 200.000 de specialiști**. În rețelele de ascultare radioelectronică ale N.S.A. sunt **vizate absolut toate statele lumii**, atât aliate (N.A.T.O.), cât și adversare, mai ales Rusia și China.

În anul 1975, relatările presei americane au generat un scandal național imens în S.U.A. Acestea au pus în lumină existența, în cadrul N.S.A., a unui **program**, cunoscut sub numele codificat "**Shamrock**", de interceptare a liniilor telex, telefonice și radio particulare de pe întregul teritoriu al S.U.A. Așa că, nu ar fi cazul să ne supărăm pe S.R.I.-știi noștri dacă mai trag și ei cu urechea, pe ici pe colo, cu aparatura lor rudimentară. Adevărata "meserie" se face la NSA, care dispune de un centru de interceptare a convorbirilor și în cadrul Ambasadei S.U.A. la București...

Între 1956-1960, aviația de cercetare a S.U.A. și Marii Britanii, apelând la o tehnică de aviație tot mai sofisticată, a asaltat spațiul aerian periferic al fostei lumi comuniste, cu o furie și insistență sinucigașă. O mare parte a cercetării radioelectronice ultra-moderne a fost pusă la bordul unor aeronave, care își continuă nestingherite zborurile de spionaj și în zilele noastre.

În perioada 1955-1960, în spațiul aerian al statelor membre ale Tratatului de la Varșovia, inclusiv în spațiul aerian al temutei U.R.S.S., au zburat, ca la ele acasă, **celebrele avioane U-2**, o minune a tehnicii aeronautice, a aerofotografierii și a ascultării radioelectronice, realizate de celebra companie Lockheed.

Până la apariția avionului U-2, sute de piloți și personal navigant din aviația de cercetare a S.U.A. și Marii Britanii și-au pierdut viața în "zboruri ale morții" de pătrundere în spațiul aerian al U.R.S.S. și Chinei.

Aventura avioanelor U-2 s-a încheiat la 1 mai 1960, prin doborârea avionului pilotat de maiorul Francis Gary Powers, doborât de trupele de rachete rusești deasupra orașului Sverdlovsk. Până la acea dată, avioanele U-2 erau invulnerabile. Avioanele U-2, care execută zboruri de recunoaștere și în zilele noastre, au fost **suplimentate cu**

avioane SR-71, cu performanțe de zbor extraordinare, desprinse parcă din filmele de ficțiune gen *"Războiul stelelor"*. **Fiind exorbitant de scumpe, din 1966 și până în anul 2000 au fost construite doar 32 asemenea aparate.** Avionul *"SR-71 Blackbird"* zboară cu o viteză de 3.380 km/oră, la o **altitudine de 25 km**. Aparatura de cercetare de la bordul acestor avioane depășește orice imaginație, prin calitățile și posibilitățile pe care le încorporează.

În afara aparaturii de cercetare radar și radio, la bordul avionului SR-71 se găsesc cinci puncte de acroșare pentru aparatură fotopanoramică, în infraroșu, cu mare putere de rezoluție și din cele mai diferite unghiuri. **La o singură trecere, acest avion diabolic poate fotografia, înglobând cele mai mici detalii, o suprafață de 258.900 kmp, adică mai mult decât întregul teritoriu al României !** Avioanele SR-71 au fost întrebuințate pentru misiuni de cercetare **în toate conflictele militare din ultimii 35 ani**, inclusiv în timpul agresiunii aeriene a S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Serbiei, din primăvara anului 1999, precum și în *"Operația Anaconda"* din Afganistan, declanșată de S.U.A. în octombrie 2001. Aceste avioane, aflate exclusiv în posesia cercetării aeriene strategice americane, vor juca un rol deosebit de important în războiul global împotriva terorismului purtat de către S.U.A., în care încearcă să angajeze și N.A.T.O. România s-a angajat singură în acest război, în speranța că-i va fi mai ușor să forțeze poarta N.A.T.O., în toamna anului 2002. S-ar putea să se aleagă doar cu deziluzii.

Cu toate caracteristicile lor formidabile, **avioanele SR-71 s-au abținut și continuă să se abțină de la zborurile în spațiul aerian al Rusiei.** Acestea zboară, în schimb, fără teamă și fără rețineri, în tot restul spațiului aerian al lumii.

Avioanele SR-71 sunt mai performante chiar decât sateliții.

"Big Brother" ascultă "Poporul Ales"...

Asaltul spionajului americano-britanic împotriva lumii comuniste a avut (și continuă să aibă) **și o componentă navală.**

Mările și oceanele lumii sunt patrule de zeci de **nave-spion americane din clasa "Liberty"**, cu un deplasament standard de 10.000 tone, având la bord cele mai sofisticate mijloace tehnice de cercetare radioelectronică.

Aceste nave sunt **nelipsite în apele din apropierea unor zone de conflicte militare deschise**, interceptând și descifrând traficul radio al părților beligerante, ordinele și dispozițiunile de luptă care se transmit.

În timpul războiului arabo-israelian din anul 1967, rămas în istorie sub genericul *"războiul de 6 zile"*, o navă americană de spionaj radioelectronic s-a apropiat de coastele maritime ale Peninsulei Sinai, ocupată de armata israeliană. Deși purta însemnele marinei americane, aceasta a fost **atacată, fără nici un fel de avertisment**, de avioane *"Mirage"* și *"Mystère"* ale forțelor aeriene israeliene. Au rezultat **84 de morți, 75 de răniți** și aparatura electronică distrusă. Atacul aerian a fost urmat de atacul unor vedete rapide, care au "tratat" nava americană cu armamentul de bord, iar ca spectacolul să fie complet, un

elicopter israelian a fotografiat nava **"USS Liberty"** din toate unghiurile, pentru estimarea efectelor atacului. În tot acest timp, pe cel mai înalt catarg al navei flutura steagul S.U.A. cu stele și dungă, imposibil de confundat. De pe puntea portavionului USS America, aflat în apele Mării Mediterane, a fost ridicată o formație de avioane *Phantom*, dar acestea au ajuns prea târziu la locul incidentului.

Tragedia navei americane **"USS Liberty"** demonstrează că, în lumea spionajului, **nu există aliați, există doar adversari reali sau potențiali**. Atunci când guvernul american a cerut Israelului plata unor daune și compensații pentru familiile celor uciși, guvernul de la Tel-Aviv a prezentat "scuze", afirmând că nava americană a fost confundată cu o navă egipteană, deoarece, în împrejurările respective, o navă americană nu avea ce căuta acolo. În final, **americanii au înghițit hapul, așa cum fac întotdeauna când "se pun rău cu Israelul"...**

Nu numai navele special amenajate, ci **toate navele de război de suprafață și submarinele Forțelor maritime ale S.U.A. au la bord aparatură radioelectronică de spionaj** la cel mai înalt nivel tehnic. Este vorba despre 12 portavioane, adevărate garnizoane plutitoare, capabile să devasteze un continent, 144 de crucișătoare, distrugătoare și fregate, precum și 95 de submarine atomice purtătoare de rachete.

Ceaușescu se dorea... în NATO

În epoca războiului rece, ca și în zilele noastre, **Marea Neagră a constituit o zonă de maxim interes pentru S.U.A.**

Până în anul 1968, 1-2 nave de suprafață (de regulă distrugătoare) din compunerea Flotei a 6-a americane din Marea Mediterană obișnuiau să întreprindă marșuri de recunoaștere și spionaj radioelectronic în Marea Neagră, sub formă de raid, fără a putea acosta în vreun port. **După anul 1968, președintele României de atunci, "dictatorul sângeros" Nicolae Ceaușescu, în înțelegere cu "omologii" săi de la Casa Albă, a făcut din portul Constanța o bază navală de acostare, pentru cel puțin 5-6 zile pe an, pentru navele militare americane care executau misiuni de spionaj în apele Mării Negre, spre disperarea Moscovei.** Comandanții de nave americane erau primiți cu regimul "covorului roșu", rezervat doar șefilor de state, iar pe timpul staționării navelor în apele românești, aceștia erau **primiți în vizită chiar de dictator**. Am participat (ca translator) la programele de VIP-uri rezervate comandanților americani, care nu-și puteau ascunde satisfacția de a-i sfida pe ruși, chiar în pragul casei lor. Nu trebuie uitat că, în acele vremuri, Flota Mării Negre a U.R.S.S. era mai mare decât Flota Marii Britanii...

Pentru echipajele navelor americane ancorate în portul Constanța se organizau programe de vizite și distracții pe litoralul românesc. Am ferma convingere că, în **"epoca de aur"**, când relațiile dintre România și S.U.A. erau mai mult decât prietenești, **o cerere de aderare a României la N.A.T.O. ar fi avut mai multe șanse de reușită, decât eforturile deșarte depuse de către guvernul democrați de după 1989.** Pentru ofițerii care am lucrat în Direcția Informații în perioada respectivă, nu constituia un secret faptul că **atașații militari ai României,**

după 1968, aveau același regim ca atașatii militari din țările N.A.T.O., în capitalele occidentale, mai ales la Washington, în ceea ce privește regimul de acces la informațiile militare din țara de acreditare. Eram o țară "membră de facto" a N.A.T.O., cum le place să se laude, fără prea mult temei, actualii politicieni ai României. Ideea unei alianțe cu N.A.T.O. a existat atât în capul lui N. Ceaușescu, cât și al altor lideri politici și militari români, după criza cehoslovacă a "Primăverii de la Praga".

O cerere oficială în acest sens, cu mari șanse de a fi acceptată în Occident, s-ar fi încheiat cu trecerea peste Prut a cel puțin 25-30 de divizii mecanizate și de tancuri sovietice, ajutate de la vest de 5-6 divizii maghiare și de tot atâtea divizii bulgărești de la sud de Dunăre. Asemenea scenarii au fost jucate des în aplicațiile strategice ale Armatei României socialiste. **În perioada respectivă, România a fost scoasă din planurile de operații ale N.A.T.O., elaborate pentru eventualitatea unui război cu forțele Tratatului de la Varșovia.** Va trece multă vreme până când România va mai putea avea valoarea, importanța strategică și prestigiul pe care l-a avut pentru S.U.A. și N.A.T.O., în perioada 1968-1985...

Dominație prin imigrație

Poziția dominantă a S.U.A., în plan tehnologic, la scară globală este o realitate ce nu poate fi contestată. Aceasta a fost realizată atât prin efortul propriu, cât și prin ample acțiuni de spionaj și racolare a capacităților creatoare ale altor state, mai ales ale celor din Europa. Arma atomică le-a fost servită americanilor pe tavă în 1945, aproape în exclusivitate de savanții veniți din Europa. Politicienii de la Washington și-au făcut un titlu de glorie din faptul că primii oameni care au pus piciorul pe Lună au fost americanii Neil Armstrong și Edwin Aldrin, din echipajul navetei spațiale Apollo 11, la 20 iulie 1969. Uită, însă, să menționeze că atât naveta, cât și întreaga panoplie de rachete purtătoare construite în S.U.A. sunt rezultatul geniului creator al savantului german Wernher von Braun și al grupului său de ingineri și proiectanți care l-au slujit pe A.Hitler, realizând celebrele rachete V-1 și V-2, în uzinele subterane de la Peenemünde. Aceștia au fost capturați de trupele americane în 1945 și transportați în S.U.A., împreună cu o vastă documentație. Tehnologia spațială rusească își are aceeași sorginte germană, trupele rusești reușind să ocupe uzinele de la Peenemünde, de unde au capturat utilajele și o mare cantitate de rachete V-2.

Ceea ce nici americanii și nici rușii nu vor recunoaște vreodată este faptul că unul dintre profesorii lui W.von Braun și colaborator apropiat la realizarea rachetelor V-1 și V-2 a fost cetățeanul român de naționalitate germană **Hermann Oberth**, născut la Sibiu în anul 1894.

După reunificarea Germaniei în 1990, Wernher von Braun, care fusese făcut "cetățean al S.U.A.", a renunțat la această cetățenie, a făcut o declarație la adresa Statelor Unite pe care americanii au interzis-o a fi dată publicității și s-a înapoiat în patria lui de origine.

“Proiectul Jennifer”

În propaganda oficială americană, lumea comunistă, cu precădere U.R.S.S., a fost prezentată în cele mai negre culori posibile, negându-i-se orice potențial creator. Aceasta pentru opinia publică americană, deoarece, în subteran, **serviciile de spionaj americane situau în prim plan urmărirea evoluțiilor tehnologice rusești, mai ales în domeniul militar**, concomitent cu desfășurarea de ample acțiuni pentru a intra în posesia unor realizări de vârf din Imperiul răului. O asemenea acțiune, una dintre cele mai complexe și mai costisitoare din istoria spionajului, a constituit-o **“Proiectul Jennifer”**. Iată firul evenimentelor.

La **11 aprilie 1968**, în timp ce se afla într-o misiune de patrulare în **Oceanul Pacific**, într-o zonă situată la 750 de mile (o milă nautică = 1.852 m), un submarin rusesc cu propulsie clasică a ieșit la suprafață pentru a-și reîncărca bateriile. Din motive neelucidate până în zilele noastre, la bordul submarinului (clasa Golf) s-a produs o **puternică explozie**, provocând **scufundarea rapidă** a acestuia. Odată cu submarinul, **au ajuns pe fundul oceanului trei rachete cu încărcături nucleare și materialul de cifru al Forțelor maritime ale U.R.S.S.** Din cei 86 de membri ai echipajului nu a supraviețuit nimeni.

Ceea ce a constituit o tragedie pentru ruși s-a transformat într-o **“ocazie de aur” pentru spionajul naval al S.U.A.** Navele militare rusești trimise în zonă au fost incapabile să localizeze submarinul scufundat, care se afla **la o adâncime de peste 5.000 metri**. Acest lucru l-au reușit americanii, după plecarea rușilor, cu nava de cercetări oceanografice **“Mizar”**.

La propunerea lui Carl Duckett, director adjunct al **C.I.A.** pentru știință și tehnologie, americanii au trecut la punerea în aplicare a unui **plan**, ce părea inițial de-a dreptul nebunesc, de **recuperare a acestui submarin**. Specialiștii americani erau extrem de interesați să pună mâna pe rachetele cu încărcături nucleare de la bordul submarinului, pentru a putea determina parametrii de construcție, bătaia și sistemul de dirijare al acestora, dar mai ales sistemul de detonare al încărcăturilor nucleare. În ceea ce privește submarinul rusesc din clasa Golf, americanii doreau să efectueze o analiză metalurgică a corpului navei, pentru a putea deduce adâncimea la care acesta putea naviga în imersiune.

De mare interes informativ era și sistemul de cifrare de la bordul submarinului scufundat.

Aceste obiective au fost atinse în urma unei operații extrem de complexe, derulată pe o durată de șase ani, la un preț de peste două miliarde de dolari. **“Proiectul Jennifer”** s-a derulat în cel mai profund secret, sub acoperirea **“programului național de cercetări oceanografice”**, fiind **aprobat de președintele Lyndon B. Johnson** și continuat până la finalizare de către președintele Richard Nixon. În scopul recuperării submarinului rusesc a fost construită o **navă specială, “Glomar Explorer”**, unică în lume, cu un bazin în corpul navei și cu uși de acces pe fundul acesteia, care se manevrau fără ca acest lucru să se poată observa din exterior. La corpul navei a fost

adaptată o barjă submersibilă cu brațe multiple extensibile, terminate cu dispozitive de apucare.

Toate operațiunile navei se executau sub corpul acesteia, imposibil de detectat de către sateliții de spionaj rusești care o urmăreau. La **4 noiembrie 1972**, nava "*Glomar Explorer*", cu un deplasament de 36.000 tone și un echipaj de 170 de oameni, dintre care 40 erau specialiști din cadrul C.I.A., a început marșul spre locul operației. Versiunea pentru mass-media americană a plecării în larg a navei a fost "*cercetarea fundului Oceanului, pentru descoperirea unor rezerve de minereuri prețioase, precum titanu, magneziu, uraniu, cupru și nichel*". **Pregătirile** pentru recuperarea propriu-zisă a submarinului au durat **până în vara anului 1974**. Submarinul a fost ridicat până aproape de introducerea lui în bazinul din interiorul corpului navei "*Glomar Explorer*". În momentul în care totul părea a fi un succes extraordinar, iar tensiunea operatorilor instalațiilor speciali era maximă, s-a produs un fenomen total neprevăzut. **Corpul submarinului s-a rupt și două treimi din acesta s-a întors pe fundul Oceanului.**

2 miliarde USD – aruncate în Ocean...

Efortul extraordinar făcut de C.I.A. pentru construirea navei "*Glomar Explorer*", unică în lume, precum și operațiunea de recuperare, chiar și parțială, a submarinului rusesc a făcut dovada potențialului tehnologic al S.U.A., răsplătit în final cu două rachete rusești cu încărcături nucleare de tipul SS-N.5, cu o bătaie de 1.500 km, sistemul de cifrare și compoziția metalurgică a corpului submarinului. "Proiectul Jennifer" a durat însă foarte mult. **În cei șase ani**, cât le-au trebuit americanilor să recupereze submarinul scufundat în apele Oceanului Pacific, **rușii au făcut progrese extraordinare în dezvoltarea flotei lor militare. Majoritatea submarinelor construite au trecut la propulsie nucleară**, putând naviga permanent în imersiune, iar bătaia rachetelor de la bord a fost mărită la **4.000-6.000 km**. În anii următori, rachetele de la bordul uriașelor submarine "Taifun" (20.000 tone deplasament) au atins raze de acțiune intercontinentale, de **10.000-12.000 km.**, fiecare rachetă putând transporta la obiective între 10 și 14 componente de luptă nucleare dirijate. Iată de ce Rusia este temută și respectată, cu toată situația de criză economică prelungită prin care trece.

În timpul operației efectuate de nava "*Glomar Explorer*" au fost recuperate și trupurile a șase marinari ruși. Făcând dovada că sunt o națiune civilizată, la 4 septembrie 1974, acestora li s-a organizat un ceremonial militar, s-a intonat imnul de stat al U.R.S.S., iar apoi au fost lansați în ocean, așa cum se procedează în toate flotele lumii.

Procesiunea a durat 15 minute și a fost filmată de către un agent al C.I.A. În anul 1992, pe timpul vizitei sale oficiale la Moscova, prima de acest fel în relațiile americano-ruse, directorul general al C.I.A., Robert Gates, i-a prezentat lui Boris Elțîn înregistrarea ceremoniei funerare a celor șase marinari ruși. **În anul 1993, partea rusă a recunoscut că S.U.A. au intrat în posesia celor două rachete cu încărcături nucleare de la bordul submarinului scufundat în anul**

1968. Aceasta dovedește că și rușii au reușit să ajungă la epava submarinului, dar în urma americanilor. Iată ce proporții pot lua acțiunile de spionaj tehnologic militar, atunci când îți crapă măseaua după anumite informații, cum a fost cazul americanilor.

Cu siguranță că C.I.A. ar fi scotocit serios și prin submarinul nuclear rusesc "**Kursk**", scufundat în Marea Barentz, în toamna anului **1999**, dacă zona nu ar fi fost strașnic păzită de nave de război, până la începutul anului 2002, când acesta a fost scos la suprafață și adus în portul Murmansk.*

* N. edit.: Amănunte suplimentare, pe această temă, în "**Serviciile secrete și parapsihologia**", de Eugen Celan (Ed. OBIECTIV, 2002).

ASALTUL FINAL ÎMPOTRIVA LUMII COMUNISTE

Anticomunismul – profitabil pentru cei care conduc SUA

Istoricul american **Richard Gid Powers**, șeful catedrei de istorie a Universității Staten Island, în ampla sa lucrare științifică *"The History of American Anticomunism"*, apărută la Editura The Free Press din New York, în anul 1995, apreciază că **pivotul central al politicii interne și externe S.U.A., în a doua jumătate a secolului XX, l-a constituit "anticomunismul" împins până la cele mai exacerbate forme.** Uriașa mașină de propagandă neagră americană, inspirându-se din metodele și tehnicile propagandei naziste a celebrului dr. Joseph Goebbels (1897-1945), **a reușit să-i fanatizeze pe americani**, inspirându-le o teamă de moarte vis-à-vis de așa-zisul pericol comunist. Opinia publică americană a fost saturată, zeci de ani, cu "informații" și scenarii artificiale din care rezultă că, la est de Cortina de Fier, se află o lume de iad, în care viața oamenilor s-ar compune din persecuții, sclavie, crime, sărăcie, foamete și nimic altceva. S-a afirmat, printre altele, că în lumea comunistă ar fi fost executați în mod bestial *"peste 60 milioane de oameni"*. Oare cine a apucat să-i numere? Poate Edgar Hoover, cel care a fost, timp de 48 ani, șeful poliției politice americane (F.B.I.). Această colosală minciună ne amintește de **"cei 60.000 de morți" de la Timișoara**, din decembrie 1989, **cifra răspândită în întreaga lume tot de propaganda neagră americană.**

Istoricul american se întreabă cu îngrijorare **de ce nu și-a pus nimeni problema dacă "informațiile" cu care era intoxicat marele public american sunt reale sau nu.** Acest lucru nu trebuie să surprindă, deoarece **nici națiunea germană**, una dintre cele mai instruite din lume, **nu și-a pus o astfel de întrebare față de propaganda nazistă.**

Richard Gid Powers afirmă și demonstrează, cu informații și date "beton", că **toți președinții americani de după 1945 au ajuns la Casa Albă în funcție de cât de duri s-au dovedit a fi față de lumea comunistă.** Cei care au dovedit slăbiciuni în acest domeniu au pierdut șansa unui al doilea mandat sau au fost, pur și simplu, înlăturați.

Președintele democrat **John F. Kennedy** (1917-1963), asasinat în Dallas, la 22 noiembrie 1963, a fost victima unei conspirații C.I.A.-F.B.I.-Complexul Militar Industrial, pentru că a mers prea departe în politica de destindere și "coexistență pașnică" cu fosta U.R.S.S.

Președintele republican **Richard Nixon** (1913-2000) a fost înlăturat cu brutalitate de la putere, de aceeași conspirație, pentru că a recunoscut China comunistă, a retras armata S.U.A. din Vietnam și a îmbunătățit relațiile cu U.R.S.S. Norocul lui a fost că a scăpat cu viață.

În numele luptei împotriva comunismului și-au pierdut viața, în războaiele din Coreea (1950-1953) și din Vietnam (1965-1975), peste 120.000 de militari americani și alte sute de mii au fost răniți și mutilați.

Serviciile de spionaj americane, aflate în avangarda luptei împotriva comunismului, s-au ales cu profituri maxime în epoca războiului rece. În mod practic, aceste servicii s-au bucurat de **fonduri nelimitate**. Mai toate realizările americane în domeniul tehnologiilor de vârf au avut ca **primă destinație acțiunile de spionaj**. Tehnologia spațială, care încorporează cea mai mare cantitate de valoare adăugată, fiind și cea mai scumpă din tot ce se produce în lume, este utilizată cu prioritate în scopuri de spionaj.

Cucerirea Cosmosului – pentru stăpânirea Terrei...

După dezastrul avionului U-2 doborât de ruși la 1 mai 1960, uriașul potențial tehnico-științific american a fost **focalizat pe realizarea de mijloace de spionaj întangibile**, plasate în spațiul cosmic.

“Proiectul Discoverer”, menit să realizeze sisteme avansate de cercetare, a fost încredințat Corporației “Lockheed”. La **10 august 1960**, după trei luni și nouă zile de la data ultimului zbor peste teritoriul U.R.S.S. a unui avion U-2, a fost lansat în Cosmos **primul satelit de spionaj american “Discoverer-13”**, iar pe **18 august** a fost lansat **“Discoverer-14”**. Cei doi sateliți au realizat **primele fotografii din spațiul cosmic ale teritoriului U.R.S.S.**, pe role de film catapultate și recuperate în zbor de avioane special amenajate. La **25 august 1960**, a luat ființă **Oficiul Național de Cercetare, însărcinat cu spionajul cosmic**. Seria sateliților de imagine s-a perfecționat continuu, înlocuindu-se aparatele foto cu **camere de luat vederi ultrasensibile** și cu mare putere de rezoluție, care transmit imagini din teren, direct la centrele de analiză, în timp real. Aceștia sunt **sateliții din seria KH**. Sateliții de imagine au fost completați cu sateliții de cercetare radioelectrică, de interceptare a convorbirilor.

Între anii 1960-1985, americanii au lansat în spațiul cosmic peste 3.000 de sateliți artificiali ai Pământului, dintre care circa 85% în scopuri militare. Cercetarea prin sateliți a fost completată cu un **sistem de poziționare globală**, format din 21 de sateliți geostaționari, care permit orientarea și dirijarea cu extremă precizie a aeronavelor, a navelor de război, precum și a rachetelor și bombelor de înaltă precizie, așa cum s-a putut demonstra în cursul războiului din Golful Persic, în 1991 și pe timpul agresiunii aeriene a S.U.A. și N.A.T.O. împotriva Serbiei, din primăvara anului 1999.

Sateliții de spionaj urmăresc nu numai obținerea de informații cu caracter militar, ci și de natură economică. Datorită acestor capacități, S.U.A. și fosta U.R.S.S., iar în prezent Rusia, dispun de informații de maximă importanță cu privire la natura solului, resursele naturale ale planetei, potențialul industrial al statelor lumii, volumul și natura producției industriale a lumii, căile de comunicații etc.

Sateliții de comunicații au revoluționat sistemele militare de transmisiuni. În sistemele de cercetare strategică prin sateliți au fost

introduși **sateliții de tip VELA, de alarmare nucleară**. În ultimii ani ai existenței sale, lumea comunistă a fost prinsă într-un sistem de spionaj tehnologic draconic, asistat de un sistem de lovire nucleară invulnerabil, constituit din formații de submarine nucleare, purtătoare de rachete cu încărcături nucleare, cu patrulare permanentă, menținut în funcțiune, într-o proporție mai redusă, și în zilele noastre.

Uriașul dispozitiv al spionajului cosmic, aerian, terestru și naval american orientat împotriva lumii comuniste a fost amplificat și cu o **componentă submarină, suboceanică globală**. În zona de nord a Oceanului Atlantic, cuprinsă între Groenlanda, Islanda, Scoția și sud-vestul Norvegiei, pe fundul Oceanului au fost realizate aliniamente speciale de senzori antisubmarini. Asemenea senzori au fost instalați și în Oceanul Pacific, pe căile de acces spre Ocean al Mării Ohoțk, de-a lungul coastelor din Pacific și din Atlantic ale S.U.A., în Marea Mediterană, precum și în apropierea strâmtorilor de importanță strategică din mările și oceanele lumii, supravegheate concomitent atât de sateliți, cât și de avioane de cercetare radio electronică cu rază mare de acțiune. După așa-zisa încetare a războiului rece care, în realitate, nu a încetat niciodată, acest uriaș dispozitiv de spionaj tehnologic global american nu și-a redus din activitate.

La începutul secolului XX, serviciile secrete americane dispuneau în spațiul cosmic de circa 1.000 de sateliți activi, din care 800 în scopuri militare.

Satelitul de spionaj din ultima generație, lansat în cursul anului 2001, poartă numele marțial de **"Warfighter 1"**. Acesta este un satelit de imagine supersensibil, capabil să realizeze așa-numitele **imagini hiperspectrale**.

Un asemenea satelit **poate descoperi un tanc, chiar dacă acesta este mascat** sub un strat de vegetație, sub o plasă de mascare sau dacă este vopsit în culori de mascare. Noul tip de satelit este **destinat să contribuie la creșterea preciziei mijloacelor de lovire din aer și în special a aviației americane**.

Specialistul militar american Jack Hitt apreciază că satelitul "Warfighter 1" va permite ca **un obiectiv**, cum ar fi un pod important, spre exemplu, **să fie distrus cu o singură bombă dirijată**. Pentru un asemenea obiectiv era nevoie să se lanseze 5.000 de bombe în cursul celui de-al doilea război mondial, 500 de bombe în timpul războiului din Vietnam și circa 10 bombe în **războiul din Golful Persic, considerat primul război cosmic**. La toate acestea, aș adăuga că celor 19 teroriști saudiți care au distrus cel mai mare și mai valoros centru de putere economică din lume, cum a fost World Trade Centre din New York, la 11 septembrie 2001, nu le-a trebuit nici o bombă și nici un satelit...

Datoria externă – o armă mortală !

Cu toate eforturile fantastice întreprinse de serviciile de spionaj și diversiune ale S.U.A. și Marii Britanii pentru subminarea fostei lumi comuniste, **rezultatele au fost minime până când la acestea nu s-a adăugat și o dimensiune economică**. În cea mai sintetică expresie,

aceasta a constat în prinderea statelor membre ale Tratatului de la Varșovia într-o rețea de relații economice capcană, care să conducă la înglodarea acestora în datorii externe insurmontabile.

Iată evoluția datoriilor externe ale statelor din Europa Centrală în perioada 1982-1991, în miliarde de dolari, care corespunde și cu asaltul final asupra fostei lumi comuniste:

Tara	1982	1985	1987	1988	1989	1990	1991
Bulgaria	3,912	3,443	5,706	6,823	7,957	10,0	11,1
Cehoslovacia	4,097	4,065	5,156	5,548	5,724	7,0	6,1
Ungaria	10	12,650	17,064	18,025	19,440	20,2	23,0
Polonia	27	29,994	34,896	35,890	37,469	44,047	47,0
România	9,581	7,342	4,689	1,843	-1,257	0,00	1,5

Nu a fost absolut întâmplător faptul că **regimurile comuniste din Europa Centrală s-au prăbușit exact în ordinea valorii datoriei externe**. Polonia, cu o datorie externă enormă, s-a prăbușit prima, urmată în ordine de Ungaria și Bulgaria. Cehoslovacia a căzut și ea înaintea României.

Pentru că a îndrăznit să sfideze marile hiene ale finanței mondiale, plătindu-și până la ultima centimă datoria externă, ceea ce a constituit un exemplu periculos, ce putea fi urmat și de alte state mici și mijlocii, **România a fost pedepsită cumplit**. Acesta este motivul principal pentru care revoluția din decembrie 1989 a fost una sângeroasă, cuplul prezidențial Nicolae și Elena Ceaușescu a fost executat, iar alături de ei și-au pierdut viața alți 1.004 români, în marea lor majoritate tineri. După calvarul celor 13 ani de tranziție și "reforme" constând în distrugerea avuției naționale lăsată moștenire de regimul comunist, imensa majoritate a românilor, inclusiv urmașii celor căzuți, consideră că **jertfa lor a fost zadarnică**.

Goi dar înarmați până-n dinți !

Cel de-al optulea deceniu al secolului XX a intrat în istoria S.U.A. ca unul extrem de nefavorabil. Cu toată uriașa ei putere militară, după zece ani de război, în 1975, S.U.A. sunt **obligate să părăsească Asia de sud-est** (Vietnamul, Cambodgia și Laosul), care cad sub controlul unor regimuri comuniste aservite Moscovei și Beijingului. Prin Actul Final de la Helsinki, din același an, S.U.A. și aliații lor occidentali recunosc "realitățile" statornicite după cel de-al doilea război mondial în Europa, inclusiv existența R.D.Germane ca "stat suveran și independent", iar războiul rece este declarat încheiat. **Washingtonul recunoaște existența unei "parități strategice" între S.U.A. și U.R.S.S. în domeniul mijloacelor nucleare strategice**.

Experiența istorică din ultimii 25-30 de ani i-a învățat pe analiștii politico-militari și ulterior și pe oamenii politici, că **adevăratul raport de forțe dintre state și grupări de state este dat**, nu de numărul tancurilor, tunurilor, avioanelor, al încărcăturilor nucleare și al diviziilor, ci de **puterea lor economică**. Dacă existența U.R.S.S. ar fi depins numai de puterea sa militară, aceasta ar fi dăinuit veșnic. În deceniul

opt, raportul de forțe în plan economic, exprimat în **procente din produsul mondial brut** (Gross World Product), era următorul:

	1960	1970	1980
Comunitatea Europeană (U.E.)	26,0	24,7	24,7
Statele Unite ale Americii	25,9	23,0	21,5
U.R.S.S.	12,5	12,4	11,4
Japonia	4,5	7,7	9,0
China	3,1	3,4	4,5
Statele în curs de dezvoltare	11,1	12,3	14,8
Alte state	16,9	16,5	15,8

În ultimii 30 ani, Uniunea Europeană a fost întotdeauna înaintea S.U.A. în ceea ce privește procentajul deținut în produsul mondial brut. **Până în anul 1989, ponderea economiei U.R.S.S. în produsul mondial brut a scăzut vertiginos**, aceasta fiind depășită nu numai de Japonia și Germania, ci și de Italia, Franța și Marea Britanie. Iată **adevărata cauză a prăbușirii sistemului economic din fosta U.R.S.S. și statele est-europene satelite ale acesteia**.

În deceniul al optulea, Moscova nu era conștientă de acest lucru, revendicând statutul de super-putere exclusiv pe criteriile forțelor sale armate.

După anul 1975, societatea americană a continuat să înregistreze eșecuri, atât pe plan intern, ca urmare a "*Afacerii Watergate*" (pătrunderea în sediul Partidului Democrat a spionilor lui Richard Nixon), **cât și pe plan extern**, prin pierderea Iranului în 1979, bastionul influenței S.U.A. în zona strategică a Golfului Persic, unde se află cele mai mari rezerve de petrol ale lumii.

În aceeași perioadă istorică, urmărind să exploateze criza prin care trecea S.U.A., liderii de la Moscova s-au lansat într-o serie de acțiuni care au înspăimântat pur și simplu lumea occidentală. Este vorba de angajarea militară masivă (directă sau cu trupe cubaneze) în **Angola și Etiopia**, dar mai ales în **Afganistan**. Analistii C.I.A. au tras concluzia că ocuparea Afganistanului de către U.R.S.S. nu este decât **un preludiu al ocupării Iranului și a întregii zone a Golfului Persic**, ceea ce ar fi reprezentat o lovitură de moarte pentru întreaga lume occidentală.

"Agentul T-10" – "Terminator"-ul mult căutat...

Într-un asemenea context deosebit de grav, **factorii de putere din S.U.A. (Complexul Militar Industrial, C.I.A. și F.B.I.) au căutat un lider potrivit** care să scoată Statele Unite din criză și să pună stavilă "expansiunii comuniste".

Un asemenea lider a fost găsit în persoana lui **Ronald Reagan**, guvernatorul Californiei. **Acesta reprezenta forțele politice de extremă dreaptă**, foarte apropiat de nuanța fascistă a acestora.

R.Reagan a intrat în viața politică americană pe căi obscure, ca **informator al poliției politice americane (F.B.I.)**, fiind foarte apreciat de celebrul Edgar Hoover, pe care l-a servit sub numele de cod "**Agentul**

T-10". În anul 1964, R.Reagan a fost **cel mai ardent susținător**, pentru postul de președinte al S.U.A., **al fascistului Barry Goldwater.**

În toată cariera lui politică, Reagan a fost **călăuzit de un anticomunism fanatic.** Atât el, cât și forțele politice care l-au sprijinit au ajuns la concluzia că refacerea echilibrului intern din S.U.A. și relansarea acesteia pe plan global nu se pot realiza **decât de pe o platformă anticomunistă fără precedent și printr-o puternică intensificare a cursei înarmărilor.**

Ca om politic, R.Reagan poate fi plasat în grupul A.Hitler, I.V.Stalin și W.Churchil, atât prin fanatism, cât și prin dorința de dominare a lumii. Deosebirile ideologice nu au relevanță, când scopul urmărit este același.

Odată cu el, R.Reagan a adus la Casa Albă pe cei mai fanatici **reprezentanți ai extremei drepte anticomuniste** din Statele Unite ale Americii. În funcția de vicepreședinte al S.U.A., l-a plasat pe **George Bush,** directorul general al C.I.A. În fruntea C.I.A. a fost numit **William Casey,** specializat în spionaj și diversiune în cursul celui de-al doilea război mondial, anticomunist fanatic, setos de putere, inteligent și viclean, cu o foarte mare putere de influență asupra lui R.Reagan, care nu a strălucit niciodată prin cultură, iar pe deasupra mai suferea și de amnezie.

"Fratele" bin Laden – aliatul SUA !

Ronald Reagan și oamenii din pozițiile-cheie ale Administrației sale au avut meritul de a fi descoperit faptul că **U.R.S.S. era un fel de "uriaș cu picioarele de lut",** că **"Imperiul răului",** cum a definit președintele american fosta Uniune Sovietică, **se afla în pragul prăbușirii sale economice.** În baza acestei aprecieri ce corespundea întrutotul realității, **R.Reagan și-a asumat misiunea istorică de a conduce asaltul final împotriva lumii comuniste din Europa de Est.** În acest asalt, președintele-actor al S.U.A. a contat pe C.I.A., pe serviciile de spionaj ale Marii Britanii și R.F.Germania, precum și un prelat animat de dorința de a domina lumea. **Papa, polonez*,** reprezentant al unui catolicism conservator depășit, și-a fluturat anteriorul pe toate meridianele lumii, scăpând din vedere faptul că Occidentul super-dezvoltat a intrat de mult în epoca post-religioasă.

Planul strategic de accelerare a procesului de dezintegrare a lumii comuniste din Europa de Est a cuprins, printre altele, următoarele **acțiuni strategice de bază:**

- **atragera U.R.S.S. într-o cursă a înarmărilor** de asemenea proporții încât să-i provoace o sufocare în plan economic și capitularea în plan politic;

- **înfrângerea militară a U.R.S.S. în Afganistan** și eliminarea acesteia din Cornul Africii, Angola și America Centrală;

* **N. edit.:** Autorii occidentali au dezvăluit că Papa Ioan Paul al II-lea, pe numele său laic Carol Woytila, este de origine iudaică (Katz) iar pe timpul războiului a comercializat... "Cyklon B" (pentru camerele de gazare naziste), colaborând cu prințul Bernhard al Olandei, fondatorul ocultului Grup Bilderberg !...

• **desprinderea țărilor est-europene de U.R.S.S.**, prin subminarea economică și compromiterea politică a regimurilor politice din aceste state.

Pe parcursul celor opt ani ai administrației Reagan, aceste obiective au fost realizate în totalitate.

Pentru atingerea primului obiectiv, după cum demonstrează analistul american William R.Keylor, în cartea *"The Twentieth Century World"* (Lumea secolului XX), editura Oxford University Press, New York 1922, pag. 475-479, **Administrația Reagan s-a lansat într-o înarmare masivă în absolut toate categoriile de forțe ale armatei S.U.A.** În această perioadă, au fost construite rachetele de croazieră, care s-au dovedit devastatoare în conflictele militare ce au urmat, rachetele Pershing II de o imensă precizie și rachetele intercontinentale MX.

S-a planificat ca Forțele maritime să ajungă la **600 de nave de război** și, mai presus de toate, a fost lansat **programul "Inițiativa Apărării Strategice"** (S.D.I.), adică un scut spațial anti-rachetă sau "războiul stelelor".

În anul 1983, americanii dislocă în Europa de Vest 247 de rachete Pershing II și 442 rachete de croazieră, iar prin canale subterane, **liderilor de la Kremlin li se face cunoscută hotărârea președintelui S.U.A., R. Reagan, de a "risca un război atomic cu U.R.S.S." în Europa.** Dacă această idee nebunească ar fi prins contur, cu siguranță că un război nuclear între cele două super-puteri nu avea cum să fie limitat doar la spațiul Europei și ar fi devenit un război termonuclear global.

Rușii au luat, totuși, în serios avertismentul lui R.Reagan. Fiind cu economia la pământ, U.R.S.S. nu a mai putut continua cursa înarmărilor. La întâlnirea Reagan-Gorbaciov, din octombrie 1986, de la Reykyavik-Islanda, **Moscova cere pace**, iar la istorica întâlnire de la Malta din 2-3 decembrie 1989, dintre M.Gorbaciov și G.Bush, succesorul lui R.Reagan, **U.R.S.S. capitulează.**

Dezmembrarea U.R.S.S., la 25 decembrie 1991, nu s-a datorat lui R.Reagan, dar **acțiunile serviciilor de spionaj și diversiune occidentale, în frunte cu C.I.A., au accelerat acest proces.**

Pentru înfrângerea militară a U.R.S.S. în Afganistan, S.U.A. a pompat în această țară cantități enorme de armament și materiale de război. Printre altele, **C.I.A. a înființat organizația Al Qaeda, în fruntea căreia l-a pus pe sauditul Osama bin Laden, care va strânge o armată de peste 60.000 de luptători din toată lumea musulmană.** La sfârșitul anului 1988, U.R.S.S. abandonează Afganistanul, dar și S.U.A. plătește cumplit la 11 septembrie 2001, de pe urma loviturilor primite din partea propriei creații, Al Qaeda.

Polonia – veriga slabă și Walesa – agentul CIA

Pentru spargerea frontului lumii comuniste est-europene, Reagan și consilierii săi, în frunte cu fanaticul William Casey, directorul general al C.I.A., **au ales în mod corect veriga cea mai slabă, adică Polonia,** țară catolică, profund antisovietică și anti-rusă, cu imense datorii față de Occident. William Casey a stabilit relații intime de colaborare cu Papa Ioan Paul al II-lea, pe lângă care l-a acreditat pe

locuitorul său, **generalul Vernon Walters**, unul dintre cei mai versați spioni din istoria C.I.A. Acesta vorbea la perfecție nouă limbi străine, printre care și limba română.

Meritul pentru distrugerea regimului comunist din Polonia le revine, în ordine, președintelui Ronald Reagan, Papei Ioan Paul al II-lea și lui William Casey. Vârful de lance l-a constituit **sindicatul-partid** al muncitorilor de la șantierul naval "*V.I.Lenin*" din Gdansk și **electricianul Lech Walesa**. Cu o cultură de electrician, dar carismatic și de o religiozitate fanatică, acesta a fost **recrutat de către C.I.A. cu ajutorul Vaticanului**, iar apoi modelat și dirijat potrivit scopurilor urmărite.

Căderea regimului comunist din Polonia, în anul 1989, a fost sărbătorită la Washington ca **cea mai mare victorie repurtată de S.U.A. în întreaga epocă a războiului rece**. Urmările la scara Europei și a lumii sunt cunoscute.

Statele de religie catolică se bucură de un tratament privilegiat din partea lumii occidentale. Sindicatul "*Solidaritatea*" s-a pulverizat, iar **Lech Walesa a rămas o amintire jenantă pentru polonezi**. Nimeni nu mai are nevoie de el și de sindicatul său. Pe timpul când se afla în palatul prezidențial din Varșovia, mulți polonezi treziți la realitate s-au întrebat în legătură cu el: "*În afara reparațiilor la instalația electrică ce ar mai putea face Walesa în acest palat?*"

Tineretul României – "carne de tun" pentru... transnaționale ?

Agenția Centrală de Informații a S.U.A. CIA a adus o **inovație** în materie de combatere a regimurilor comuniste din statele Europei Centrale în ultimele zile ale existenței acestora, mai ales în Cehoslovacia, R.D.Germană și România, și anume **incitarea tineretului la acțiuni politice de revoltă antistatale**. Adolescenții din aceste state, ușor de sedus și manipulat, au constituit **principala forță de șoc la Praga, Dresda, Timișoara și București**. Cel mai mare tribut de sânge l-a plătit tineretul României. Cu ce s-a ales? Cu perspectiva de a emigra. Steagul tricolor cu galbenul perforat va rămâne, cu siguranță, un **simbol al traumatizării națiunii române**. Americanii știu să-i tragă mai ales pe adolescenți, prin metode de seducție.

La începutul secolului XXI, imensa majoritate a maselor de oameni din fosta lume comunistă est-europeană nutrește convingerea că drepturile politice câștigate nu pot constitui, nici pe de parte, o compensație pentru imensele privațiuni economice la care au fost supuși, în numele așa-ziselor reforme.

Mulți economiști au ajuns la concluzii potrivit cărora "**reformele**" din Europa de Est, în esența lor, sunt **diversiuni ale Fondului Monetar Internațional și Băncii Mondiale, pentru a facilita accesul companiilor transnaționale occidentale la averea națională și resursele naturale ale fostei lumi comuniste**, la care nu au mai avut acces de 70 ani în spațiul rusesc și de 45 de ani în Europa Centrală. **Vestul a practicat întotdeauna un joc murdar în relațiile cu Estul.**

Economistul american Michael Field este de părere că nu "soluțiile" impuse de Occident, ci modelul reformei din China ar fi fost calea optimă pentru Europa de Est...

UN RĂZBOI RECE CU URMĂRI FIERBINȚI

Soarta Europei s-a decis... în URSS

Războiul II mondial (1939-1945) a fost provocat de cea de-a doua încercare a Germaniei de a-și instaura hegemonia în Europa, după eșecul suferit în cursul primului război mondial (1914-1918). În acest război s-au confruntat două mari și puternice alianțe militare. Pe de o parte, grupul de state capitaliste puternic dezvoltate industrial cu regimuri fasciste și militariste, respectiv Germania, Italia și Japonia, cărora li s-a alăturat și un grup de state satelite, printre care și România, iar pe de altă parte Națiunile Unite, cuprinzând statele capitaliste dezvoltate cu regimuri politice tradițional democratice și fosta U.R.S.S., cu un regim politic neexperimentat de istorie, născut în urma primului război mondial, în focul Revoluției ruse din 1917.

Acest regim, bazat pe proprietatea obștească și pe dictatura proletariatului, a condus la nașterea U.R.S.S. care, în 1943, în plin război, a trecut pe locul doi în lume, după S.U.A., în ceea ce privește puterea sa economică și pe primul loc în lume, în ceea ce privește puterea militară.

Regimul politic sovietic, bazat pe o ideologie incompatibilă cu cea a lumii capitaliste cu sistemele sale de guvernare democratică și fascistă, a fost denumit, în funcție de împrejurări și interese, "socialist și democratic" – în anii celui de-al doilea război mondial, "comunist și dictatorial" – în anii postbelici, până la moartea lui I.V.Stalin în 1953, "opresiv și totalitar" – până în 1985, când în fruntea U.R.S.S. a venit "reformatorul" Mihail Gorbaciov. În mediile academice occidentale, pe care le consider ca fiind cele mai obiective și mai aproape de adevăr, regimul politic din fosta U.R.S.S., impus și statelor din Europa Centrală, a fost cunoscut sub genericul de *socialism de stat*. În cercurile politice din S.U.A. și Europa de Vest, sintagma preferată a fost cea de "regim comunist", derivată din faptul că, în U.R.S.S. și statele satelite Moscovei, puterea politică era deținută de către partidele comuniste.

Nu vom intra în detalii (deși diavolul în detalii se ascunde) cum au ajuns marile democrații ale lumii, S.U.A., Marea Britanie și Franța, să facă parte din aceeași coaliție cu U.R.S.S. Cert este că această alianță a câștigat războiul al doilea mondial, cel mai mare și mai devastator din istoria civilizațiilor, iar la 25 aprilie 1945, în inima Germaniei, pe râul Elba, armatele U.R.S.S. și S.U.A. au făcut joncțiunea. Acest eveniment avea să-și pună amprenta, de o manieră totală, asupra cursului istoriei Europei și a lumii în următorii 45 ani.

Potrivit aprecierilor istoricului britanic Gerhard L.Weinberg, în tratatul său "A World at Arms, a Global History of World War II" (O lume sub arme, istoria globală a celui de-al doilea război mondial), apărută la Editura Cambridge în 1994, rezultatele celui de-al doilea război mon-

dial în Europa au fost decise, în proporție de 75%, pe uriașul front de răsărit sovieto-german.

Prețul plătit de ruși pentru "privilegiul" de a înălța drapelul roșu, cu secera și ciocanul, pe clădirea Reichstagului din Berlin a fost de circa 30 milioane de morți.

Americanii au apărut doar la "împărțirea tortului" !

Atât în primul, cât și în cel de-al doilea război mondial, americanii au venit cu trupe în Europa, în ultima parte a ostilităților, când soarta războiului era hotărâtă, nu atât pentru a lupta, cât pentru a lua parte de pe o poziție de forță la împărțirea Europei. Scoțând profituri uriașe de pe urma războiului, în 1945, S.U.A. erau de departe cea mai bogată țară de pe glob, cu un venit intern brut de peste 60 miliarde dolari și cu un stoc de armament și tehnică militară de peste 90 miliarde dolari, peste care se suprapunea și monopolul asupra armei atomice, realizat în vara anului 1945.

Coaliția "Națiunilor Unite" a fost una stranie, dar nu și ineficientă, dovedindu-se singura capabilă să scape Europa și lumea de ciuma nazistă. După ce s-au înțeles cum să împartă Europa între ei, americanii și rușii au pus capăt acestei coaliții într-un timp record, fără egal în istorie, trecând de la relațiile de aliați, la cele de adversari, atât în Europa, cât și la scară planetară.

Împărțirea Europei s-a făcut potrivit înțelegerilor dintre americani și ruși (în principal, dintre legendarul președinte democrat Franklin Delano Roosevelt, învinuit ulterior de "concepții comuniste" și Iosif Vissarionovici Stalin, "sângerosul dictator" de la Kremlin, căruia cea mai mare parte a populației Rusiei democrate din 2002... îi cinstește memoria).

Distrugerea statului nazist german a creat un vacuum în Europa Centrală, pe care, la vremea respectivă, marele om politic britanic Winston Churchill și președintele S.U.A. F.D.Roosevelt, la istorica conferință de la Yalta (4-11 februarie 1944), au fost de acord să fie ocupat de către "marele aliat" al lumii democratice, respectiv U.R.S.S.

La rândul său, U.R.S.S. și-a dat acordul pentru ca state precum Grecia, Italia, Franța, Belgia, unde existau și acționau partide comuniste foarte puternice să intre în sfera de influență a S.U.A.

Această divizare a Europei în cele două sfere de influență-proamericană și prosovietică-a avut la bază situația militară de pe continent din primăvara anului 1945.

Puterile occidentale nici nu aveau altă soluție, deoarece "tăvălugul sovietic" care se îndrepta spre granițele Germaniei se compunea, potrivit estimărilor serviciului de spionaj britanic - M.I.6, din 72 de armate, cu 513 divizii de infanterie și mecanizate și 223 de brigăzi de tancuri. În rezerva strategică, Înalțul Comandament Sovietic mai dispunea de încă 78-80 de divizii.

În urma celui de-al doilea război mondial, **în Europa s-a produs un mare paradox**. Vestul Europei, puternic "infestat" de forțele politice comuniste, care au purtat greul luptei de rezistență împotriva ocupației germane, a rămas capitalist, iar Europa Centrală, puternic anticomu-

nistă și antisovietică, a devenit "comunistă" și a rămas ca atare aproape o jumătate de secol.

O.N.U. – centru mondial de spionaj...

Ultima și cea mai importantă înfăptuire politică comună a "marilor aliați" din cel de-al doilea război mondial—China, Franța, Marea Britanie, Statele Unite ale Americii și U.R.S.S.—a constituit-o **înființarea, la 26 iunie 1945, la San Francisco, a Organizației Națiunilor Unite**. Urmașă directă a falimentarei Ligi a Națiunilor din perioada interbelică, O.N.U. a fost concepută în ideea nobilă de a feri umanitatea de urgia războaielor. **Încă de la înființare, O.N.U. s-a dovedit un organism total nedemocratic și nefuncțional**. Statelor lumii le-a fost repartizată Adunarea Generală a O.N.U. – organism steril, fără putere de decizie, un simplu club de discuții, reprezentând așa-zisa comunitate internațională. **Adevărata putere a fost concentrată la Consiliul de Securitate al O.N.U. și anume, în mâna grupului membrilor permanenți** China, Franța, Marea Britanie, Statele Unite ale Americii și U.R.S.S. (Rusia), **care au și dreptul de "veto"**. În acest fel, **lumea a fost împărțită în state dominante și state dominate**. Dreptul de "veto" scoate statele membre permanente ale Consiliului de Securitate de sub incidența oricăror prevederi și norme ale dreptului internațional. **Cele cinci puteri au devenit astfel intangibile**, deoarece, prin dreptul lor de "veto", pot bloca orice acțiune, la scară globală, de competența O.N.U., care le-ar leza interesele. **Datorită acestui drept, O.N.U. a fost paralizată în toate acțiunile sale majore, încă de la înființare**.

După 57 ani de existență, se poate aprecia că **O.N.U. nu și-a îndeplinit nici pe de parte rolul pentru care a fost creată**. Consiliul de Securitate s-a făcut inaccesibil unor puteri de prim rang precum **Japonia și Germania**, pentru "păcatele" lor din timpul celui de-al doilea război mondial, precum și pentru **India**, a doua țară din lume ca număr de locuitori, după China.

Pe de altă parte, Germania și Japonia au fost reinarmate de către S.U.A. și ar fi constituit vârful de lance într-un eventual război împotriva fostei "lumi comuniste". Dovada cea mai elocventă a falimentului O.N.U. o constituie faptul că, **în perioada 1945-2000, în lume au avut loc peste 150 de războaie în care au pierit mai mult de 20.000.000 de oameni**. La începutul secolului XXI, în lume existau în jur de **19.000.000 de refugiați**, alungați de la casele lor de conflictele militare. În asemenea condiții, se poate vorbi cu greu de existența, la scară globală, a unei perioade postbelice. **Mai corect ar fi să se vorbească de un al treilea război mondial**.

La începutul secolului XXI, O.N.U. se prezintă ca un **organism arhaic și ineficient**, paralizat de dreptul de "veto" al celor cinci state membre permanente ale Consiliului de Securitate, care sunt și state posesoare de arme nucleare. India, stat nuclear în continuă creștere,

* **N. edit.:** La acestea se adaugă și Israelul, SUA blocând orice inițiativă împotriva acestuia...

revendică un loc permanent și cu aceleași drepturi în Consiliul de Securitate al O.N.U.

Germania și Japonia nu vor mai putea fi ținute prea mult în poziții de puteri de mână a doua. Cele două mari puteri economice ale lumii cer un statut egal cu statele membre permanente în Consiliul de Securitate al O.N.U. Dacă acest lucru nu va fi obținut pe cale amiabilă, atunci **Omenirea trebuie să se aștepte ca Germania și Japonia să treacă la înarmarea lor nucleară la momentul potrivit.**

Potrivit aprecierilor istoricilor americani Normand Polmar și Thomas B.Allen, **singurul domeniu în care O.N.U.s-a remarcat din plin a fost și este cel al spionajului.**

Încă de la începuturile existenței sale, O.N.U. a devenit **cel mai mare centru de spionaj, intrigi și trădări din istoria tuturor timpurilor.** Aici se adună spioni, cu pașaport diplomatic sau cu statut de "funcționari internaționali" din circa 200 de state ale lumii. **Traficul de informații și de influență este la ordinea zilei.** În acest context și pe căi subterane, statele mari dezavantajate acționează, printre altele, pentru suprimarea dreptului de "veto" al celor cinci state membre permanente în Consiliul de Securitate și mărirea numărului de membri permanenți în acest organism. În afara Germaniei, Indiei și Japoniei, mai aspiră la un loc permanent în Consiliul de Securitate al O.N.U., Argentina, Brazilia, Italia, Nigeria, Pakistanul, Spania și Ucraina.

S.U.A., singura superputere globală existentă la începutul secolului XXI, este stânjenită de O.N.U. în ambițiile sale de dominație a lumii, mascate în așa-zisa politică de globalizare. Manifestându-se tot mai unilateral în acțiunile sale de politică externă, **retragerea acestora din O.N.U. este posibilă în viitor,** așa cum a procedat și Germania celui de-al treilea Reich, în octombrie 1933.

Hitler – președintele SUA ?!

Moartea președintelui S.U.A. F.D.Roosevelt, survenită la 12 aprilie 1945, a avut un impact imens asupra cursului istoriei S.U.A. și a întregii lumi din perioada postbelică. Marele om politic american, singurul care a exercitat trei mandate succesive de președinte al S.U.A., s-a înțeles mult mai bine cu I.V.Stalin, decât cu șeful guvernului britanic, vicleanul și perfidul Winston Churchill. F.D.Roosevelt, prin concepțiile sale politico-ideologice, nutrea o ură nedisimulată față de imperiile coloniale ale statelor vest-europene și mai ales față de Imperiul Britanic. **La Yalta, ultima dată când s-au întâlnit, Roosevelt * și Stalin * au căzut de acord ca, după capi-tularea Germaniei, cei doi mari aliați, S.U.A. și U.R.S.S., să procedeze la o demobilizare masivă, iar în următorii 2-3 ani să-și retragă trupele în interiorul granițelor naționale. Este cât se poate de clar că războiul rece nu a fost o fatalitate.**

* **N. edit.:** Toți trei, de origine iudaică. Harry Truman se mai numea și Salomon, prenume mai puțin (sau deloc) făcut public...

Istoria postbelică a Europei și a S.U.A. putea urma și un alt curs. **Venirea**, printr-un accident, în fruntea S.U.A., a lui **Harry Truman**, care până la moartea lui F.D.Roosevelt deținea funcția de vicepreședinte, a dat totul peste cap, deturnând cursul normal, rațional al istoriei și dirijând-o, conștient sau inconștient, spre acea epocă aberantă ce avea să poarte numele de război rece. Din relatările unor istorici occidentali, H.Truman avea anumite trăsături comune cu cele ale lui Adolf Hitler. Ca și Hitler, H.Truman nu avea decât studii liceale. Era stăpânit de **grandomanie** și se vedea în postura de **"lider al lumii libere"**. Pentru că, în ultimele săptămâni ale primului război mondial, în grad de căpitan, a comandat o baterie de artilerie pe frontul din Franța, în cercul său intim de prieteni, lui H.Truman îi plăcea să se compare cu Napoleon Bonaparte.

Dacă ne gândim bine, punând în balanță faptele militare ale lui H.Truman, adică **războiul din Coreea (1950-1953)**, pierdut de S.U.A. cu prețul vieții a 54.000 de soldați americani, diferența dintre marele geniu militar care a fost Napoleon și amărâtul de căpitan de artilerie american H.Truman este ca dintre diamant și cărămidă...

H.Truman este cel care a ordonat bombardarea nucleară a orașelor japoneze Hiroshima și Nagasaki, la 6 și respectiv 9 august 1945, săvârșind cea mai mare crimă împotriva Umanității din întreaga istorie universală. H.Truman poate fi comparat cu A.Hitler, dar în nici un caz cu Napoleon Bonaparte.

"Anaconda" înconjoară Rusia și acum...

Încurajat de faptul că S.U.A. posedau monopolul asupra armei atomice și de faptul că teritoriul S.U.A. era invulnerabil, protejat fiind de cele două oceane, H.Truman, susținut de reprezentanții industriei de război, a angajat S.U.A. pe calea expansiunii și a confruntărilor cu **"lumea comunistă"** condusă de fosta U.R.S.S.

După cum afirmă, fără echivoc, istoricul american Edward Pessen, în cartea sa intitulată *"Lousing Our Souls: The American Experience In The Cold War"*, apărută la Chicago în 1993, S.U.A. și aliații lor occidentali, încă din 1945, au început să încalce în mod sistematic toate tratatele și înțelegerile încheiate cu fosta U.R.S.S. Președintele H.Truman este autorul moral al operației strategice **"Anaconda"**, de înconjurare a U.R.S.S. și întregului **"lagăr socialist"** cu alianțe militare și baze militare strategice. Surprinzător este faptul că și planul de operații aprobat de președintele G.W.Bush, de intervenție în Afganistan, pus în aplicare în octombrie 2001, în contextul războiului împotriva terorismului, poartă tot numele de **"Anaconda"**...

Astăzi, știm cu certitudine că **sferele de influență convenite la Yalta și Potsdam**, precum și rigorile "războiului rece" au fost respectate de către S.U.A și aliații lor, precum și de către U.R.S.S., exclusiv în aria **geostrategică euro-atlantică**. Restul lumii, și mai ales Asia, a constituit teatru de confruntări de orice natură și în special de războaie.

Războiul rece a început în Iran

Prima confruntare postbelică dintre S.U.A. și Marea Britanie, pe de o parte și U.R.S.S., pe de altă parte, de după cel de-al doilea război mondial, a avut loc în Iran.

În **august 1941**, în timp ce armatele germane, asistate și de trupe ale armatei române, pătrundeau adânc în teritoriul U.R.S.S., unități ale Armatei Roșii, în cooperare cu unități britanice, au procedat la **ocuparea Iranului**, înlocuind conducerea progermană de la Teheran. La **29 ianuarie 1942**, a fost semnat **Tratatul iraniano-anglo-sovietic**, potrivit căruia jumătatea de nord a Iranului era ocupat de trupe rusești, iar jumătatea de sud de trupe engleze cărora, ulterior, li s-a alăturat un corp de armată american. Tratatul prevedea obligația ca toate trupele străine să părăsească necondiționat teritoriul Iranului în termen de șase luni de la încheierea războiului. Teritoriul Iranului a fost folosit pentru tranzitul de materiale de război americane pentru U.R.S.S.

După încetarea războiului, **rușii au refuzat să se retragă în termenul prevăzut**, urmărind ca, din partea de nord a Iranului, să desprindă teritoriul locuit de azeri, pe care să-l atribuie Republicii Sovietice Azerbaidjan. S.U.A. și Marea Britanie se opun. Washingtonul preia inițiativa în Iran de la englezi, îi amenință pe ruși cu "represalii nucleare", obligându-i să se retragă, iar **această țară islamică shiită devine placa turnantă a dominației S.U.A. în Golful Persic**. Cu ajutorul S.U.A., sub domnia șahului Reza Pahlavi Ariamer, prieten apropiat al lui Nicolae Ceaușescu, Iranul va pune pe picioare cea mai mare și mai modernă armată din lumea musulmană. Americanii se considerau atât de siguri pe pozițiile deținute în Iran, încât, în anul **1979**, când a izbucnit revoluția islamică, pregătită în subteran, timp de 14 ani, de către Ayatollahul Ruhollah Khomeiny, au fost **luați total prin surprindere și paralizați**. **S.U.A.**, cea mai mare putere economică și militară a lumii, a fost **scoasă din Iran** de către mișcarea fundamentalistă islamică, concretizată prin Consiliul Revoluționar Islamic, cu viteza fulgerului. Succesul formidabil al islamiștilor iranieni a catalizat mișcările politice islamice din întreaga lume musulmană, din Filipine, până în Maroc. În timpul războiului dintre Iran și Irak, din perioada **1980-1988**, **S.U.A. l-au sprijinit, cu armament și consilieri militari, pe mult-hulitul de astăzi Saddam Hussein...**

Experiența americană din Iran demonstrează că, în lumea contemporană, **totul are un început și un sfârșit**. Nimic nu este dat o dată pentru totdeauna. Prin această prismă trebuie privită și gândită și influența americană din Europa și din Balcani. **La 23 ani de la revoluția islamică din Iran, cele mai puternice poziții în această țară le deține Rusia**. Cu ajutor rusesc, Iranul și-a dezvoltat o puternică industrie de război și nu ar fi de mirare dacă, în următorii ani, această țară ar intra în posesia armei nucleare. Iată de ce, în discursul său din februarie 2002, cu privire la starea națiunii, președintele G.W. Bush a plasat Iranul în "**Axa răului**" împreună cu Irakul și Coreea de Nord.

Criza strâmtorilor

A doua mare ciocnire de interese dintre fosta U.R.S.S. și S.U.A., imediat după război, s-a produs în **Balcani**. Este vorba de controlul asupra strâmtorilor strategice **Bosfor și Dardanele**, care fac legătura dintre Marea Neagră și Marea Mediterană, râvnite de Rusia încă din epoca lui Petru cel Mare.*

I.V.Stalin a insistat foarte mult asupra acestei probleme în discuțiile purtate cu W.Churchill, în octombrie 1944, când au fost delimitate, în linii generale, sferele de influență din Europa Centrală și din Balcani, precum și la Yalta și Potsdam, dar fără rezultate. Era cât se poate de clar că **puterile occidentale aliate nu doreau să-i facă concesii fostei U.R.S.S. în problema strâmtorilor**. Pe de altă parte, se știa că, în anii celui de-al doilea război mondial, Turcia a permis navelor de suprafață și submarinelor germane să intre în Marea Neagră, ceea ce era în contradicție cu statutul său de țară neutră și cu prevederile Convenției de la Montreux, privind regimul celor două strâmtori. Totodată, Turcia a livrat Germaniei hitleriste mari cantități de minereu de crom, inclusiv în anul 1944. Aveau și rușii partea lor de frustrări și îngrijorări. **Criza strâmtorilor s-a declanșat la 7 iunie 1945**, când ministrul de Externe al U.R.S.S., Viaceslav Molotov, i-a remis ambasadorului Turciei la Moscova o notă prin care **U.R.S.S. revendica un teritoriu în Caucaz** ocupat de turci în primul război mondial, precum și **revizuirea prevederilor Convenției de la Montreux**, din 1936. Cu privire la strâmtori, Moscova cerea ca securitatea acestora să se asigure în comun de către cele două țări, cu trupe în zonă. Cu alte cuvinte, **U.R.S.S. dorea să aibă câte o bază militară la fiecare strâmtoare**.

Guvernul de la Ankara respinge nota sovietică. Moscova răspunde prin concentrarea a circa 25 de divizii la frontiera de est a Turciei și declanșează o campanie furibundă de presă împotriva acestei țări. Ankara cere ajutor din partea S.U.A., iar **președintele H.Truman profită la maximum de această ocazie**. Washingtonul dă un avertisment serios Moscovei și dislocă în partea de est a Mării Mediterane o puternică grupare navală. La 30 septembrie 1946, guvernul american declară că această grupare navală va staționa permanent în apele M.Mediterane. **Așa s-a născut Flota a 6-a**, care se află și după 56 ani în apele acestei mări, având în compunere 102 portavioane, 4-6 submarine cu propulsie nucleară, 20-25 nave de război de suprafață (distrugătoare și fregate), precum și 4 nave transport desant maritim. Efectivul total este de **16.500 combatanți** din care 2.500 militari din trupele de infanterie marină. Comandamentul Flotei a 6-a este dislocat la **Gaeta**, în Italia.

* **N. edit.:** Cine studiază o hartă din Antichitate, poate observa cu ușurință că strămoșii noștri pelasgi...au știut unde să se așeze, ocupând poziții strategice! Tracii au înființat Byzantium (controlând Bosforul), troienii dardani – strâmtoarea căreia i-ai dat numele: Dardanele...

Terra ca o sferă (de influență)

Criza strâmtorilor s-a cumulat cu războiul civil din Grecia, dintre forțele regaliste readuse la putere de trupele engleze și forțele de rezistență anti-germane interne, dominate de comuniști.

La 21 februarie 1947, guvernul britanic a informat guvernul american că nu mai poate susține eforturile de război din Grecia și că dorește să-și retragă urgent cei 40.000 de militari englezi aflați în această țară.

Administrația Truman profită de această ocazie, preluând atât sarcina războiului din Grecia, cât și protejarea Turciei împotriva presiunilor rusești. Pe fondul crizei politice și militare din Balcani, derulate în perioada 1946-1949, Statele Unite ale Americii au preluat de la Marea Britanie rolul de lider al lumii occidentale, iar ulterior au ocupat întregul spațiu geostrategic dintre Gibraltar și Singapore, ca urmare a prăbușirii în lanț a Imperiului Britanic.

Interesant este că, la sfârșitul secolului XX și începutul secolului XXI, **S.U.A. se folosesc tot de Balcani pentru a submina procesul de integrare a Europei, pentru prelungirea existenței N.A.T.O. și pentru ocuparea de poziții strategice în arcul Marea Adriatică – Marea Caspică.**

Procesul delimitării sferelor de influență din Europa, potrivit înțelegerilor de la Yalta, s-a încheiat, în linii generale, în urma alegerilor organizate în Estul și Vestul Europei, în perioada 1946-1948. Aceste alegeri au fost falsificate în mod grosolan și cu brutalitate, atât de către americani, cât și de către ruși.

În zilele noastre, istoricii americani recunosc, cu o sinceritate surprinzătoare, că dacă nu ar fi fost prezente trupele americane și nu s-ar fi intervenit cu mari sume de dolari, în mod cert și cu o majoritate zdrobitoare, **partidele comuniste din Grecia, Italia, Franța și Belgia ar fi câștigat alegerile.**

În ceea ce privește Europa de Est, nici un partid comunist, în afară de cel din Cehoslovacia, nu ar fi câștigat nici pe departe alegerile, dacă nu ar fi fost prezente trupele sovietice.

Istoricul american William R. Keylor, în cartea sa intitulată *"The Twentieth Century World"* (Lumea secolului douăzeci), apărută la New York în anul 1992, susține că însuși I.V. Stalin i-a "sfătuit" pe liderii partidelor comuniste din Europa Occidentală să nu depună prea mult zel în campaniile lor electorale. La rândul lor, S.U.A. și guvernele occidentale au recunoscut ca valide rezultatele alegerilor din zona de ocupație sovietică a Europei.

Sub aceeași notă de influență și presiuni s-au desfășurat, în general, toate alegerile din Europa divizată de "Cortina de Fier", pe toată durata războiului rece. Cât de "libere și democratice" sunt **alegerile din S.U.A.,** această imensă țară care se pretinde "altarul democrației", s-a putut vedea la alegerile prezidențiale din anul 2000. Astfel, președintele **G.W. Bush a fost "ales" cu o majoritate de un vot,** stabilită nu de marele electorat american, ci de un obscur trib-

unal (probabil bine plătit) din statul Florida, ultimul în ierarhia statelor ce alcătuiesc Federația S.U.A.*

În anul 1946, Partidul Comunist din România era minuscul și lipsit de orice sprijin social de masă. În perioada interbelică, aceste partide au fost puternice în țările dezvoltate din punct de vedere industrial. Ideile socialiste și comuniste nu puteau prinde rădăcini într-o țară agrară înapoiată, cu o populație rurală în proporție de peste 80% și analfabetă peste 60%.

* N. edit.: Și al cărui guvernator este...fratele lui G.W. Bush !

Războiul rece – un...blat ?!

Istoria celor 45 ani de război rece a fost și încă mai este viciată de minciuni colosale, de falsuri, distorsiuni și omisiuni rău-intenționate. De fapt, istoria acestei perioade nici nu s-a scris încă. Se continuă, în mare măsură, să se meargă pe aceeași linie a propagandei psihologice negre, care a substituit istoria, mai ales când este vorba de a ilustra fosta "lume comunistă". Mai mult chiar, în țări vitregite de soartă cum a fost România, se încearcă chiar scoaterea din istorie a "epocii comuniste", ceea ce este de-a dreptul absurd.

Sintagma "război rece" a apărut, pentru prima dată, într-un eseu al jurnalistului american Herbert Boyard Swope, aceasta desemnând: "o stare de nici pace, nici război, o rivalitate controlată, de teama războiului nuclear".

Timp de aproape o jumătate de secol, cercurile politice și de propagandă din S.U.A. au atribuit aberanta epocă a războiului rece exclusiv "lumii comuniste" și tendințelor "expansioniste" ale acesteia.

În zilele noastre, imensa majoritate a istoricilor și politologilor, atât din Vest, cât și din Est s-au convins că **declanșarea și purtarea războiului rece au fost acțiuni ale S.U.A., în care a fost antrenată, spre dezastrul ei, și fosta "lume comunistă"**.

Oamenii politici americani de la Casa Albă și de pretutindeni își fac un titlu de glorie că au ieșit "învingători în războiul rece", pe care ei înșiși l-au provocat.

Fundamentul politic și ideologic al războiului rece l-a constituit "Doctrina Truman", făcută publică la 12 martie 1947, în legătură cu criza politică și militară din Balcani, când, atât Turcia, cât și Grecia au intrat în sfera de influență americană. "Eu cred, a declarat H.Truman, că politica Statelor Unite trebuie să fie aceea de sprijinire a popoarelor libere, pentru ca acestea să nu fie subjugate de grupuri minoritare înarmate sau ca urmare a unor presiuni externe".

"Doctrinei Truman", pentru a putea fi pusă în aplicare, îi era absolut necesară și o **strategie**. Aceasta s-a născut în contextul "crizei Berlinului" din anul 1948 și a fost **elaborată de George Kennan**, unul dintre cei mai renumiți diplomați și politologi americani. Aceasta s-a făcut cunoscută sub numele de "**Strategy of containment**", desemnând măsuri și acțiuni vizând controlul expansiunii unei puteri sau ideologii ostile, cu mijloace politice, economice sau militare.

Toți președinții S.U.A. care i-au urmat lui H.Truman s-au călăuzit după esența doctrinei elaborate de acesta și au fost fideli cerințelor "strategiei îngrădirii" (containment), până la dezmembrarea U.R.S.S., survenită la 25 decembrie 1991.

În anul 1993, pe timpul primului mandat al președintelui William Clinton, "strategia îngrădirii" a fost **înlocuită** cu o nouă strategie, corespunzătoare epocii post-război rece, intitulată foarte simplu și pe înțelesul tuturor: "Strategy of engagement and expansion" (**strategia angajării și expansiunii**). Politica de largire a N.A.T.O., declanșată de către S.U.A. în anul 1997, prin invitarea Cehiei, Poloniei și Ungariei, se înscrie în această strategie.

Fundamentul relațiilor dintre S.U.A. și U.R.S.S. în epoca războiului rece (1947-1989) l-a constituit complicitatea conflictuală. Complicitatea era acea dimensiune a relațiilor dintre cele două super-puteri, prin care **teritoriile S.U.A. și U.R.S.S.** erau considerat **sanctuare intangibile**, indiferent de mersul evenimentelor. **Conflictualitatea era aplicată restului planetei**, care putea fi tratată ca teren de concurență, putea suporta orice, inclusiv operațiuni militare. **Europa Occidentală și Europa Centrală**, ca părți componente ale N.A.T.O. și Tratatului de la Varșovia, **puteau deveni teatre de operațiuni militare, inclusiv cu întrebuințarea armamentului nuclear.** Complicitatea presupunea și **respectarea reciprocă a sferelor de influență**, lucru ce s-a și făcut cu sfințenie.

În epoca post-război rece, **complicitatea dintre S.U.A. și Federația Rusă se menține**, teritoriile acestora fiind intangibile în caz de conflict militar la scară europeană sau globală. Teritoriile celor două super-puteri nucleare au devenit, însă, **vulnerabile în fața fenomenului terorist**, pe care, nici una și nici cealaltă nu-l pot controla. Rușii au suferit înfrângeri umilitoare de pe urma teroriștilor ceceni, iar americanii au primit lovituri catastrofale din partea terorismului islamic. Această situație le-a determinat pe cele două mari state să se apropie și să caute soluții comune, așa cum a fost intervenția ruso-americană din Afganistan.

Pe de altă parte, profitând de spargerea echilibrului de forțe dintre cele două state, care a stat la baza lumii "bipolare", atât în domeniul economic, cât și militar (puterea militară a Rusiei reprezentând doar o pătrime din cea a fostei U.R.S.S.), **S.U.A. nu mai recunosc vechile sfere de influență.** Călăuzite de principiul "*să luăm cât mai mult, atâta timp cât Rusia este slabă*", **S.U.A. depun mari eforturi să umple "vidul de putere" apărut în Europa Centrală și Balcani**, ca urmare a destrămării fostei U.R.S.S. și a dizolvării Tratatului de la Varșovia. Un prim succes pe această linie îl constituie cooptarea în N.A.T.O. a foștilor "sateliți" ai Moscovei – Cehia, Polonia și Ungaria, precum și prin ocuparea militară a Bosniei-Herțegovina și provinciei Kosovo, transformate în protectorate ale N.A.T.O.

O altă dimensiune a complicității dintre S.U.A. și U.R.S.S. a fost **opoziția celor două superputeri față de crearea unei a treia forțe independente în Europa**, pe motiv că aceasta ar strica "echilibrul de forțe" existent. În ultimii zece ani, S.U.A. și Rusia s-au dovedit incapabile să mai oprească și să controleze acest proces. Încă din 1992, odată cu semnarea Tratatului de la Maastricht, Uniunea Europeană a început să evolueze nu numai ca o mare putere economică, ci și ca una preocupată de crearea unei identități proprii de securitate și apărare. **N.A.T.O. este exclusă din viitoarele structuri de securitate ale Europei.**

La începutul anului 2002, un expert militar din statul-major al ministrului Apărării al Franței, Alain Richard, a sintetizat în felul următor acest proces: "*Trenul politicii independente de apărare a Europei a fost pus în mișcare. N.A.T.O. nu se află la bord. Acesta nu este nici pe locomotivă. Mai mult chiar, nu este nici în vagonul tender și nici în vreun vagon de pasageri*".

Acest adevăr, tot mai vizibil și mai palpabil, nu este însă cunoscut clasei politice de la București, care se dă de ceasul morții să bage România în N.A.T.O. Pentru cei ce cunosc istorie, acest efort tragicomic nu este de mirare, deoarece **clasa politică românească a fost întotdeauna defazată în raport cu mersul istoriei.**

Nici unei națiuni din Europa nu i se potrivește mai bine ca națiunii române (încă nematurizată) aprecierea: *"Istoria este o știință care ne învață că oamenii nu învață nimic din lecțiile istoriei"*.

Esențială în planul complicității americano-sovietice din epoca războiului rece a fost **preocuparea S.U.A. și U.R.S.S. ca forțele armate ale celor două super-puteri să nu fie puse față în față** în contextul unor situații de criză, ceea ce ar fi putut duce la o confruntare directă. Totuși, asemenea situații au existat, cum a fost criza Berlinului, din anul 1948 și criza rachetelor din Cuba, din 1962.

Tot de domeniul complicității a fost și **politica celor două super-puteri de a se opune proliferării armelor nucleare**, dar aceasta a eșuat. În afara S.U.A. și Rusiei, și-au forțat intrarea în "*Clubul nuclear*", Marea Britanie, Franța, China, Israelul, India și Pakistanul. Japonia și Germania, dacă își vor propune acest lucru, își pot construi arsenale nucleare puternice în cel mult 2-3 ani de efort.

În cei 45 ani de război rece, S.U.A. și U.R.S.S. au practicat așa-numitul **joc de sumo zero**. Esența acestui "joc" consta în aceea că orice succes realizat de către o parte era considerat o înfrângere pentru cealaltă parte. Tocmai acest "joc" a ținut mereu activă și tot mai intensă aberanta cursă a înarmărilor nucleare. Asemenea "joc" se încheie întotdeauna prin război și cu siguranță că așa ar fi fost, dacă U.R.S.S. nu s-ar fi retras din cursa înarmărilor.

Germania – o "problemă" de aruncat în aer...

Elementele de tensiune acumulate în Balcani, în perioada 1945-1947, au fost amplificate de disensiunile marilor aliați învingători în cel de-al doilea război mondial, U.R.S.S., S.U.A., Marea Britanie și Franța, cu privire la soarta Germaniei și împinse spre cota de explozie în anul 1948, în contextul crizei Berlinului.

Istoricii americani Edward Pessen și William R. Keylor, în cărțile pe care le-am citat anterior, fac dezvăluiri extraordinare în legătură cu modul în care S.U.A., secondate de Marea Britanie, s-au lepădat treptat de obligațiile asumate la Yalta și Potsdam, împingând cu premeditare și sistematic relațiile cu U.R.S.S., din postura de aliate, în cea de adversare ireconciliabile. **Schimbarea radicală de atitudine a S.U.A., sub președinția lui H.Truman, față de U.R.S.S. s-a produs în jurul "Problemei Germaniei" care, de altfel, a stat la baza divizării Europei din 1945 până la 2 octombrie 1990, când cele două Germanii s-au reunificat peste capul celor patru Mari Puteri, impunând, după 55 ani de la terminarea războiului, un tratat de pace favorabil Germaniei unificate.**

În luna **septembrie 1944**, cu ocazia conferinței americano-britanice de la **Quebec**, **F.D.Roosevelt și W.Churchill au convenit ca, după capitularea Germaniei, întreaga industrie a acestei țări să fie**

distrusă până la temelie, iar Germania să fie transformată, pentru eternitate, într-un stat cu statut agricol, pe baza unui plan întocmit de către Henry Morgenthau*, ministrul de atunci al agriculturii S.U.A.

Pe măsură, însă, ce armatele americane și britanice au pătruns tot mai mult în adâncimea teritoriului Germaniei, Washingtonul și Londra **și-au schimbat concepțiile**.

Copil blond cu patru moașe

Conferința de la Yalta a decis împărțirea teritoriului Germaniei, în mod **temporar**, în **patru zone de ocupație**. Teritoriul de la est de Elba a fost repartizat forțelor armate sovietice, iar cel de la vest de Elba a fost împărțit în zonele de ocupație americană (partea centrală), britanică (partea de nord) și franceză (partea de sud).

Potrivit acordurilor de la Yalta, purtând semnăturile lui I.V.Stalin, F.D.Roosevelt și W. Churchill, **orice schimbări în statutul zonelor de ocupație se puteau face numai în urma consultărilor și cu acordul tuturor semnatarilor**. Pentru administrarea zonelor de ocupație, cele patru puteri au luat sub control câte un sector din marele oraș Berlin, capitala celui de-al treilea Reich. **Așa au apărut cele patru sectoare de ocupație ale Berlinului**, în care U.R.S.S., S.U.A., Marea Britanie și Franța și-au dislocat trupe. La Berlin, schimbările erau inadmisibile fără acordul tuturor părților semnatare ale acordurilor de la Yalta și Potsdam.

Prima confruntare dintre puterile occidentale grupate în jurul S.U.A. și U.R.S.S. s-a produs în **problema reparațiilor de război**. **Rușii au pretins suma de 20 miliarde dolari**, față de care S.U.A., Marea Britanie și Franța s-au opus categoric. În final, s-a acceptat ca reparațiile de război pentru U.R.S.S., care a suferit cele mai mari distrugerii, să se ridice la suma de **10 miliarde dolari**, dar aceste reparații urmau să fie **colectate** nu din întreaga Germanie, ci **numai din sectorul ocupat de trupele sovietice**. Acest procedeu era valabil și pentru celelalte trei puteri.

Tratatul Truman-Hitler

Comportamentul aliaților occidentali ai U.R.S.S. din timpul războiului a fost puternic influențat de elementele spionajului german supraviețuitoare, grupate în jurul generalului nazist Reinhard Gehlen, fost șef al spionajului militar pe Frontul de Est. Acesta era în posesia unei imense și valoroase cantități de informații despre potențialul economic și militar al U.R.S.S., pe care l-a pus la dispoziția americanilor, în condiții ce avantajau partea de vest a Germaniei. În **1946**, generalul Gehlen a pus bazele unei puternice organizații de spionaj, finanțată în totalitate de către S.U.A., care, în **1956**, s-a transformat în Serviciul Federal de Informații (**B.N.D.**), tot sub comanda acestui legendar spion, până în anul 1968.

* N. edit.: De origine iudaică.

Mai mult chiar, **generalul Gehlen a fost principalul consilier al americanilor în opera de construcție a C.I.A.**, născută în 1947 și care avea să se transforme în cea mai mare organizație de spionaj și subversiune din câte a cunoscut istoria.

Pentru a eroda prestigiul de care se bucura fosta U.R.S.S. la sfârșitul celui de-al doilea război mondial și pentru a pregăti opinia publică din S.U.A. și Europa de Vest să accepte schimbări unilaterale în statutul zonelor de ocupație din partea de vest a Germaniei, încă din 1946, serviciile de spionaj ale S.U.A. și Marii Britanii și cu un mare aport din partea "organizației Gehlen" au construit și difuzat **un scenariu fals de-a dreptul înspăimântător**. Potrivit acestui scenariu, **prezentat Congresului S.U.A. de către nimeni altul decât amiralul Chester Nimitz**, erou al războiului din Pacific, *"U.R.S.S. se pregătește să blocheze, să bombardeze și să ocupe Marea Britanie, concomitent cu declanșarea unor atacuri cu submarinele împotriva coastelor S.U.A."*

Despre acest plan absurd vorbește istoricul american Edward Pessen, în cartea *"Vânzându-ne sufletele: Experiența americană a războiului rece"*, apărută în anul 1993 pag.53. Ulterior, amiralul Nimitz s-a manifestat ca un exponent al cercurilor de extremă dreaptă din S.U.A. dușman de moarte al oricăror relații pașnice cu "lumea comunistă", iar pe deasupra și **schizofrenic**. Eroul național al S.U.A., **amiralul Nimitz, s-a sinucis**, aruncându-se de la un etaj superior al unei clinici de psihiatrie, unde era internat. Istoricii americani nu au dat publicității acest "amănunt".

În condițiile în care U.R.S.S. pierduse în război circa 30 milioane de oameni, iar partea apuseană a acesteia era distrusă în proporție de peste 75%, în condițiile în care S.U.A. dispuneau de monopolul asupra armei atomice (circa 100 de bombe în 1946), **numai un nebun putea gândi că rușii aveau în intenție atacarea Vestului în 1946 sau ulterior...**

Asemenea scenarii mincinoase, de o falsitate strigătoare la cer, diabolice chiar, au fost confecționate și răspândite de către laboratoarele de propagandă psihologică specială americane, **puse la punct inclusiv de specialiști germani din fostul Gestapo și din Ministerul Propagandei celui de-al treilea Reich**, al faimosului dr. Goebels, **transportați în S.U.A. cu sprijinul "organizației Gehlen"**. Generalul nazist **Otto Skorzeni, omul de încredere al lui A.Hitler**, cel mai mare specialist în acțiuni de diversiune din cel de-al doilea război mondial, **i-a ajutat pe americani să-și organizeze trupele speciale "beretele verzi", de cercetare-diversiune**. În anul 1958, cu aportul "Organizației Gehlen", au fost **transportați în S.U.A. 820 de savanți germani cu antecedente naziste**, care au modernizat industria de război a S.U.A. Ar fi greșit însă să dăm vina numai pe americani. **Toți Aliații, în frunte cu S.U.A. și U.R.S.S., s-au întrecut în căutarea și utilizarea specialiștilor naziști**. Noi românii, în schimb, îi dăm afară pe proprii noștri specialiști din serviciile de informații, în anul de grație 2002, pentru că au fost "securiști", în numele admitterii României în N.A.T.O. Nimic mai absurd...

Criza Berlinului

Datorită istoricilor americani care și-au publicat lucrările după anul 1990, **se știe cu exactitate care au fost cauzele reale ale crizei Berlinului din 1948-1949 și cine le-a provocat.**

După cum demonstrează istoricul Edward Pessen, în anul 1947, S.U.A. nu mai manifestau absolut nici un interes în reglementarea "Problemei Germaniei" în forumul celor patru puteri. U.R.S.S. devenise între timp o putere inamică, iar Marea Britanie și Franța, sleite de război, erau niște sateliți neputincioși ai Washingtonului.

Plecând de pe poziții de forță, concomitent cu lansarea "*Planului Marshall*", **Administrația Truman a procedat, în mod unilateral, la unificarea zonelor de ocupație din vest, începând cu 1 ianuarie 1947, fapt ce a condus la nașterea Germaniei Federale, prin încălcarea acordurilor de la Yalta și Potsdam.** La 20 iunie 1947, a fost reintrodusă marca germană. Germania de Vest este făcută părtașă la "*Planul Marshall*", primind credite în valoare de **1,4 miliarde dolari.** Constituirea statului vest-german nu a fost o acțiune lipsită de sens, deoarece, fără aportul Germaniei, Europa Occidentală nu se putea reface. Negativă a fost însă consacrarea, din vina S.U.A., a divizării Germaniei, care **a condus la divizarea Europei, la războiul rece și la aberanta cursă a înarmărilor.**

Dacă s-ar fi realizat unificarea întregii Germanii, pe baza acordului celor patru Mari Puteri, în baza unui tratat de pace, toate nenorocirile provocate de războiul rece ar fi putut fi evitate. Epoca războiului rece nu a constituit o fatalitate în istoria postbelică a Europei, ci **o aberație rezultat al unei politici iraționale.** Din nefericire, efectele acelei politici se resimt și astăzi, la începutul secolului XXI.

Conferința de la Londra, din ianuarie 1948, la care U.R.S.S. nu a fost invitată, a consacrat, sub semnătura guvernelor S.U.A., Marii Britanii și Franței, nașterea Republicii Federale a Germaniei, cu capitala la Bonn.

I.V.Stalin îi propune lui H.Truman convocarea unei conferințe a celor patru Mari Puteri, pentru soluționarea "problemei Germaniei" în totalitatea ei, în care să fie cuprinsă și zona de ocupație sovietică. În **mai 1948, H.Truman respinge categoric propunerile liderului U.R.S.S.**

În fața unei atari umiliri și a încălcării grosolane, de către foștii săi aliați, a înțelegerilor de la Yalta și Potsdam, **I.V.Stalin a ripostat** în singurul loc vulnerabil al puterilor occidentale în frunte cu S.U.A., adică **la Berlin.** Așa a început **criza Berlinului, care a avut efecte majore asupra cursului istoriei Europei,** despre care s-au turnat munți de minciuni și în legătură cu care se minte și în zilele noastre, fiind pusă exclusiv pe seama "fostei lumi comuniste".

"Porumbeii păcii" cu bombe atomice

La 24 iunie 1948, forțele de ocupație sovietice din zona de la est de Elba a Germaniei au blocat și închis toate arterele de circulație care permiteau accesul aliaților occidentali la sectoarele lor de control din Berlinul de Vest, care, la data respectivă, avea o

populație de **2.400.000 locuitori**. Aceasta a constituit **măsura de represalii a Moscovei** față de unificarea Germaniei de Vest, fără acordul U.R.S.S. Raționamentul lui I.V.Stalin a fost foarte simplu. Din moment ce au dispărut zonele de ocupație din vest, trebuiau lichidate și zonele de ocupație din Berlinul de Vest, de unde acestea erau administrate. Pe de altă parte, **sovieticii au vrut să lichideze această enclavă occidentală implantată în inima zonei de ocupație rusești**. Acțiunea era bine gândită, deoarece, în anii care au urmat, Berlinul Occidental a devenit un adevărat calvar pentru U.R.S.S. și aliații săi. Guvernele S.U.A., Marii Britanii și Franței au hotărât să-și mențină cu orice preț zonele de ocupație din Berlinul de Vest, luând în dezbatere **două variante de acțiune**:

- **o acțiune în forță**, către Berlin, a armatelor reunite din cele trei state, ceea ce implica riscul izbucnirii unui război generalizat în Europa;

- **deschiderea unui vast coridor aerian**, cu participarea aviației de transport din S.U.A., Marea Britanie și Franța, concomitent cu derularea unui ansamblu de măsuri militare pregătitoare pentru o eventuală confruntare cu U.R.S.S.

Iată cum, la numai trei ani de la încheierea celui mai devastator război din câte au existat vreodată în istoria Omenirii, Europa se afla din nou în fața pericolului izbucnirii unui nou război.

Pe durata celor **321 de zile** cât a durat blocada Berlinului de vest, aviația de transport occidentală a efectuat **277.000 de zboruri**, transportând **2.500.000 tone** de alimente și combustibili.

Propaganda americană susține că, fără "**podul aerian**" organizat de Occident, populația Berlinului de Vest ar fi fost exterminată prin înfometare. Aceasta este o **minciună colosală**. Nimeni nu a murit de foame în zona de ocupație sovietică. Mai mult chiar, ca o ironie a soartei, cu ajutorul U.R.S.S., populația Germaniei de Est a ajuns să trăiască mai bine decât rușii învingători în război.

Concomitent cu "podul aerian" de străpungere a blocadei terestre a Berlinului Occidental, Statul Major Întrunit al Forțelor Armate Americane a elaborat **planul de război** cunoscut sub codul "**Troian**", care prevedea **bombardarea atomică a unui număr de 30 de orașe de pe teritoriul fostei U.R.S.S.**

În acest scop au fost **dislocate din S.U.A.**, pe bazele aeriene din Marea Britanie, **60 de avioane** de bombardament strategic cu muniție atomică la bord.

Veșnicele diversiuni americane...

Urmările crizei Berlinului din 1948-1949 au fost imense. În jurul acesteia, propaganda psihologică americană a creat, cu ajutorul C.I.A., înființată în 1947, un **imens scenariu, potrivit căruia U.R.S.S. se pregătește** nici mai mult nici mai puțin decât "**să cucerească prin forță lumea occidentală**". Într-o Europă timorată și distrusă de război, acest scenariu a prins rădăcini, deschizând ample oportunități de implantare politică, economică și militară a S.U.A. în Europa Occidentală. **Toată arhitectura epocii războiului rece s-a axat pe acest scenariu**, amplificat, completat și mediatizat în mod constant, mai ales

În perioadele de tensiune, din 1948 până în 1989. După destrămarea U.R.S.S. în 1991, "pericolul expansiunii U.R.S.S.", adică "comuniste" a fost înlocuit cu "pericolul neoimperialismului rusesc", dar într-o formă mai voalată.

Cea mai gravă consecință a crizei Berlinului a constituit-o înființarea, la 4 aprilie 1949, a blocului militar N.A.T.O., care a supraviețuit, prin eforturile disperate ale S.U.A., încetării războiului rece, tulburând apele Europei și la începutul secolului XXI.

În plan politic, Moscova a reacționat prin înființarea, la 7 octombrie 1949, a Republicii Democratice Germania.

Iată ce a rămas din visul lui Adolf Hitler, care a sacrificat viața a zeci de milioane de oameni și a ruinat întreaga Europă, în încercarea de a crea "*Reichul celor 1.000 de ani*", de la Atlantic la Urali.

Berlin – orașul cu 8.000 de spioni

În anii care au urmat, **Berlinul Occidental a devenit cel mai mare centru de spionaj și subversiune din câte au existat vreodată pe fața Pământului.** După aprecierile istoricilor americani Norman Polmar și Thomas B.Allen, în cartea "*The Encyclopedia of Espionaj*" (Enciclopedia spionajului), apărută în 1997, concomitent la New York, Londra și Toronto, **cei aproximativ 8.000 de spioni care au operat în spațiul celor două Germanii și în Europa de Est și-au avut baza în Berlinul Occidental.** Serviciile de spionaj americane, britanice și franceze și-au deschis mari filiale în partea de vest a Berlinului. Eforturile lor vizau lumea comunistă, dar se spionau puternic și între ele, după cum afirmă istoricii menționați mai sus (pag.60).

Berlinul de Vest a fost utilizat de către puterile occidentale nu numai pentru spionaj, ci și pentru ample operații de subversiune cu caracter economic.

Istoricul american William R.Keylor, în cartea "*Lumea secolului XX*" (pag.317), arată că, **între 1950-1960, prin Berlinul de Vest s-a organizat fuga în R.F.Germania și în alte state occidentale, inclusiv S.U.A., a circa 2.000.000 de oameni, din categoria celor cu cele mai înalte calificări, atât din R.D.Germană, cât și din toate celelalte state socialiste.**

S-a practicat o mare vânătoare de oameni de știință, în cadrul operației care continuă și în zilele noastre cunoscută sub genericul "Brain drain" (fuga creierelor). Pentru a pune capăt acestei situații, liderul sovietic **Nikita Hrușciov** a declarat, la **15 iunie 1961**, că U.R.S.S. va preda autorităților R.D.Germane responsabilitatea asupra întregului oraș Berlin, cu dreptul de a-și exercita suveranitatea asupra acestuia. Președintele S.U.A., **John F. Kennedy**, reacționează prin **mobilizarea a 250.000 de rezerviști.** Comandamentul Forțelor Nucleare Strategice ale S.U.A. a propus să se execute o **explozie aeriană termo-nucleară deasupra Oceanului Atlantic**, drept avertisment la adresa Moscovei. Luând Occidentul prin surprindere, autoritățile germane și sovietice au procedat în mod rapid la **înălțarea "Zidului de la Berlin"**, care a devenit ulterior ținta unei imense propagande psihologice anticomuniste. Specialiștilor în spionaj și diversiune de atunci, cât și din zilele noastre, nu le-a scăpat faptul că "*Zidul de la Berlin*", cu tot caracterul său "infam",

a fost o măsură rațională, care a lovit cumplit în interesele serviciilor de spionaj și subversiune americane și N.A.T.O.

Zidul Berlinului a căzut... doar în Est

Dărâmarea "Zidului Berlinului", începută în noiembrie 1989 și desăvârșită la 3-4 octombrie 1990, prin unificarea Germaniei, a fost opera comunistilor est-germani, cu asentimentul liderului de la Kremlin, Mihail Gorbaciov. Dacă cele 20 de divizii de tancuri și mecanizate și cele trei armate aeriene, împreună cu circa 5.000 de lovituri nucleare de care dispuneau s-ar fi opus, dărâmarea zidului de la Berlin și unificarea Germaniei nu ar fi fost posibile.

Aceste acțiuni au subminat întregul eșafodaj al pozițiilor S.U.A. în Europa, înălțate în timpul celor 45 ani de război rece. S-a pus capăt sistemului european rezultat în urma acordurilor de la Yalta și Potsdam, deschizându-se zăgazurile istoriei spre noi orizonturi. După circa 13 ani de la schimbările tectonice din perioada 1989-1991, încă nu știm care sunt aceste orizonturi. Atât Europa, cât și lumea în ansamblu parcurg o **perioadă deschisă a istoriei, în care orice este posibil.**

Măsura în care politica lumii occidentale a contribuit la liberalizarea graduală a Europei de Est și, în final, la dezintegrarea imperiului sovietic nu a fost clarificată. Americanii cred că acestea s-ar datora liniei lor dure și strategiei îngrădirii. În Germania, se consideră că **războiul rece a încetat ca urmare a politicii de destindere și dezvoltare a relațiilor cu Europa de Est (Ostpolitik).** Personal cred că germanii au dreptate.

N.A.T.O. – "copilul războiului rece", cu scutece americane...

Despre N.A.T.O., am tratat pe larg în două cărți, respectiv *"N.A.T.O. – Globalizare sau dispariție? De la războiul rece la pacea pierdută"*, apărută la Casa Editorială Odeon, în 1995 și *"Expansiunea spre Est a N.A.T.O. Bătălia pentru Europa"*, apărută la Editura Pavel Coruț, în anul 1997, totalizând circa 600 de pagini. Din acest motiv, mă voi opri doar asupra unor aspecte pe care nu le-am surprins anterior, precum și a unor elemente noi, apărute între timp în evoluția, sau mai exact în involuția, acestei alianțe militare din ultimii ani.

Experiența multimilenară a istoriei a demonstrat că, **după fiecare război de mari proporții, lumea este reconfigurată potrivit voinței și intereselor învingătorilor.** Așa s-au petrecut lucrurile și după cel de-al doilea război mondial și așa se întâmplă și în zilele noastre, după războiul rece. În urma celui de-al doilea război mondial, **Europa Occidentală a fost reconfigurată potrivit voinței și intereselor S.U.A.,** cel puțin în primii ani după război. Urmărind aservirea totală a jumătății de vest a continentului și integrarea acesteia în sistemul nord-american, **Washingtonul a folosit mai mult pârgiții, astfel:**

- **"Planul Marshall"**, pentru anexarea și integrarea economică;
- **Blocul militar N.A.T.O.,** pentru integrarea militară;

- aticomunismul, ca platformă ideologică de integrare economică și militară;

- **presiunile, seducția și subversiunea**, când împrejurările au necesitat asemenea metode.

În folosirea acestor pârghii, **spionajul american a jucat un rol major**, mai ales după nașterea C.I.A.

De peste 50 ani, propaganda psihologică americană prezintă blocul militar N.A.T.O. ca fiind: *"Alianța militară cea mai reușită, mai plină de valori și mai încununată de succes din câte au existat de-a lungul istoriei, fiind născută din voința liber exprimată a statelor independente și democratice din zona euro-atlantică"*.

În prezent, la începutul secolului XXI, o dată cu risipirea ceții războiului rece și dispariția Cortinei de Fier, lucrurile nu se mai văd chiar așa.

Tot mai mulți istorici și analiști politici au ajuns la concluzia că **N.A.T.O. a fost impus Europei Occidentale de către S.U.A.**, nu pe baza voinței "liber exprimate", a statelor membre fondatoare, ci **pe bază de presiuni, amenințări și șantaj**.

Criteriile de admitere în N.A.T.O. nu au avut la bază nici un fel de valori, ci **doar interesele americane**.

Înainte de apariția N.A.T.O., Europa Occidentală dispunea de propria sa organizație de securitate. Este vorba de **Uniunea Europei Occidentale**, născută în urma Tratatului de la Bruxelles din 17 martie 1948, din care făceau parte Marea Britanie, Franța, Olanda, Belgia și Luxemburg, care pe parcurs s-a lărgit.

Această organizație a fost însă marginalizată și paralizată în urma presiunilor Washingtonului, care a impus Europei Occidentale o nouă structură de securitate controlată total de S.U.A.

Este vorba de **Tratatul N.A.T.O., semnat la 4 aprilie 1949, la Washington**, de către Canada, Danemarca, Franța, Islanda, Italia, Luxemburg, Olanda, Norvegia, Portugalia, Marea Britanie și S.U.A.*

"Alianța plină de valori"...fasciste !

S.U.A. au insistat ca, din grupul țărilor fondatoare ale N.A.T.O., **să facă parte și Spania, cu tot regimul fascist al generalului Franco**. S-a opus însă, categoric, guvernul laburist al Marii Britanii. S.U.A. nu s-au împăcat cu această situație și, în **1953**, a legat Spania de N.A.T.O. indirect, printr-un tratat de asistență dintre S.U.A. și Spania, care a facilitat înființarea de baze aeriene și navale americane în această țară, care deserveau scopurilor strategice ale N.A.T.O. După moartea generalului fascist Franco, în **1982**, Spania a fost admisă cu drepturi depline în N.A.T.O.

* **N. edit.:** A se observa numărul fondatorilor NATO: **12**. Uniunea Europeană are pe steag (tot) **12 stele**, deși numărul membrilor s-a mărit. În spiritul simbolismului numeric, specific iudeo-masoneriei, prin care aceasta "lasă urme" pentru a-și dovedi puterea, putem afla și cine conduce din umbră NATO și UE: "cele 12 triburi ale lui Israel" !...

Portugalia, tot o țară fascistă, aflată sub teroarea dictatorului Antonio de Oliveira Salazar până la 25 aprilie 1974, a fost țară membră fondatoare a N.A.T.O.

“Bau-baul” comunist și zăhărelul “Marshall”...

La 18 februarie 1952 au aderat la N.A.T.O., prin bunăvoința Washingtonului, **Grecia și Turcia**, țări ce nu aveau absolut nimic comun cu “valorile democrației”, având motive de război între ele și în anul 2002.

În anul 1949, Washingtonul a amenințat statele vest-europene că nu vor beneficia de prevederile “Planului Marshall” dacă nu vor adera la N.A.T.O. În condițiile economice grele de atunci, acesta era un șantaj economic.

S.U.A. au exploatat la maximum efectele “crizei Berlinului”, iar ulterior efectuarea, la 22 septembrie 1949, a primei explozii atomice rusești, pentru a construi spectrul “pericolului comunist” și al “expansionismului sovietic”.

Teama de comunism, alimentată permanent de către C.I.A. și serviciile de spionaj ale Germaniei de Vest, a constituit **principalul liant care i-a ținut pe “aliații din N.A.T.O.” la un loc**. Această spaimă s-a disipat în ultimul deceniu al secolului XX, fapt pentru care S.U.A. caută cu disperare un nou rol pentru N.A.T.O. O mare încercare în acest sens se va face la Praga, în noiembrie 2002.

O altă formă de presiune și șantaj utilizată de către S.U.A. pentru încalzarmarea în N.A.T.O. a Europei Occidentale a constituit-o **amenințarea că cei ce se opun nu vor avea acces nici pe piața americană și nici la tehnologiile acesteia**. Aceasta este valabilă și în anul 2002.

Din 1949 și până în zilele noastre, Washingtonul a folosit și **metode de seducție**, atât la înființarea N.A.T.O., cât și pentru menținerea acestuia în viață timp de peste 50 ani. Acestea au constatat în oferirea cu generozitate a unor “ajutoare”, sub formă de armament, din uriașele cantități rămase neutilizate după război, precum și din tehnica și armamentul învechite, scoase din înzestrarea Forțelor Armate ale S.U.A. Această metodă a fost folosită și de către fosta U.R.S.S. după apariția, în 1955, a Tratatului de la Varșovia.

Dacă cele 10 țări din Grupul de la Vilnius (Albania, Bulgaria, Croația, Estonia, Letonia, Lituania, Macedonia, România, Slovacia și Slovenia) vor fi admise în N.A.T.O., armatele acestora tot de armament învechit vor avea parte...

“Planul Marshall”, care a constituit principala capcană de atragere în N.A.T.O. a statelor vest-europene, a eșuat total în misiunea sa principală și anume aceea de a integra Europa Occidentală în economia S.U.A.

“Caii troieni” Franța și România

Marele om politic francez Jean Monnet și primul ministru al Belgiei, Paul-Henri Spaak, au dejucat planurile integraționiste americane, orientând acest proces către Europa, în urma căruia, la 25 martie 1957, va fi semnat **Tratatul de la Roma, de constituire a**

Comunității Economice Europene, care a evoluat spre Uniunea Europeană din zilele noastre. Aceasta a constituit o **primă mare lovitură dată hegemonismului american în Europa**.

Rolul jucat de Franța în blocarea integrării Europei Occidentale în sistemul economic american a fost jucat de România în cadrul C.A.E.R. (Comitetul Economic de Ajutor Reciproc), care a făcut imposibilă integrarea Europei Centrale în sistemul economic al fostei U.R.S.S.

Panica lumii occidentale față de perspectivele unui război cu U.R.S.S. a fost alimentată, până la cote explozive, în urma declanșării războiului din Coreea, la 25 iunie 1950, țară împărțită în două, de-a lungul paralelei 38, de către ruși și americani, în 1945. După trei ani de război, în care au murit 2.000.000 de oameni, nu s-a ajuns la nici un rezultat. După 52 ani de la încetarea războiului, în Coreea de Sud continuă să staționeze 30.000 de soldați americani și o armată aeriană de 150 avioane. Peninsula Coreea continuă să fie o potențială sursă de conflict. Analistii americani de la C.I.A. și Pentagon au interpretat războiul din Coreea ca fiind "*o repetiție generală*" a U.R.S.S. în vederea trecerii la cucerirea cu mijloace militare a supremației mondiale, începând cu invadarea Europei Occidentale. Foarte interesant este faptul că și analiștii militari de la Moscova au tras concluzia că agresiunea S.U.A. și N.A.T.O., din primăvara anului 1999, împotriva Serbiei, a fost tot "*o repetiție generală*" în vederea invadării, de către S.U.A. și aliații lor, a zonei Caucazului. Parțial, aceștia au avut dreptate. A urmat invazia americană din Afganistan, declanșată la 7 octombrie 2001, care continuă și în anul 2002.

Rolul NATO: "de a-i ține pe ruși afară și pe germani la pământ"

Efectele psihologice cumulate ale războiului din Coreea, ale victoriei totale a comuniștilor conduși de Mao Tze Tung în războiul civil din China și ale primei explozii atomice rusești din 22 septembrie 1949 au produs o adevărată groază în cercurile politice de la Washington, înmărmurite de proporțiile în care "se înroșea" planeta. **Toate acestea au fost utilizate pentru transformarea alianței politico-militare N.A.T.O. într-un bloc militar cu structuri de comandă integrate și cu forțe armate la dispoziție încă din timp de pace, acțiune fără precedent în istorie: Comandamentul Suprem al Forțelor Armate Aliate N.A.T.O. din Europa, dislocat la Roquencourt, în apropiere de Paris, la 2 aprilie 1951.**

Primul comandant suprem al N.A.T.O. a fost generalul american Dwight David Eisenhower, conducătorul debarcării americano-britanice din Normandia și viitor președinte al S.U.A., în 1953. Cu acest prilej, structurile militare ale Uniunii Europei Occidentale au fost integrate în N.A.T.O.

Din anul 1992, odată cu semnarea Tratatului de la Maastricht, procesul s-a inversat. **Uniunea Europei Occidentale s-a desprins total de N.A.T.O., a devenit parte integrantă a Uniunii Europene și**

construiește, încet dar sigur, Identitatea Europeană de Securitate și Apărare, în afara și fără participarea N.A.T.O.

Primul secretar-general al N.A.T.O., numit la 12 martie 1952, a fost **lordul Ismay** (Marea Britanie), rămas în istorie prin **celebra definiție dată rolului N.A.T.O.**, ca fiind acela **"de a-i ține pe americani înlăuntru, pe ruși în afară și pe germani la pământ"**. În ultimii 12 ani, acest rol al N.A.T.O. s-a erodat până la temelie. Germania s-a unificat și a devenit locomotiva dezvoltării Europei. Americanii au fost obligați să-și retragă peste 200.000 de militari din Europa, iar după evenimentele din 11 septembrie 2002, în S.U.A. se aud voci tot mai puternice pentru retragerea totală a trupelor americane. În ceea ce privește Rusia, aceasta cooperează tot mai profund și mai fructuos cu Uniunea Europeană și mai ales cu Germania. Numai în perioada **iulie 2000–aprilie 2002**, cancelarul german **Gerhard Schroeder** și președintele Rusiei, **Vladimir Putin** s-au întâlnit de **11 ori**, ceea ce este cu totul ieșit din comun.

Cine a pornit "cursa înarmărilor" ?

O minciună colosală, de care se face uz chiar și în zilele noastre, este aceea că **N.A.T.O. a luat ființă și s-a dezvoltat pentru a face față pericolului unei agresiuni din partea forțelor Tratatului de la Varșovia**. Realitatea, pe toată durata războiului rece, a fost exact inversă. N.A.T.O. a luat ființă în **aprilie 1949**, iar Tratatul de la Varșovia a fost semnat la **14 mai 1955** *, adică după șase ani, cu participarea Albaniei, Bulgariei, Cehoslovaciei, R.D.Germane, Ungariei, Poloniei și României. În N.A.T.O. erau cuprinse cele mai mari, mai bogate și mai puternice state ale lumii, iar în Tratatul de la Varșovia conta doar U.R.S.S., celelalte fiind de neluat în seamă ca forțe militare și economice.

Faptul că fosta **U.R.S.S.** nu a nutrit intenții agresive față de N.A.T.O. (temându-se și de o ripostă nucleară din partea S.U.A.) a fost demonstrat de **cererea oficială a acesteia de aderare la N.A.T.O.** prezentată puterilor occidentale, în numele guvernului sovietic, la **31 martie 1954**. Această cerere a fost **respinsă** de către S.U.A., Marea Britanie și Franța, la **7 mai 1954**.

Dacă puterile occidentale ar fi acceptat cererea U.R.S.S., survenită după moartea lui I.V.Stalin (1953), când, la Moscova, întreaga atmosferă era în schimbare, **s-ar fi putut pune capăt războiului rece, cu 36 ani mai devreme**, cu efecte benefice enorme pentru întreaga lume. În loc să admită fosta U.R.S.S. în N.A.T.O., Washingtonul a exercitat **presiuni asupra aliaților săi occidentali**, în special împotriva Franței, **pentru admiterea în N.A.T.O. a Republicii Federale a Germaniei**, declanșând reînarmarea acesteia și acordându-i-se permisiunea să-și construiască o armată formată din 12 divizii.

Aceasta a produs o **imensă îngrijorare la Moscova**, avându-se în vedere cei 30 de milioane de morți și distrugerile uriașe pe care le-au suferit rușii în urma agresiunii Germaniei. Numai în aceste condiții,

* N. edit.: Exact la 7 ani de la înființarea statului Israel...

liderii comuniști de la Kremlin au procedat la înființarea Tratatului de la Varșovia.

Din momentul admitterii Germaniei în N.A.T.O., U.R.S.S. s-a aruncat, fără nici o rezervă, în ucigătoarea cursă a înarmărilor cu o lume capitalistă mult mai bogată și mai puternică, ceea ce avea să o conducă la faliment și dezmembrare, la 25 decembrie 1991.

Pe toată durata războiului rece, atât în planul cursei înarmărilor, cât și în acțiunile de spionaj militar, **inițiativa strategică a fost în permanență de partea S.U.A.** Washingtonul a gândit, organizat și condus asaltul general al lumii capitaliste împotriva "socialismului de stat" din jumătatea de est a Europei, până la prăbușirea acestuia în anul 1989. U.R.S.S. a fost permanent în defensivă și a ripostat. **Avansurile de moment realizate de ruși în tehnologia spațială** (primul satelit artificial al Pământului în 1957 și primul om în spațiu – Iuri Gagarin, la 13 aprilie 1961) **au fost repede estompate de imensa putere economică și tehnologică a S.U.A.** Secretarul de stat al S.U.A. din Administrația G.W. Bush, generalul în rezervă **Colin Powell**, în cartea sa cu caracter biografic *"My American Journey"* (Călătoria mea cu America), apărută la New York în 1995, declară cu sinceritate: *"Am urât U.R.S.S. pentru imensa ei întindere teritorială și pentru faptul că a fost în stare să dea replici la toate sistemele de arme americane"*. U.R.S.S. s-a prăbușit, iar **Rusia** a revenit la frontierele imperiale din epoca lui Petru cel Mare (1672-1725). **Și-a menținut, însă, capacitatea de a replica chiar și la cele mai sofisticate sisteme de arme americane.** Pozitiv este, însă, faptul că specialiștii celor doi mari adversari din epoca războiului rece lucrează împreună la construcția unei imense stații spațiale. Probabil că Federația Rusă nu va mai repeta greșelile din epoca războiului rece și în secolul XXI.

Între 1949-1991, atâta timp cât a existat U.R.S.S., cu toată uriașa lui putere economică și militară, N.A.T.O. nu a mișcat un deget, nu a tras un cartuș și nu a sacrificat viața unui singur soldat pentru a schimba situația geostrategică din Europa.

Deși i-a exploatat masiv în plan propagandistic, N.A.T.O. nu a făcut nici un gest în sprijinul est-germanilor care s-au revoltat în 1953, a ungarilor care s-au revoltat în 1956 sau a Cehoslovaciei, care a fost invadată de trupele Tratatului de la Varșovia (fără participarea României), în anul 1968.

N.A.T.O. și-a arătat "vitejia" pentru prima dată în 1995, când i-a bombardat pe sârbi în Bosnia-Herțegovina și în 1999, pe timpul agresiunii aeriene împotriva Serbiei, în contextul războiului pentru provincia Kosovo. Ultima intervenție a avut **efecte extrem de negative asupra coeziunii, și așa slabe, a alianței,** contribuind la accelerarea procesului de realizare a Identității Europene de Securitate și Apărare a Uniunii Europene, în afara N.A.T.O.

Charles de Gaulle – un general anti-NATO

N.A.T.O. aparține trecutului, dar S.U.A. nu vrea să accepte acest lucru, deoarece această alianță militară, pentru care s-au făcut

cheltuiei enorme, este **singurul instrument prin care americanii își mai pot exercita influența în Europa.**

Soarta N.A.T.O. pare pecetluită și pentru faptul că această alianță militară anticomunistă **nu a constituit niciodată un mariaj fericit între S.U.A. și Europa Occidentală.** În perioada războaielor coloniale, statele vest-geuropene au avut nevoie ca de aer de ajutorul militar al N.A.T.O. pentru a-și păstra coloniile. Numai în Imperiul Britanic, înainte de a se destrăma, 45 milioane de englezi guverneau 600 milioane de oameni. S.U.A. s-au opus categoric utilizării forțelor și mijloacelor N.A.T.O. în războaiele din colonii. Din anul 1965, S.U.A. s-au implicat puternic în războiul din Asia de Sud-Est și mai ales în Vietnam. Constatând că nu poate câștiga singur acest război, Washingtonul a făcut apel la N.A.T.O. dar a fost refuzat categoric.

N.A.T.O. a primit o lovitură teribilă la **10 martie 1966**, când președintele Franței de atunci, **generalul Charles de Gaulle**, a anunțat hotărârea acestei țări de a se retrage din structurile militare ale Alianței, iar Comandamentul N.A.T.O. și instalațiile sale militare au fost obligate să părăsească teritoriul Franței.*

N.A.T.O. s-a dovedit incapabil să oprească Turcia de la invadarea Ciprului, provocând o spargere în flancul de sud al alianței, care nu s-a vindecat nici până în zilele noastre. **N.A.T.O. nu a putut preveni destrămarea Iugoslaviei și războaiele în lanț care i-au urmat**, iar când a intervenit, a făcut-o anemic, tardiv și cu efecte politice contrare celor urmărite. N.A.T.O. nu a realizat absolut nimic, nici în Bosnia-Herțegovina și nici în Kosovo. **N.A.T.O. a transformat Europa într-o bază militară americană pentru operații împotriva ei însăși...**

În condițiile unor astfel de relații tradiționale inter-aliat este **foarte puțin probabil că N.A.T.O. va putea juca un rol semnificativ în războiul împotriva terorismului**, declanșat de către S.U.A. în urma loviturilor pe care le-a primit la 11 septembrie 2001.

Noul "joc cu sferele"

Începutul secolului XXI găsește Europa angajată într-o **puternică luptă pentru delimitarea noilor sfere de influență**, după prăbușirea ordinii convenite la Yalta și Potsdam în 1945.

La această luptă cu puternice accente subterane, nedecarate, participă trei centre de putere.

Uniunea Europeană, prin procesul de extindere spre est și de integrare pe verticală, devine cea mai puternică organizație economică contemporană.

* **N. edit.:** A fost unul din motivele izbucnirii așa-ziselor "revolte studentești" din Paris, în 1968, conduse de studentul de origine iudaică, Daniel Cohn-Bendit, actual parlamentar european. Nepotul Marelui Maestru al Marelui Orient de Franța, François Mitterrand, se visa deja președinte, în locul lui Charles de Gaulle...

S.U.A., prin intermediul N.A.T.O., unde deține pozițiile de comandă principale, singura instituție care le permite americanilor să-și exercite influența în Europa, evident, în domeniul militar și al securității.

Federația Rusă, prin intermediul Comunității Statelor Independente, care cuprinde 12 * din cele 15 foste republici unionale ale fostei U.R.S.S., a făcut puține progrese pe calea integrării militare, dar statele membre au fost de acord ca Rusia să rămână singura deținătoare a arsenalului nuclear al fostei U.R.S.S., și să asigure paza frontierelor exterioare. După prăbușirea U.R.S.S., principala preocupare a Rusiei a fost aceea de a-și reface pozițiile și a se consolida în zona "străinătății apropiate", adică în fostele republici ale U.R.S.S., mai ales cele din Asia Centrală, extrem de bogate în resurse.

După ce acest lucru a fost asigurat, inclusiv pe cale militară, Rusia a început să revină treptat și prudent, în Europa Centrală și Balcani, concomitent cu stabilirea de legături tot mai puternice cu Uniunea Europeană și mai ales cu Germania.

Se înșeală amarnic cei care cred că S.U.A. și N.A.T.O. vor elimina influența Rusiei în Balcani. Aceasta este zonă de influență a Rusiei de peste 200 ani. Istoria, din lecțiile căreia clasa politică din România nu vrea să învețe nimic, ne arată că rușii s-au retras temporar din Balcani și în urma războiului din Crimeea (1854-1856), purtat cu Marea Britanie, Franța și Turcia, pe care l-au pierdut, dar s-au întors în forță în anul 1877 și au zdrobit, pur și simplu, Imperiul Otoman, fără ca Europa Occidentală să se mai poată opune.

Interessant este faptul că **influența crescândă a Rusiei în Balcani se manifestă nu în fostele țări membre în Tratatul de la Varșovia, ci în țările membre în N.A.T.O., respectiv Turcia și Grecia.** Cele două state au început să cumpere masiv sisteme de armament (tancuri, transportoare blindate, rachete antiaeriene) din Rusia, la fel de avansate ca cele americane, dar mult mai ieftine. La începutul secolului XXI, relațiile Greciei cu Rusia sunt mult mai bune decât cele cu S.U.A.

Rușii nu au trebuit să facă eforturi pentru a reveni din punct de vedere economic în Polonia, Ungaria, Cehia și Slovacia, deoarece, încă din 1992, aceste state s-au reorientat spre Rusia sau mai exact spre piața și resursele naturale ale acesteia, reechilibrându-și economiile naționale.

Românii nu vor ruble, nici valută...

În ultimii 13 ani, **doar România a dus în mod constant o politică externă antirusească**, agitând lucrurile în Republica Moldova, în 1991-1992 și readucând în actualitate probleme nesoluționabile în actuala etapă istorică, așa cum sunt defunctul Pact Ribbentrop-Molotov și problema tezaurului. **Datorită autoexcluderii sale de pe piața rusească, România a pierdut în ultimii zece ani, cel puțin 25-30 miliarde dolari.**

* N. edit.: Vezi nota anterioară privind numărul 12...

Dacă România va semna în anul 2002 tratatul de bază cu Federația Rusă și va reuși să revină în spațiul economic al Comunității Statelor Independente, care se întinde din Republica Moldova până la Vladivostok, în Orientul Extrem, acesta s-ar putea constitui în cel mai inteligent act de politică externă din perioada post-socialistă. Toate celelalte acte ne-au adus numai pierderi în plan economic.

În calitate de **consilier** în Departamentul pentru Apărare și Siguranță Națională din administrația Președinției României, în **mai 1991**, am supus atenției Consiliului Suprem de Apărare a Țării, din proprie inițiativă, *"Studiul cuprinzând unele idei, informații și aprecieri menite să contribuie la elaborarea unei concepții privind securitatea națională"*.

În acest studiu, am evidențiat aspectele esențiale ale relațiilor României cu imensul spațiu slav de la răsărit, precum și avantajele economice, politice și militare ce pot decurge pentru națiunea română în contextul unei politici înțelepte față de acest spațiu. **Studiul a fost acceptat, multiplicat și distribuit** Ministerului Apărării Naționale, Ministerului de Externe, Ministerului de Interne, Serviciului Român de Informații și Serviciului de Informații Externe. **Între timp**, s-au produs tentativa de lovitură de stat, din **19 august 1991** și dezmembrarea U.R.S.S., la **25 decembrie** a aceluiași an. **A apărut Federația Rusă**, acceptată de comunitatea internațională ca stat democratic și angajat în reforma pentru introducerea elementelor economiei de piață. **Toate Marile Puteri ale lumii și foștii aliați din Tratatul de la Varșovia s-au concurat pentru pătrunderea pe piața Rusiei și la resursele naturale ale acesteia, în afară de România.**

Întotdeauna, clasa politică românească a reacționat tardiv sau defazat în raport cu imperativele istoriei, așa că nu este de mirare că ne găsim la periferia civilizației Europei, cu cea mai ineficientă economie, cu cel mai scăzut nivel de trai și cu o guvernare incapabilă, de tip satrapic oriental, care una declară și alta face.

"Extinderea NATO" spre... piața de armament

S.U.A. depun mari eforturi în vederea prelungirii existenței N.A.T.O., cât mai mult în secolul XXI, și al expansiunii spre est a alianței. N.A.T.O. continuă să fie elementul central al politicii externe americane. Acest lucru este de înțeles, având în vedere faptul că schimburile economice ale S.U.A. cu Europa Occidentală se cifrează la peste **1,5 trilioane dolari**, nivel întreținut și prin intermediul N.A.T.O. și prezenței militare americane pe continent.

Mai mult chiar, S.U.A. urmăresc să transforme N.A.T.O. într-un instrument al politicii sale externe la scara întregii lumi, în contextul procesului de așa-zisă globalizare.

Washingtonul preconizează să atingă obiectivul de mai sus, bazându-se pe supremația militară totală deținută de S.U.A. după dezmembrarea U.R.S.S., precum și pe puterea economică și tehnologică, la fel de dominante.

Probabil că loviturile suferite de S.U.A. la 11 septembrie 2001 să-i mai trezească la realitate pe politicienii ultraconservatori de la Washington. **Coaliția globală antiteroristă, în frunte cu N.A.T.O., pe care a**

încercat s-o înjghebe președintele S.U.A., G.W.Bush., **s-a încheiat cu rezultate lamentabile.** Aceasta l-a determinat pe G.W.Bush să declare, în cursul lunii martie 2002, că: *"S.U.A. vor purta un război până la capăt împotriva terorismului internațional, fără a cere aprobări de la O.N.U. și de la N.A.T.O."* Se vede clar că N.A.T.O. nu mai dansează cum îi cântă Washingtonul, mai ales după ce a fost implicat în războiul pentru Kosovo, din 1999.

Se cunoaște cu mare exactitate faptul că, în primii ani de la revoluția europeană antitotalitară din 1989, statele din Europa Centrală nu au manifestat nici un fel de interes față de aderarea la N.A.T.O.

Acest "interes" le-a fost indus în mod gradual de către S.U.A., prin specialiștii săi de la C.I.A., deghizați în reprezentanți ai Departamentului de Stat și protejați de pașapoarte diplomatice. Metoda principală a fost cea a seducției. Liderilor fostelor state membre ale Tratatului de la Varșovia li s-a inoculat ideea că, **dacă vor adera la N.A.T.O., marele capital internațional, și în special cel american, se va instala puternic în Europa de Est. Acesta este un mare neadevăr.** Cehia, Ungaria și Polonia fac parte din N.A.T.O. de patru ani, fără ca aceste state să fi înregistrat rezultate economice spectaculoase pe seama capitalului american. Adevărul este cu totul altul. **Capitalul american nu se implică puternic în Europa Centrală și de Sud-Est, deoarece Washingtonul este convins că, mai devreme sau mai târziu, acestea vor cădea în sfera de influență a Uniunii Europene.** Dacă americanii doreau să se implice serios în această parte a Europei, o puteau face foarte bine în ultimii zece ani.

Gândind în termenii profitului maxim, cu minimum sau chiar fără cheltuieli, americanii vizează cu totul altceva. **Ei doresc cu ardoare să ia sub control piața de armament din Europa Centrală și de Sud-Est,** după revirimentul economic al statelor din această regiune, prin eliminarea Uniunii Europene și a Federației Ruse.

Potrivit unor studii efectuate de către experți americani, în perioada 2005-2020, **peste 50% din tehnica militară principală** aflată în înzestrarea armatelor fostelor state membre ale Tratatului de la Varșovia **va trebui înlocuită.** Ar fi vorba de circa 3.500-4.000 de tancuri, 4 000-5 000 de transportoare blindate, 3.500-4.000 de piese de artilerie, 800-1.000 de avioane, circa 2.000 instalații de rachete sol-aer, 70-100 avioane de transport, 30-40 nave de război. **La prețuri minimale,** costurile pentru aceste cantități de armament ar depăși **100 miliarde dolari.** Numai nevoile de modernizare ale armamentului din dotarea armatei **României** ar necesita circa **25 miliarde dolari.**

N.A.T.O. este instrumentul ideal prin care S.U.A. ar putea acapara această piață și explică insistențele Washingtonului, a președintelui G.W.Bush, pentru extinderea spre Est a N.A.T.O., *"de la Marea Baltică la Marea Neagră".*

România s-a născut...în America ?

Această piață este dorită însă și de Uniunea Europeană. În ultimii 12 ani, industria militară a Uniunii Europene s-a dezvoltat separat și într-o atmosferă de puternică competiție cu cea a S.U.A.

Dacă țările din Europa Centrală și de Sud-Est doresc să se integreze în Uniunea Europeană, așa cum declară și guvernanții de la București, atunci **aderarea lor la N.A.T.O. și acapararea pieții de armament a acestora de către S.U.A. sunt total contrare interesele Europei Occidentale.** Din această situație paradoxală, pe care politicienii de la București se fac că nu o văd, rezultă că **"Grupul de la Vilnius"** este, în realitate, o **"făcătură" americană** **dirijată prin specialiști din C.I.A., un lobby sau mai exact un grup de presiune asupra Uniunii Europene,** pentru ca aceasta să accepte lărgirea alianței N.A.T.O. la reuniunea la nivel înalt de la Praga, din noiembrie 2002. Este de-a dreptul absurd să se creadă, așa cum se întâmplă în România, că între integrarea europeană și lărgirea spre Est a Uniunii Europene, pe de o parte și expansiunea spre Est a N.A.T.O. impusă de S.U.A., pe de altă parte, ar exista vreo legătură de intercondiționare, vreun interes comun. Absolut deloc. În ultimă instanță, soarta N.A.T.O. va depinde, nu de dorința înfocată și repetată până la intoxicare de către politicienii puțin sofisticați din statele "Grupului de la Vilnius", ci de bătălia pentru supremație economică, inclusiv cel al industriei militare, dintre Uniunea Europeană și S.U.A., în contextul căreia și Rusia va juca un rol major. **Pentru România, vitală este integrarea în Uniunea Europeană și nu aderarea la N.A.T.O., care nu va putea supraviețui prea mulți ani.**

"Parteneriatul pentru Pace" – iluzia de solidaritate

Una dintre cele mai ample și mai profunde analize asupra modului cum a evoluat Alianța Atlanticului de Nord în epoca post război rece este cea cuprinsă în cartea profesorului universitar doctor american **David S.Yost**, de la Centrul post-universitar Monterey din California al armatei S.U.A., intitulată **"N.A.T.O. Transformed"** (NATO transformat), apărută la Editura United States Institute of Peace Press din Washington, în anul 1998, din care vom evidenția cele mai importante aspecte.

- **Prima tentativă de expansiune spre Est a N.A.T.O., sub presiunile S.U.A., a fost făcută în ianuarie 1994, dar s-a încheiat cu un eșec, datorită opoziției Franței. Pentru salvarea aparențelor și a iluziei de "solidaritate" în cadrul Alianței a fost creată instituția "Parteneriatului pentru Pace", la care România a aderat prima, dar fără rezultatele dorite.**

Acest "parteneriat", considerat în mod propagandistic **"o antecameră a N.A.T.O."** este, în realitate, o **"găselniță" a S.U.A., care permite serviciilor de spionaj militar americane să pătrundă adânc în spațiul fostului Tratat de la Varșovia, chiar până în Asia Centrală.**

"Parteneriatul pentru Pace", pe care Franța îl ignoră pur și simplu, nu produce nici un fel de efecte în planul securității Europei.

"NATO a expirat în 1989"

În intervalul 1994-1997, Washingtonul a depus eforturi susținute, pe lângă Uniunea Europeană și Federația Rusă, pentru ca ambele mari centre de putere să accepte extinderea limitată a N.A.T.O. În luna **decembrie 1995**, senatorul american de Georgia, **John Linder**, a declarat în fața Senatului: ***"Este timpul să recunoaștem că N.A.T.O. a expirat în 1989. A sosit momentul să-i facem o înmormântare decentă, cu toate onorurile militare"***. Cu alte cuvinte, alianța militară în care se străduiesc politicienii de la București să bage România este una cu termenul de garanție depășit. La rândul său, **Ted Galen Carpenter**, directorul Institutului Cato de Studii Strategice din Washington, făcea următoarea apreciere în **1996**: ***"Problema extinderii nu este în esență altceva decât o căutare disperată de noi misiuni care să justifice existența N.A.T.O. într-o lume post război rece. Lărgirea numărului de membri în N.A.T.O. și încercarea de a-i atribui alianței misiuni nebuloase în afara zonei sale de responsabilitate este un proiect ce va duce la dezastru"***.

Senatorul democrat **Tom Harkin**, din statul Iowa, a reținut atenția Congresului S.U.A. cu următoarea remarcă: ***"N.A.T.O. s-a născut ca reacție la existența U.R.S.S. și ca atare nu mai există motive nici pentru menținerea și nici pentru lărgirea acestei alianțe. Există alte mijloace atât pentru promovarea democrației, cât și a economiei de piață. Europa este puternică. Europa este bogată. U.R.S.S. nu mai există. Nici pericol extern nu mai există"***.

Senatorul republican **John Ashcraft**, din statul Missouri, a subliniat cu vădită îngrijorare: ***"Tendința de a transforma N.A.T.O. dintr-o alianță defensivă într-un jandarm internațional este extrem de periculoasă"***.

Votul din Congresul S.U.A. în favoarea extinderii lansate în iulie 1997 s-a datorat faptului că, atât în forul legislativ, cât și în celelalte elemente ale sistemului politic american, **majoritatea a fost deținută de oameni care gândesc și acționează tot în spiritul războiului rece**. Aceeași situație se menține și în anul 2002 și va persista mulți ani de acum în colo, până la ieșirea din viața politică americană a generațiilor formate în acest spirit.

Cercurile politice din S.U.A. au reușit să prelungească existența N.A.T.O. dincolo de orice așteptări, arătând tot spre răsărit, spre "neo-imperialismul" Rusiei și arsenalul nuclear strategic al acesteia.

Senatorul republican **Jesse Helms**, din statul Carolina de Nord, exprima viziunea mării majorități a clasei politice americane când declara: ***"Rațiunea strategică fundamentală a extinderii N.A.T.O. trebuie să o constituie ridicarea unui baraj în calea unei posibile reveniri naționaliste și imperialiste a Rusiei, cu cele 20.000 de rachete nucleare de care dispune cu ambiția de a-și reface imperiul"***.

S-ar putea să aibă dreptate acest senator, dar pătrunderea S.U.A., sub paravanul N.A.T.O., în Europa Centrală și de Est nu este tot neo-imperialism?

Concluzia cea mai firească ni se pare aceea potrivit căreia, **atâta timp cât va exista, N.A.T.O. va rămâne o alianță militară îndreptată împotriva Rusiei**, indiferent de măsurile cosmetice luate de alianță pentru a marca această realitate.

Reputatul diplomat american **Richard Holbrooke** *, unul dintre cei mai buni cunoscători ai Europei Centrale și de Sud-Est (drept pentru care s-a și căsătorit cu o unguroaică) este de părere că **N.A.T.O. trebuie să se extindă spre Est** pentru a preveni ca această parte a continentului să devină din nou o luptă pentru sfere de influență între Germania și Rusia. Și Holbrooke are dreptate, dar acest lucru tot nu va putea fi prevenit. Aici vor predomina, în final, germanii și rușii, mult mai mult decât americanii.

Extinderea mascată a Germaniei

• **Rolul Germaniei în procesul de extindere a N.A.T.O.** prin admiterea Cehiei, Poloniei și Ungariei, act consfințit la Washington, la 24 aprilie 1999, **a fost hotărâtor**. La data respectivă, acest act politic corespundea, în cel mai înalt grad intereselor strategice ale Germaniei. Istoria ne arată că, pentru a cuceri Europa Centrală și de Est, în cursul secolului XX, Germania a declanșat două războaie mondiale.

O pătrundere singulară spre Est a Germaniei ar fi de natură să provoace suspiciuni, așa că în 1999, aceasta s-a făcut sub paravanul N.A.T.O.

În primul rând, **marea și puternica Germanie nu mai putea accepta ca granița sa de est să constituie limita dinainte a dispozitivului strategic al N.A.T.O.** Aceasta trebuia împinsă spre est. La data extinderii N.A.T.O., țara occidentală cu cea mai mare influență în Europa Centrală era și continuă să fie Germania.

Pe de altă parte, împingând N.A.T.O. spre est, cel puțin din punct de vedere politic, **Germania încearcă să opereze unele reparații de ordin moral privind efectele Pactului Ribbentrop-Molotov și îngrozitoarele distrugeri provocate de armatele germane în timpul celui de-al doilea război mondial în această zonă**. Germania a susținut admiterea Poloniei în N.A.T.O. în speranța reducerii animozităților istorice dintre cele două state, precum și a resentimentelor legate de **masacrarea a peste 6.600.000 polonezi, din care șase milioane civili**, în cursul celui de-al doilea război mondial.*

În cursul reuniunii N.A.T.O. de la Madrid, din iulie 1997, **Germania a insistat ca, odată cu Cehia, Polonia și Ungaria, să fie admise și România împreună cu Slovenia**, dar s-a lovit de refuzul categoric al S.U.A. Administrația Clinton, care a orchestrat prima extindere a N.A.T.O., nu a vrut să antagonizeze Rusia printr-o extindere prea mare a Alianței.

În schimbul acceptării lăgirii N.A.T.O. cu cele trei state foste membre ale Tratatului de la Varșovia, Rusia a fost admisă în "Grupul celor 7", poziție la care fosta U.R.S.S. nu ar fi putut accede chiar dacă

* N. edit.: De origine iudaică: Mediator, mulți ani, între evrei și palestinieni...

* N. edit.: Un holocaust total ignorat !...

ar fi avut de zece ori mai multe arme nucleare.

Prin această prismă este evident că, dacă N.A.T.O. va primi noi membri la reuniunea de la Praga, din noiembrie 2002, **Rusia va trebui să primească anumite compensații**, mai ales că situația geopolitică a acesteia este mult îmbunătățită față de 1997.

În luna martie 1998, Bundestagul a votat admiterea Cehiei, Poloniei și Ungariei în N.A.T.O. cu 554 voturi pentru, 37 împotriva și 30 de abțineri.

Este posibil ca, la reuniunea de la Praga, interesul Germaniei pentru lărgirea N.A.T.O. să nu mai fie la fel de mare, ca la Madrid, în 1997.

Franța: "Yankee, go home !"

• **Franța, țara cu cea mai mare influență politică din Europa de Vest, nu a fost și nu este o susținătoare a existenței și extinderii N.A.T.O. Franța a fost țara care a opus cea mai mare rezistență hegemonismului S.U.A. asupra Europei Occidentale, fiind inspiratoarea și arhitecta Uniunii Europene și Uniunii Europei Occidentale.**

Franța este cea care a blocat prima tentativă de lărgire a N.A.T.O., din ianuarie 1994, încercată de către S.U.A. sub președinția lui William Clinton. La reuniunea N.A.T.O. de la Bruxelles, din **ianuarie 1994**, ministrul de Externe al Franței, **Alain Juppé**, a declarat: *"O lărgire a N.A.T.O. va conduce la noi linii de separație, va genera teamă și îngrijorare Rusiei, va oferi un pretext pentru transformarea Comunității Statelor Independente într-o organizație oponentă"*.

Cu același prilej, **ministrul Apărării al Franței, François Léotard**, a făcut următoarea declarație: *"A bate la ușa N.A.T.O. înseamnă a bate la ușa Statelor Unite ale Americii și a solicita garanții americane. Acest lucru este de înțeles, dar concepția noastră este alta. Noi vrem ca cererile privind securitatea să se îndrepte către statele Europei. În aceasta constă propunerea noastră de asociere cu Uniunea Europei Occidentale"*. Între timp, U.E.O. a fuzionat cu Uniunea Europeană, devenind brațul înarmat al acesteia. Viziunea Franței despre lărgirea N.A.T.O. a fost magistral exprimată de către fostul președinte **François Mitterrand**, care a făcut următoarea apreciere: *"Interesul S.U.A. pentru lărgirea N.A.T.O. reprezintă dorința acesteia de a-și extinde influența în Europa de Est la un preț cât mai redus, lăsând sarcina grea a sprijinirii economice a țărilor din această zonă pe seama statelor vest-europene"*.

Franța este și rămâne interesată, nu în viitorul și extinderea N.A.T.O., ci în modalitățile de preluare și utilizare a instalațiilor, sistemelor de comandă, control, comunicații, informații și infrastructurii N.A.T.O. de către Uniunea Europeană și, mai presus de toate, în construirea Identității Europene de Securitate și Apărare, total independentă de N.A.T.O.

Chiar ne iubește "sora cea mare"?

Nemaiputând bloca extinderea spre Est a N.A.T.O. și în 1997, în fața insistențelor S.U.A., sprijinite de Marea Britanie (vasalul credincios al Washingtonului) și Germania, la Madrid, Franța a venit cu ideea unei lărgiri mai ample a alianței, susținând candidatura României. După cum relatează analistul american David S.Yost, în cartea "*N.A.T.O. transformat*" (pag.114), problema admiterii României în N.A.T.O. a fost antamată personal de către președintele Franței, Jacques Chirac, având la bază următoarele raționamente și motivații: în cazul respingerii candidaturii României, Franța nu va avea nimic de suferit, dar în cazul acceptării acesteia, toată gloria va reveni Franței.

Atât în trecut, cât și în prezent, Parisul consideră că nu este indicat și nici înțelept ca România să fie separată de Ungaria în ceea ce privește aderarea la N.A.T.O., ținând cont de minoritatea numeroasă de unguri ce trăiesc în Transilvania, precum și de faptul că Ungaria se va integra în Uniunea Europeană înaintea României. Prin admiterea României s-ar adăuga o notă în plus de stabilitate în Balcani, zonă mult mai periculoasă pentru pacea și stabilitatea continentului decât Europa Centrală.

Motivele principale pentru care Franța susține aderarea României la N.A.T.O. considerăm a fi următoarele:

- România francofonă poate sluji ca o contrapondere față de influența sporită anglo-saxonă și germană;

- România ar fi aliatul Franței și ar compensa avantajele Germaniei prin admiterea "sateliților" acesteia, respectiv Cehia, Polonia și Ungaria;

- s-ar continua bunele tradiții dintre București și Paris, România fiind singura țară din blocul comunist care a avut acces la tehnologii franceze în epoca războiului rece; mai exact, România ar putea deveni o piață pentru armamentul și tehnica militară franceze.

Lărgire...spre lichidare ?

Pe de altă parte, Franța, ca și Germania, este deosebit de atentă să nu antagonizeze Rusia, printr-o extindere pripită și exagerată a N.A.T.O. Interesant este faptul că și Marea Britanie s-a pronunțat pentru "*o extindere cât mai limitată a N.A.T.O.*", din același considerent. Turcia va susține lărgirea N.A.T.O. numai în măsura în care va primi garanții ferme că i se va facilita integrarea în Uniunea Europeană.

Mulți specialiști din Occident, inclusiv din S.U.A., consideră că o lărgire exagerată, necontrolată a N.A.T.O. ar putea conduce, nu la întărirea alianței, ci la diluarea, degradarea eficienței acesteia și, în final, la lichidarea N.A.T.O. ca structură de securitate colectivă.

Rusia se va opune categoric includerii în N.A.T.O. a oricăreia din fostele republici unionale și mai ales a celor trei state baltice Letonia, Estonia și Lituania. Diplomația rusească va face tot ce-i stă în putință pentru a întârzia cât mai mult înaintarea spre est a

N.A.T.O., mai ales după agresiunea aeriană comisă de această alianță împotriva Serbiei, în primăvara anului 1999.

SUA așteaptă războiul China-Rusia !

Încă din anul 1995, s-au purtat discuții dacă lărgirea spre est a N.A.T.O. nu ar trebui dusă până la **acceptarea Rusiei în această alianță**. Se vorbește și în prezent despre acest lucru. Cunoscătorii în materie exclud, însă, o asemenea eventualitate.

Nutresc ferma convingere că, **în ziua în care Rusia ar fi admisă în N.A.T.O., S.U.A. ar părăsi imediat această alianță**, care și-ar pierde rațiunea de a mai exista, adică antirusismul.

În anul 1997, fostul ministru al Apărării din Germania, F. Ruhe, a declarat: **"Dacă Rusia ar deveni membră în N.A.T.O., această alianță ar face explozie"**.

La 1 decembrie 1996, în sala Unirii din Palatul Cotroceni am purtat o discuție cu un **diplomat al Ambasadei S.U.A. la București**. Printre altele, l-am întrebat care este motivul opoziției S.U.A. față de o eventuală admitere a Rusiei în N.A.T.O.? Acesta mi-a răspuns că sunt mai multe motive, printre care **dorința S.U.A. de a avea deplină libertate de opțiune în cazul în care ar izbucni un război între China și Rusia**. **"Credeți într-o asemenea posibilitate?"**, l-am întrebat la rândul meu. **"În secolul XXI, ne putem aștepta la orice"**, mi-a răspuns diplomatul american. În plus, acesta a venit cu numeroase "argumente" în acest sens, inclusiv cel al suprapopulației Chinei, care **"va presa spre nord"**, exprimând o **dorință nedisimulată ca între cei doi giganți, China și Rusia să izbucnească un război**.^{*} Aceasta este o dorință mai veche a S.U.A., născută încă din anii '60, când s-a produs ruptura în plan ideologic, apoi economic și politic dintre cei doi giganți comuniști, U.R.S.S. și R.P.Chineză, **exploatarea genial de către regimul comunist din România**.

În cartea sa **"Războaiele viitorului"**, apărută în 1992, la Editura Warner Books din New York, **colonelul (r) Trevor N. Dupuy**, unul dintre cei mai reputați teoreticieni militari americani contemporani, **consacră un capitol întreg războiului dintre China și Rusia**. Când va izbucni acest război este greu de precizat, dar **Washingtonul îl are în vedere ca pe o posibilitate cu un procent ridicat de materializare în cursul secolului XXI**. Un asemenea război, în care cei doi giganți s-ar măcelări reciproc, așa cum s-au măcelărit Germania celui de-al treilea Reich cu fosta U.R.S.S., le-ar aduce imense avantaje americanilor. **Dominația S.U.A. asupra lumii ar fi garantată nu pentru decenii, ci probabil pentru secole**.

Visul de aur al Washingtonului pentru secolul XXI îl constituie o eventuală prindere a Rusiei într-un uriaș clește strategic alcătuit dintr-un N.A.T.O. care să includă Ucraina, Belarus și statele baltice, pe de o parte și o Chină ostilă și agresivă, pe de altă parte. Statele

^{*} N. edit.: Unii vor cu orice preț să se împlinească "Apocalipsa" și previziunile lui Nostradamus !...

membre în Uniunea Europeană refuză să se angajeze într-un joc atât de periculos împotriva Rusiei, considerând că acesta ar putea produce efecte exact inverse. Admiterea în N.A.T.O. a statelor de mai sus, limitrofe graniței de vest a Rusiei, ar putea fi considerată de Moscova drept un act de război.

Un surogat de securitate: "Parteneriatul amplificat"

În afară de "**Parteneriatul pentru Pace**", care nu semnifică nimic din punct de vedere al securității Europei, pe lângă N.A.T.O. mai funcționează o structură euro-atlantică tot atât de inefficientă. Este vorba de **Consiliul de Parteneriat Euro-Atlantic**, menit să fructifice, în interesul S.U.A., "Parteneriatul pentru Pace", ca **surogat de securitate pentru acele state care nu vor fi admise în N.A.T.O., dar în care americanii au interese**. Este vorba, în primul rând, de fostele republici unionale din compunerea defunctei U.R.S.S. Această structură a luat ființă la propunerea fostului secretar de stat Warren Christopher, înlocuind Consiliul de Cooperare Nord-Atlantic, structură sterilă înființată în 1991, în care au fost cooptate, fără nici un fel de drepturi, fostele state membre în Tratatul de la Varșovia.

Consiliul de Parteneriat Euro-Atlantic, **înființat în mai 1997**, și-a propus o revigorare a "Parteneriatului pentru Pace" sub deviza "**Parteneriatului amplificat**". În realitate, este vorba de un artificiu politic, o încercare de a oferi unele mici compensații pentru statele din Europa de Est dezamăgite că nu au fost admise în N.A.T.O. odată cu "**Grupul de la Vișegrad**", în iulie 1997.

Din Consiliul de Parteneriat Euro-Atlantic fac parte cele 19 state membre în N.A.T.O., respectiv Belgia, Danemarca, Franța, Germania, Grecia, Italia, Luxemburg, Olanda, Portugalia, Spania, Marea Britanie, Islanda, Norvegia, Turcia, Canada, S.U.A., Cehia, Polonia și Ungaria, precum și un număr de **25 de state** care nu fac parte din alianță, astfel: Austria, Finlanda, Suedia, Bulgaria, Estonia, Letonia, Lituania, România, Slovacia, Albania, Armenia, Azerbaidgian, Belarus, Macedonia, Georgia, Kazahstan, Kârgâstan, Moldova, Federația Rusă, Slovenia, Turkmenistan, Ucraina, Uzbekistan, Malta, Tadjikistan.

Democrația hienelor

Această structură deosebit de cuprinzătoare, care se întinde pe imensul spațiu geostrategic **de la Los Angeles la Vladivostok, adică pe trei continente**, încearcă să convingă lumea că securitatea este "indivizibilă". În realitate, lucrurile nu stau tocmai așa. **Numai statele membre în N.A.T.O. se bucură de garanții de securitate, nu și celelalte 25**. Atunci, despre ce fel de "indivizibilitate" este vorba? În acest Consiliu, statele care nu fac parte din N.A.T.O. își pot asuma tot felul de obligații, inclusiv de a participa, evident, sub comanda N.A.T.O., adică americană, la misiuni de menținere a păcii sau de impunere a păcii (adică acțiuni de război), **fără a primi nimic în schimb**. Acestea sunt **tratate ca țări învinse în război**. Consiliul de Parteneriat Euro-Atlantic consacră o nouă divizare a Europei și a lumii, mai ales prin plasarea

fostei lumi socialiste din Europa de Est pe o poziție de netă inferioritate, de aservire și control (mai ales prin spionaj). Umilitoare este poziția Federației Ruse, pusă pe același plan cu Lituania, spre exemplu. **Consiliul de Parteneriat Euro-Atlantic nu are nici un fel de putere de decizie.** Toată puterea de decizie a N.A.T.O. este concentrată la nivelul Consiliului Atlanticului de Nord, din care fac parte numai statele membre ale alianței. În mod teoretic, hotărârile se iau pe bază de consens. În realitate, acestea sunt **impuse de către un grup restrâns, compus din S.U.A., Franța și Marea Britanie.** De zeci de ani, în jurul marilor decizii luate de N.A.T.O., inclusiv în problema extinderii, **bătălia principală se dă între S.U.A. și Franța.** "Comunitatea atlantică", la care face dese trimiteri Washingtonul, nu există în realitate, așa cum nu există nici "Comunitatea internațională". **Marile probleme ale lumii contemporane se decid în "Grupul celor 7 + Rusia".**

În cartea sa *"N.A.T.O. Transformed"* (pag.169), politologul american David S.Yost avansează o idee extraordinară. Acesta este de părere că **puterea de decizie în cadrul N.A.T.O. ar putea fi transferată, de la Consiliul Nord-Atlantic, la Consiliul de Parteneriat Euro-Atlantic.** Aceasta ar însemna o transformare radicală, fundamentală, de-a dreptul revoluționară a N.A.T.O., constând din **acordarea garanțiilor de securitate** cuprinse în Articolul 5, nu numai celor 19 membri titulari, ci **tuturor celor 44 de state membre** în Consiliul de Parteneriat Euro-Atlantic. **S.U.A. se opun cu cerbicie unui astfel de curs.**

Acest articol prevede: *"Părțile sunt de acord că un atac armat împotriva uneia sau mai multora dintre ele în Europa sau în America de Nord va fi considerat ca un atac împotriva tuturor părților. Ca atare, ele convin că, dacă un astfel de atac se produce, fiecare dintre ele, exercitând dreptul de legitimă apărare, individuală sau colectivă, recunoscut de articolul din Carta Națiunilor Unite, va ajuta Partea sau Părțile astfel atacate, luând imediat, individual și de acord cu celelalte, decizia pe care o va socoti necesară, inclusiv folosirea forței armate, pentru a restabili și asigura securitatea regiunii Atlanticului de Nord.*

Orice atac armat în acest fel și orice măsură luată ca urmare a acestuia vor fi imediat aduse la cunoștința Consiliului de Securitate. Aceste măsuri vor lua sfârșit atunci când Consiliul de Securitate va fi luat măsurile necesare pentru a restabili și menține pacea și securitatea internațională".

Acest articol a fost grav încălcat, sub toate aspectele, de către N.A.T.O., în primăvara anului 1999, când a atacat fără motive Serbia, ignorând existența și atribuțiile Consiliului de Securitate.

Articolul 5 a fost invocat de către N.A.T.O. printr-o decizie a Consiliului Nord-Atlantic după atacurile de la 11 septembrie 2001 împotriva S.U.A., dar fără urmări, deoarece "agresorul" nu a putut fi identificat. Acesta a fost și a rămas invizibil. Terorismul internațional este un agresor abstract.

În cadrul Consiliului de Parteneriat Euro-Atlantic se aplică doar prevederile Articolului 4 din Tratatul N.A.T.O.: *"Părțile se vor consulta de fiecare dată când, după părerea uneia dintre ele, integritatea teritorială, independența politică sau securitatea uneia dintre Părți vor fi amenințate".*

În urma "consultărilor", pot rezulta acțiuni individuale și colective, inclusiv în plan militar, dar acestea **nu constituie obligații de tratat pentru Părți**. Este posibil ca un N.A.T.O. lărgit să pună un accent mai mare pe Articolul 4 decât pe 5.

Paradoxală, în cadrul Consiliului de Parteneriat Euro-Atlantic, este poziția Rusiei, care este și "partener" și "inamic" în același timp. În cadrul N.A.T.O. s-a născut o linie de ruptură, imposibil de soluționat, între caracterul de apărare colectivă al acestuia și măsurile militare practice de cooperare dintre N.A.T.O. și cei 25 de "Parteneri". Mulți specialiști politico-militari sunt de părere că **N.A.T.O. ori va rămâne ceea ce este, ori nu va mai fi deloc.**

România – manevrată de CIA ?

N.A.T.O. s-a putut implica în războiul pentru Kosovo din 1999, deoarece echilibrul de forțe din Europa a fost rupt după colapsul lumii socialiste. Este însă **extrem de puțin probabil că S.U.A. vor mai putea implica N.A.T.O. într-un nou conflict militar în spațiul Europei**. Incercarea S.U.A. de a implica N.A.T.O. în războiul din Afganistan, după 11 septembrie 2001, s-a încheiat cu un eșec. **Hotărârea Parlamentului României, din aprilie 2002, de a trimite trupe în Afganistan este extrem de regretabilă și va avea urmări grave.** Aici nu mai este vorba de acțiuni de menținerea păcii în numele securității, ci de un război de tip neocolonial, deghizat în operațiuni antiteroriste. **S.U.A. vizează marile rezerve de petrol și gaze din Afganistan, pentru care s-ar putea să moară astăzi români.** Când vor sosi primele sicrie s-ar putea ca opinia publică românească să se trezească și să reacționeze. **Șansele S.U.A. de a face din N.A.T.O. un instrument al politicii sale globale sunt nule.** Franța regretă că N.A.T.O. nu s-a desființat, așa cum trebuia, odată cu încetarea războiului rece, dizolvarea Tratatului de la Varșovia și dezmembrarea U.R.S.S.

După războiul pentru Kosovo, din anul 1999, problema extinderii N.A.T.O. a fost scoasă complet de pe agenda preocupărilor alianței. Acesta este și motivul pentru care cele zece state candidate la aderare din "*Grupul de la Vilnius*", dirijate de specialiști din cadrul C.I.A. s-au angajat într-o campanie agitatorică pro-N.A.T.O. amintind de stilul de-a dreptul agasant și deprimant practicat în fosta lume socialistă. Campania în favoarea aducerii României în N.A.T.O. se vede de departe că a fost montată de aceiași "specialiști" care au lucrat și la cultul personalității lui Nicolae Ceaușescu, fiind lipsită atât de bunul simț, cât și de simțul măsurii. De regulă, asemenea tip de propagandă realizează efecte inverse.

Factorii pro-NATO

N.A.T.O. este frământat de forțe centripete și forțe centrifuge. Forțele centripete au prevalat în ultimul deceniu al secolului XX, fiind susținute de către S.U.A., interesate în prelungirea sine die a existenței N.A.T.O. Aceste forțe au fost alimentate și de starea de incertitudine și instabilitate, presărată cu numeroase conflicte deschise din jumătatea

de est a Europei, precum și de stările conflictuale din alte regiuni ale lumii, cum sunt Orientul Mijlociu și Asia Centrală. **Forțele centripete își axează politica de susținere a N.A.T.O. și în secolul XXI pe următoarele considerente:**

- menținerea unui angajament de securitate american în Europa;
- ținerea sub control a problemelor intra-europene sensibile și acordarea de garanții statelor vecine Germaniei unificate că nu vor mai trece prin experiența celor două războaie mondiale;
- împiedicarea proliferării nucleare în spațiul Europei;
- ținerea sub control a politicilor de securitate a statelor membre și prevenirea "renaționalizării" acestora (este vizată în special Germania);
- menținerea vie a spiritului "apărării colective", cu trimitere la pericolele ce le-ar putea genera evoluțiile din spațiul fostei U.R.S.S. și mai ales de existența arsenalului nuclear al Rusiei (acesta este și argumentul principal în favoarea menținerii N.A.T.O.);
- unele avantaje economice care derivă din apartenența la spațiul de securitate al N.A.T.O., reprezentând "visul de aur" al statelor candidate la aderare.

Alianța Nord-Atlantică a continuat să funcționeze și datorită **inerției, a tradiției, a obișnuinței** cu această instituție, ca parte a constelației marilor instituții internaționale, prin care s-au perindat generații de politicieni, înalți funcționari și ofițeri superiori.

Americanii vor să ocupe Balcanii...cu anii !

N.A.T.O. este o structură birocratică bine pusă la punct, cu peste 3.500 de funcții civile și militare foarte bine plătite, care se autoreproduce, își descoperă sau își inventează noi misiuni, sub bagheta severă a dominației americane.

În plan operativ, forțele centripede au ajutat N.A.T.O. să supraviețuiască. În ultimii 12 ani, **Departamentul pentru planificarea operațiilor militare a fost deosebit de activ**. Toate planurile de operații din epoca războiului rece au fost trecute la arhivă și s-a trecut la elaborarea de **noi planuri de acțiuni militare în spațiul Europei**, potrivit noilor condiții geostrategice și a noului raport de forțe. Specialiștii militari americani sunt cei care dau tonul.

În marea lor majoritate, noile planuri de operații ale N.A.T.O. vizează Europa de Est. În esența lor, acestea sunt planuri de intervenții militare ce pot fi puse în acțiune la momentul potrivit, sub denumirea de acțiuni de menținere a păcii, acțiuni de impunere a păcii, acțiuni umanitare, etc. în afara zonei de responsabilitate a Alianței.

Peninsula Balcanică constituie zona de cel mai mare interes pentru planificatorii de intervenții militare din cadrul N.A.T.O.

Intervenția militară a N.A.T.O. în Bosnia-Herțegovina, din 1995, precum și cea împotriva Serbiei, din 1999, s-au executat **în baza unor planuri de operații elaborate din timp**.

La Cartierul General al N.A.T.O. de la Bruxelles există un plan de operații care prevede ocuparea militară a întregului spațiu balcanic și ținerea acestuia sub control câteva decenii, așa cum

s-a procedat cu Germania după cel de-al doilea război mondial, ca o garanție a "triumfului democrației și economiei de piață".

Specialiștii militari americani au ajuns la concluzia potrivit căreia, dacă N.A.T.O. nu va fi adaptat și reorganizat pentru ducerea unor **acțiuni militare în afara zonei euro-atlantice** stipulată în Tratatul de la Washington, din 4 aprilie 1949, adică în orice parte a Europei și a lumii, această alianță **se va dezintegra** odată cu trecerea timpului. De ani de zile, **Washingtonul presează pentru înființarea unui nou comandament**, respectiv "*Force Projection Command*" (Comandament de Proiectare a Forței), **însărcinat cu planificarea și conducerea acțiunilor militare de intervenție ale N.A.T.O. la scară globală**. Noul comandament ar urma să dispună de un număr de **13 divizii active**, încadrate în 4 corpuri de armată (inclusiv Euro-Corpus format în afara N.A.T.O. de către Uniunea Europeană) și un număr de 680 de avioane de luptă.

În fața eforturilor constante ale Uniunii Europene de a-și constitui propria Identitate de Securitate și Apărare, **șansele S.U.A. de a-și impune propriul program în cadrul N.A.T.O. sunt foarte reduse**, chiar și în condițiile primirii în alianță a întregului "*Grup de la Vilnius*".

Teroriștii...cu petrol

S.U.A. încearcă să standardizeze, în cadrul N.A.T.O., modelul operației "Furtună în deșert", purtată împotriva Irakului, în 1991. Cu acest prilej, sub comandă americană, s-a reușit concentrarea a 17 divizii, 2.000 de avioane și o puternică grupare navală, totalizând peste 500.000 de combatanți. Victoria facilă obținută împotriva armatei lui Saddam Hussein le-a inoculat liderilor politici și militari americani ideea posibilității purtării unor războaie cu victorii fulger și fără pierderi. Experimentul a fost repetat, cu ajutorul aviației, pe timpul războiului pentru Kosovo din 1999.

Washingtonul a ajuns la concluzia că poate bombarda, după bunul plac, pe oricine și oricând. Au venit, însă, loviturile de trăsnet de la 11 septembrie 2001, când visul războaielor victorioase și fără pierderi ale americanilor a fost spulberat. **Șansele ca S.U.A. să poată antrena N.A.T.O. în războiul global împotriva terorismului sunt nule.** Se vor găsi, probabil și țări ca România, aservite intereselor companiilor petrolifere americane, gata să trimită trupe acolo unde li se ordonă, chiar dacă aceasta nu are absolut nimic în comun cu interesul național.

Mari cotidiene din S.U.A., printre care și "*Washington Post*", au lăsat să se înțeleagă că **prețul admiterii unor state ca România și Bulgaria în N.A.T.O. ar putea consta în folosirea armatelor acestora într-un eventual război împotriva Irakului**, pentru înlăturarea lui Saddam Hussein. În acest caz, nu ar mai muri soldați americani.*

* **N. edit.:** În 23.07.02, la Universitatea de Vară Izvoru Mureșului, șefului Statului Major General al Armatei, gen. Mihail Popescu, a arătat foarte clar obediența "aleșilor" noștri și numiților lor: "*Suntem printre puținele țări, cu excepția statelor NATO, care pot trimite trupe în orice punct pe glob*". Chiar se mai poate califica în vreun fel o asemenea declarație? România a ajuns și ea un "jandarm al Lumii" !!...

Sub presiunea marilor schimbări survenite în Europa în perioada 1989-1991, cât și ulterior, **S.U.A. au fost obligate să-și reducă prezența militară din vestul continentului la un nivel de circa 100.000 militari**, adică un corp de armată cu două divizii și două aripi de aviație cu 72 avioane de luptă. În cazul unui conflict major în Europa, aceste forțe ar urma să fie întărite cu forțe aduse din S.U.A., constând din aproximativ două corpuri de armată (9 divizii), circa 750 de avioane de luptă și 4-6 portavioane de lovire și navele de protecție ale acestora.

După atacurile teroriste catastrofale de la 11 septembrie 2001, **este puțin probabil că S.U.A. își vor mai putea permite să trimită în Europa atâtea forțe**, lăsându-și descoperit teritoriul care s-a dovedit atât de vulnerabil.

Războiul împotriva terorismului sau mai exact dorința S.U.A. de a ocupa poziții strategice în cele mai bogate zone ale lumii în resurse energetice (petrol și gaze), respectiv Golful Persic și Asia Centrală, va determina schimbări majore în planificarea întrebuințării și dislocărilor strategice ale Forțelor Armate americane. Paradoxal este faptul că, în războiul purtat de către S.U.A. în **Afganistan, cel mai mare ajutor militar l-a oferit Rusia și nu N.A.T.O.** Iată un motiv pentru care natura relațiilor militare dintre S.U.A., Federația Rusă și N.A.T.O. va suferi modificări profunde. Acestea s-ar putea să nu fie în avantajul statelor candidate la admiterea în N.A.T.O.

NATO face planuri pentru ocuparea României !

Printre planurile operative, de intervenție ale N.A.T.O., elaborate în anii post-război rece, se află și un plan special de intervenție în România. Acest plan a fost elaborat după ce experții N.A.T.O. au ajuns la concluzia că România face parte din grupul de state din Europa de Est cu un potențial ridicat de instabilitate și conflict militar deschis, plecându-se de la următoarele **elemente luate în calcul**:

- caracterul sângeros al Revoluției din decembrie 1989, când au fost uciși peste 1.000 de oameni (a avut un caracter de război civil);
- violențele cu caracter etnic de la Târgu-Mureș, din 1990, precum și cele din 13-15 iunie ale aceluiași an;
- implicarea României în conflictul din Transilvania și suspiciunea că Bucureștiul ar urmări un moment favorabil pentru a realiza fuziunea cu Republica Moldova;
- repetatele mineriade, care au zdruncinat stabilitatea politică și ordinea publică;
- posibilitatea izbucnirii unui conflict militar între România și Ungaria în problema Transilvaniei; atât S.U.A., cât și N.A.T.O. tratează cu maximum de seriozitate și preocupare această posibilitate, fapt pentru care, atât asupra Ungariei, cât și asupra României se exercită presiuni pentru a-și reduce la un nivel cât mai scăzut forțele militare de care dispun.

În anul 1992, la Comandamentul Suprem al N.A.T.O. de la Bruxelles, în cadrul pregătirii operative a personalului, a fost jucat un scenariu de război între Ungaria și România, sub genericul

"Războiul pentru Transilvania", încheiat cu o intervenție militară a N.A.T.O. Acest scenariu de război a fost ulterior publicat în cartea *"Future Wors – The World's Most Dangerous Flashpoints"* (Războaiele viitorului – Cele mai explozive puncte ale lumii), scrisă de un grup de specialiști militari, sub coordonarea colonelului american Trevor N. Dupuy, apărută la Editura Warner Books din New York.

În calitate de consilier în Departamentul pentru Apărare și Siguranță Națională, am semnalat Consiliului Suprem de Apărare a Țării existența planului operativ al N.A.T.O. de intervenție în România. În același context, am tradus și analizat scenariul **"Războiul pentru Transilvania"** care, ulterior, a fost **dezbătut într-o ședință specială a Consiliului Suprem de Apărare a Țării**. Acesta a fost difuzat tuturor elementelor componente ale Sistemului Național de Apărare.

Acest scenariu de război, indiferent de forma pe care ar putea-o lua, își va menține actualitatea atâta timp cât ungurii privesc spre Transilvania cu intențiile din 1940, adică **"Dictatul de la Viena"**.

Nu este un secret pentru nimeni, decât pentru naivi, faptul că **Ungaria a aderat la N.A.T.O. cu speranța că acest bloc militar occidental o va ajuta să-și rotunjească frontierele spre est**. Odată cu admiterea în N.A.T.O., liderii politici maghiari au declarat, cu o satisfacție tipic hunică și în unanimitate, că **"în viitorul război mondial, Ungaria va fi în grupul învingătorilor"**.

Clasa noastră politică se înșeală amarnic în speranța ei, crezând că prin admiterea în N.A.T.O. securitatea, suveranitatea și integritatea teritorială a României vor fi garantate. România și Ungaria au mai făcut parte din aceleași alianțe și în trecut, dar acest fapt nu a schimbat cu nimic politica revizionistă maghiară față de România. **Cele două state au fost membre în "Axa de Fier – Berlin-Roma-Tokio"** dar România a pierdut partea de nord-vest a Transilvaniei. În perioada 1955-1991, România și Ungaria au făcut parte din Tratatul de la Varșovia, dar **revizionismul maghiar a fost la fel de activ ca în toți anii care au trecut de la semnarea Tratatului de la Trianon, din 1920**.

Meciul UE-SUA...

În cadrul N.A.T.O., în ultimii 12 ani, se manifestă **tot mai puternice forțe centrifuge** care, după cum apreciază politologul american David S. Yost, erodează bazele acestei alianțe, o face tot mai irelevantă, ba chiar un obstacol.

Singurul element care a stat la baza coeziunii N.A.T.O. a fost anticomunismul. Odată cu dispariția "pericolului comunist", solidaritatea politică a N.A.T.O. s-a destrămat. **Numai eforturile disperate ale S.U.A. mențin N.A.T.O. în viață**. La aceste eforturi au fost ancorate statele est-europene, amăgite cu iluzia că apartenența la N.A.T.O. le va aduce raiul pe pământ.

În noile condiții din Europa, invocarea principiului apărării colective, care a stat la baza creării N.A.T.O. în anul 1949, nu mai are credibilitate.

Cel mai mare pericol la adresa existenței N.A.T.O., forța centrifugă, ce amenință să dezmembreze această alianță desuetă, rezidă în evoluțiile din cadrul Uniunii Europene și în natura tot mai divergentă a relațiilor dintre această puternică organizație economică și S.U.A.

Uniunea Europeană dispune de o piață integrată, de o bază economică și tehnologică formidabilă, de o monedă unică, devenită monedă de schimb și de rezerve valutare la scară globală, are un standard și un imn propriu. Ziua de 9 mai este Ziua Europei. În asemenea condiții, nașterea și dezvoltarea Identității de Securitate și Apărare Europeană este inevitabilă. **Uniunea Europeană nu-și poate lăsa securitatea pe seama unei puteri extra-europene cu accentuate tendințe hegemoniste, cum sunt S.U.A.,** indiferent cât de mari au fost "meritele" acumulate de aceasta în "apărarea Europei occidentale" în epoca de tristă și rușinoasă aducere aminte a războiului rece. Europeanii refuză categoric orice idee de întoarcere la o asemenea epocă.

... și arbitrul Ivan Ivanov

Evoluția relațiilor dintre Uniunea Europeană și Federația Rusă constituie o altă sursă de pericole la adresa perpetuării existenței N.A.T.O. Uniunea Europeană este vital interesată în accesul la imensa piață și la marile rezerve de materii prime ale Rusiei. Ca și S.U.A., statele vest-europene, în special Germania, depun eforturi pentru a pătrunde la uriașele rezerve de petrol și gaze din bazinul Mării Caspice.

N.A.T.O. constituie un obstacol în calea optimizării relațiilor economice dintre Uniunea Europeană și Federația Rusă, care în timp va fi înlăturat, fie prin debilizarea acestui bloc militar, fie prin lichidare graduală.

Exprimând punctul de vedere al opoziției liberale din S.U.A., politologul George Will scria, în mai 1999, în buletinul "*Policy Review*" din Washington, următoarele: *"Datorită marilor transformări structurale în raporturile dintre națiunile Europei, N.A.T.O. nu mai este necesar. Încercările de transformare și adaptare a N.A.T.O. sunt de natură să antagonizeze Rusia, putând precipita chiar un conflict nuclear, adică tocmai ceea ce a îngrijorat întotdeauna S.U.A."* Numai după dispariția N.A.T.O., Europa și lumea în ansamblul ei vor putea gândi și construi o nouă ordine politică. Se pare că Washingtonul se teme tocmai de această "nouă ordine" pe care nu o va mai putea configura potrivit intereselor sale, așa cum a procedat în 1949.

Industria de apărare – o divergență mare !

Un puternic element de forță centrifugă, ce erodează bazele existenței N.A.T.O., îl constituie **modul de dezvoltare al industriei militare, precum și al cercetării în domeniile de vârf ale tehnologiei militare în cadrul Uniunii Europene, separate de cele ale S.U.A. și într-un spirit de concurență tot mai puternic.** Acesta constituie fundamentul material al eroziunii N.A.T.O. la începutul secolului XXI.

Pe măsură ce Statele Unite ale Americii și Europa se distanțează, iar interesele lor fundamentale sunt departe de a fi identice, utilitatea, eficiența

și mai ales însăși existența N.A.T.O. sunt supuse unor mari riscuri. Starea prelungită de inacțiune a Alianței acumulează efecte negative atrofiante tot mai mari. **Reducerea bugetelor militare ale statelor membre din Europa a atins punctul critic, făcând imposibilă o cooperare transatlantică fructuoasă.** Atât S.U.A., cât mai ales Europa Occidentală au fost obligate să reducă și să întârzie ritmul modernizării forțelor armate, nefructificând avantajele tehnologice de care dispun, mai ales în tehnologia informațiilor, aplicabilă în domeniul comenzii, controlului, comunicațiilor și spionajului. Războiul aerian pentru Kosovo din 1999 a scos în evidență existența unui **decalaj în continuă creștere între S.U.A. și aliații lor europeni în privința performanțelor tehnicii militare**, fapt ce subminează capacitatea N.A.T.O. de a desfășura acțiuni militare comune, eficiente și pe picior de egalitate.

Cel mai alarmant și mai periculos curs pentru existența N.A.T.O., după cum apreciază specialiștii militari americani de cea mai înaltă clasă, precum John Deutch, Arnold Kanter și Bent Scowcroft, îl constituie **“dezvoltarea și funcționarea pe baze diferite a industriilor militare ale S.U.A. și Uniunii Europene”**. Consider absolut firească o astfel de evoluție. Europa și restul lumii, mai puțin S.U.A., tind spre o eră de pace și colaborare. S.U.A. s-au angajat într-un război global împotriva terorismului. **Sub această formulare, Washingtonul își poate permite să atace și să bombardeze, la alegere, orice țară acuzată că ar sprijini terorismul...**

Crearea unei puternice **“Industrii Europene de Apărare”** constituie un imperativ al începutului de secol XXI. Fără atingerea acestui obiectiv, o reală integrare europeană va fi imposibil de realizat. Introducerea monedei unice va stimula puternic acest proces. **Timp de 50 ani, S.U.A. au vândut de șase ori mai mult armament în Europa de Vest decât au cumpărat. Acestei situații intolerabile i se va pune capăt.** Uniunea Europeană va putea supraviețui și se va dezvolta, inclusiv prin extinderea spre est, numai dacă va dispune de infrastructuri politice, economice și militare independente. În acest caz, **Europa va fi un partener egal cu S.U.A. și nu unul aservit**, așa cum stau lucrurile în cadrul N.A.T.O. Europa Centrală trebuie să aparțină industriei de apărare și pieții de armament și tehnică militară ale Uniunii Europene. **În ultimii ani, Europa Occidentală s-a desprins și continuă să se desprindă de S.U.A. în domeniile militare strategice, prin care aceasta controla N.A.T.O.** A fost creat sistemul de cercetare prin sateliți **“Helios”** al Uniunii Europene. La 24 aprilie 2002 a fost aprobată finanțarea proiectului **“Galileo”**, de definitivare a Sistemului de Poziționare Globală, format din circa 36 de sateliți, **mai modern și mai performant decât cel controlat de S.U.A.** (prin armată) în prezent. La începutul anului 2002, a fost definitivat și aprobat un program de construire a circa 650 de avioane militare de transport strategic, ceea ce va duce la eliminarea supremației S.U.A. și în acest domeniu.

* N. edit.: Amănunte suplimentare în alte lucrări ale Editurii OBIECTIV: **“Teroriștii printre noi”** (autor: Teodor Filip) și **“Democrația hienelor/Spionaj, războaie și teroare”** (autor: Florian Gârz).

Integrarea euro-atlantică – doar propagandă...

Europa nu mai face corp comun cu S.U.A. în marile probleme ale lumii contemporane. Diferența fundamentală constă în aceea că americanii prefigurează viitorul prin prisma războiului, în timp ce Uniunea Europeană (și imensa parte a lumii) este preocupată de marile bătălii economice.

O integrare euro-atlantică se anunță imposibilă. În întreaga Europă, de la Atlantic la Urali, **pedeapsa cu moartea a fost abolită, în S.U.A. nu.** Europa nu agreează folosirea puterii militare și a sancțiunilor, ca instrumente de bază în politica externă, așa cum procedează S.U.A. Europeanii au aplicat ample programe de reducere a forțelor armate și a bugetelor militare, în timp ce S.U.A. au acționat exact invers, amplificându-le.

Uniunea Europeană nu agreează planul american de creare a unui sistem antirachetă dar, cu toate acestea, Administrația G.W.Bush a trecut la realizarea lui, sfidând nu numai Europa, ci întreaga lume.

Europa și S.U.A. se află pe poziții diametral opuse în problemele interzicerii totale a experiențelor nucleare, a interzicerii minelor anti-personal, a încălzirii planetei și protecției mediului. Europeanii au ridicat un baraj total față de produsele alimentare americane modificate genetic, pe care le consideră periculoase pentru specia umană. În S.U.A., acestea s-au generalizat.

Uniunea Europeană este tot mai puternic incomodată de tendințele hegemonist-globaliste ale Washingtonului, luând măsuri de contracarare. Analistii vest-europeni pun tot mai deschis în evidență **expansionismul american**, exprimându-și dezaprobarea față de măsurile de forță economice, militare, culturale și psihologice cu care operează marea putere de dincolo de Atlantic. Există o dimensiune de-a dreptul canteroasă în modul sălbatec și lipsit de orice simț al măsurii în care evoluează sistemul social american, atât pe plan intern, cât și extern. După așa-zisa victorie reputată în războiul rece împotriva comunismului, **americanilor li s-a inoculat ideea că ei trebuie să conducă lumea și să impună cu orice mijloace "valorile" S.U.A., ca singurele valabile.**

Politica globalistă americană de dominație a lumii a primit o primă și puternică replică la 11 septembrie 2001. **Vor urma și altele**, în forme greu de anticipat, odată cu trecerea de la terorismul modern, la super-terorism sau terorismul catastrofic, a cărui **principală țintă este S.U.A.**

EXPANSIUNEA SPRE EST A N.A.T.O., ÎNTRE EXTAZ ȘI AGONIE

Minciunile lui Clinton

La reuniunea jubiliară consacrată împlinirii a **50 ani** de la înființarea N.A.T.O., marcată la **Washington**, în zilele de **24-25 aprilie 1999**, fostul președinte, **Bill Clinton**, s-a străduit din răspun-
teri să prezinte această alianță în cele mai strălucite culori, afir-
mând, printre altele:

- N.A.T.O. este cea mai reușită și mai încununată de succes alianță militară din istoria tuturor timpurilor;
- N.A.T.O. a jucat un rol central în "stăvilirea și nimicirea impe-
rialismului sovietic" și a avut o "contribuție crucială" la apărarea, refor-
marea și unificarea Germaniei;
- N.A.T.O. are "meritul" de a fi împiedicat izbucnirea unui război
între Grecia și Turcia timp de zeci de ani;
- datorită existenței N.A.T.O., S.U.A. au "renunțat" la politica sa
izolaționistă tradițională, angajându-se ferm în apărarea Europei;
- N.A.T.O. constituie un puternic magnet ce atrage "noile demo-
crații" din Europa de Est;
- admiterea în N.A.T.O. a Cehiei, Poloniei și Ungariei reprezintă o
"mare victorie", deoarece adaugă la structurile de securitate euro-
atlantice 60 milioane de oameni din Europa Centrală.

Washingtonul vede în expansiunea cât mai adâncă a N.A.T.O.
spre Est, eventual până la frontiera de vest a Federației Ruse, modali-
tatea ideală de "adaptare" a acestei alianțe la cerințele epocii post-
război rece.

Partenerii vest-europeni din N.A.T.O. nu au împărtășit viziunea
exaltată a lui Bill Clinton despre rolul jucat de această alianță și mai
ales despre viitorul N.A.T.O. Reuniunea s-a desfășurat sub atmosfera
apăsătoare creată de valurile de avioane de bombardament americane
care semănau moartea și distrugerea peste pământul Serbiei, în
numele N.A.T.O.

Agresiunea împotriva Serbiei, din primăvara anului 1999, a
constituit **singura "victorie strălucită" a N.A.T.O.** din întreaga sa
existență, și cel mai probabil că și ultima.

Bill Clinton a mințit în legătură cu rolul N.A.T.O., tot așa cum a
mințit și când a fost dat de rușine în privința relațiilor sale amoroase cu
focoasa și năstrușnica evreică brunetă de 24 ani, Monica Lewinsky.

Astfel, **N.A.T.O. s-a dovedit total incapabil să prevină izbucnirea**
crizei din Cipru, în 1973. Armata turcă a invadat partea de nord a
insulei, având loc lupte crâncene între unități ale armatei Greciei, aflate
ilegal în Cipru și trupele invadatoare turcești. În semn de protest, în
perioada 1973-1975, Grecia s-a retras din structurile militare ale N.A.T.O.

Alianța Nord-Atlantică nu a soluționat nici una din problemele deosebit de spinoase ce situează Turcia și Grecia pe poziții ireconciliabile (delimitarea platoului continental și a spațiului aerian în Marea Egee, problema Ciprului și altele), care pot genera un conflict militar deschis între cele două state inamice de secole. **Flancul de sud-est al N.A.T.O. a fost, și va rămâne și în viitor, deosebit de vulnerabil și de slab**, indiferent câte state noi din această zonă vor fi admise în N.A.T.O.

Primirea Bulgariei și României în N.A.T.O. nu va soluționa nici pe de parte diferendele dintre Turcia și Grecia, iar Balcanii nu vor deveni un paradis al păcii și stabilității, așa cum încearcă să convingă lumea politicienii de la București și Sofia.

Aprecierea potrivit căreia N.A.T.O. ar fi avut vreun rol în realizarea istoricei unificări a Germaniei survenită la 3 octombrie 1990 este de domeniul absurdului. Mult mai aproape de adevăr este concluzia care circulă de mai mulți ani și anume că **unificarea Germaniei este una din cauzele care vor duce la dispariția N.A.T.O.** Experții occidentali, mai ales americani, prognoza o eventuală unificare a Germaniei undeva prin 2020-2030. Washingtonul, Parisul și Londra au fost luate total prin surprindere de procesul unificării Germaniei, în care rolul decisiv l-au avut Mihail Gorbaciov și Helmut Kohl.

Parteneri sau valeți de pică ?

N.A.T.O. a devenit un "centru de atracție" pentru fostele state socialiste din Europa de Est la instigațiile și presiunile S.U.A. În anul **1991**, când s-a semnat dezmembrarea Tratatului de la Varșovia, aceste state, în unanimitatea lor, **se așteptau să fie desființat și N.A.T.O.** Acesta ar fi fost cursul normal al istoriei, dar el a fost deviat de către S.U.A. din motive pe care le-am amintit anterior.

Pentru Washington, extinderea spre est a N.A.T.O. reprezintă "*consolidarea victoriei Occidentului în războiul rece*", după cum apreciază politologul american Bruce Pitcarian Jackson, președintele Comitetului S.U.A. pentru N.A.T.O. ("*Policy Review*" – mai 1999). Din această concepție, emană comportamentul ofensiv și expansiv al politicii Washingtonului, atât în Europa, cât și la scară globală. În ciuda unor aparențe de succes, cum este lărgirea N.A.T.O., **în Europa, Statele Unite pierd teren.**

Pătrunderea N.A.T.O. în fostul "Imperiu sovietic" reprezintă și o umilire politică a Rusiei de către S.U.A., care se răzbună în acest fel pentru înfrângerile militare suferite de americani în Coreea, Cuba (comunistă și în anul 2002) și mai ales în Vietnam.

Din 1999 și până în anul 2002, singura putere occidentală care s-a arătat alarmant de preocupată de extinderea în continuare a N.A.T.O. au fost S.U.A. Niciodată, în cei 53 ani de existență a N.A.T.O., nu s-a făcut atâta agitație și nu s-a derulat o **campanie propagandistică** în jurul acestei alianțe militare ca în anul premergător al reuniunii la nivel înalt de la Praga, din noiembrie 2002.

Acesta este **un semnal**, nu de tărie și vitalitate, ci **de imensă slăbiciune a N.A.T.O.** Din nefericire, mass-media din România reflectă total deformat realitățile din N.A.T.O. "Comunitatea atlantică" la care Washingtonul face trimiteri desperate a devenit o himeră. După Revoluția

europăană din 1989, fundamentul acestei "comunități" s-a prăbușit, **N.A.T.O. rămânând fără obiectul muncii.**

Lărgirea în continuare a N.A.T.O., axată și pe dorința arzătoare a clasei politice din statele Europei Centrale, formată, în cea mai mare parte, din ex-comuniști, de a se spăla de păcatele trecutului prin intrarea în "clubul occidental" este un obiectiv realizabil, de care Washingtonul se agață cu disperare pentru a-și prelungi prezența în Europa. **În spațiul Uniunii Europene, cu excepția Marii Britanii, scutierul credincios al S.U.A., nu există nici un entuziasm pentru expansiunea spre Est a N.A.T.O.** Declarațiile aprobatoare de circumstanță cu care sunt îmbrobodiți politicienii est-europeni nu trebuie luate în serios. **Turcia și Grecia vor pierde mult din ajutoarele militare pe care le primesc din 1952 încoace, dacă N.A.T.O. se va extinde în continuare.**

"Grupul de la Vilnius", format din Albania, Bulgaria, Croația, Estonia, Letonia, Lituania, Macedonia, România, Slovacia și Slovenia, **este un grup de presiune și agitație, creat de către C.I.A. sub acoperirea Departamentului de Stat al S.U.A.**

Acest grup eterogen, frământat de contradicții, concurență acerbă și interese diferite, a fost adus la același numitor de către experții și instructorii din cadrul Agenției Centrale de Informații.

Începând din 19 mai 1999, sub bagheta americană, **"Grupul de la Vilnius" s-a reunit la Bratislava, Tallin, Sofia, Skopje**, iar la 27 mai 2002 la București. Deși la aceste reuniuni, **din partea țărilor membre ale "Grupului", au participat șefii de state și guverne**, din partea S.U.A. a fost prezent, de regulă, **"un locțiitor al adjunctului secretarului de stat al S.U.A."** Secretarul de Stat, **Colin Powell**, nu a onorat nici măcar una din aceste **"reuniuni la nivel înalt"**, dovadă a unui tratament deloc onorabil din partea S.U.A. pentru viitorii săi "aliați". Toate aceste reuniuni s-au derulat după același calapod, încheiate cu **declarații stereotipe** exprimând "dorința nestrămutată" de aderare la N.A.T.O., ca expresie a acceptării valorilor democrației, drepturilor omului, al voinței de integrare în comunitatea euro-atlantică. **Uniunea Europeană nu a manifestat nici un fel de interes față de acțiunile "Grupului de la Vilnius"**, ignorându-le pur și simplu. La reuniunea de la București s-a mai adăugat un factor comun și anume **lupta împotriva terorismului**, ca urmare a evenimentelor de la 11 septembrie 2001 din S.U.A. Se știe, de când lumea, că protecția și securitatea unei națiuni este mai presus de toate, dând respectabilitatea guvernului acelei națiuni. Dacă guvernul S.U.A. își pune speranța să combată terorismul internațional cu ajutorul "Grupului de la Vilnius" sau al aliaților europeni din N.A.T.O., atunci situația acestei superputeri economice și militare este gravă.

Din Extindere, a câștigat... Rusia

Cu siguranță că, la reuniunea la nivel înalt de la Praga, din noiembrie 2002, vor fi invitate noi state ale Europei Centrale și de Est să adere la N.A.T.O. **Taxa de extindere a N.A.T.O. către Moscova a fost plătită**, cel puțin în plan politic, la reuniunea N.A.T.O.-Rusia, de la Roma, din **28 mai 2002**, ocazie cu care Federația Rusă a câștigat, cel puțin formal, statutul de **"partener egal" al N.A.T.O.**

La reuniunea din noiembrie 2002, de la Praga, **vor fi invitate să adere cel mai probabil patru state, respectiv Slovacia, Slovenia, România și Bulgaria.** Într-o variantă "robustă" de lărgire, în afara acestora, **ar mai putea fi invitate și statele baltice, Estonia, Letonia și Lituania. Pentru această variantă, Rusia a și primit un cec de 20 miliarde dolari** din partea "Grupului celor 7" mari state industrializate.

În felul acesta, Washingtonul ar mai câștiga o victorie morală asupra Federației Ruse și i-ar crește speranțele de participare la viitoarea piață de armament din această parte a Europei. Din punct de vedere geopolitic, N.A.T.O. ar avea satisfacția de a fi intrat în posesia aliniamentului strategic de pe care au plecat la ofensivă la 22 iunie 1941 grupurile de armate germane, la care a participat și România, cu Armata a 3-a și Armata a 4-a.

Dacă extinderea N.A.T.O. spre Est ar fi însoțită și de o puternică injectare de putere militară în noile spații, Moscova ar avea serioase motive de îngrijorare, dar acest lucru nu se va produce.

Atât extinderea din 1999, cât și cea din 2002 sunt **pur politice, mai mult simbolice** decât reale și nu au produs nici un fel de consecințe militare majore.

Mai mult chiar, **fostele state comuniste care au aderat sau vor adera la N.A.T.O. se înșeală amarnic dacă cred că această alianță și în special S.U.A. le vor acorda garanții ferme de securitate.** Extinderea N.A.T.O. este în esență extinderea Articolului 5 din Tratatul de la Washington, din 1949. Acest articol a fost negociat intens, timp de un an de zile, între statele europene membre fondatoare ale N.A.T.O., care doreau garanții ferme și automate din partea S.U.A., după principiul "*un atac asupra unui stat membru să fie considerat un atac asupra tuturor*", iar reacția militară colectivă să survină automat. După cum arată profesorul universitar american Lawrence S.Kaplan, de la Universitatea Georgetown, în studiul intitulat "*Extinderea N.A.T.O. prin prisma Articolului 5*", **S.U.A. au respins acest "automatism" încă de la nașterea N.A.T.O.** Dacă ar fi existat o asemenea prevedere de angajare automată a S.U.A. într-un război pentru apărarea aliaților europeni din cadrul N.A.T.O., Congresul american nu ar fi ratificat un asemenea tratat. **Articolul 5 a fost redactat într-o formă atât de alambicată, încât chiar dacă lasă deschisă asistența pentru statul victimă a unui atac, aceasta nu este nici pe departe certă.** Profesorul Lawrence S.Kaplan arată că, **nici în cei mai negri ani ai războiului rece și ai unei amenințări reale din partea fostei U.R.S.S., Congresul american, singurul îndrituit să declare starea de război, nu ar fi tratat niciodată un atac asupra Londrei ca pe un atac împotriva New-York-ului.** Profesorul american "*înțelege dorința statelor est-europene de a adera la N.A.T.O., pentru a-și proteja democrațiile fragile și de a se pune la adăpostul Articolului 5, în cazul unor amenințări din partea unei Rusii renăscute*" dar le atrage atenția **să nu-și facă iluzii prea mari.** Articolul 5, este interpretabil și nu obligatoriu.

România e la pământ, poate intra în NATO...

Cu siguranță că **România va fi invitată să adere la N.A.T.O.**, cel mai probabil la reuniunea de la Praga, din noiembrie 2002, iar dacă nu, atunci cu o proximă ocazie. Aceasta **nu numai din cauza importanței poziției strategice pe care o deține**, ca placă turnantă a teatrului de acțiuni militare din sud-estul Europei, **ci și pentru modul cum a dus la îndeplinire "criteriile" de aderare**. Le vom trece în revistă pe cele mai importante:

- **România și-a distrus industria națională**, atât pe cea siderurgică, printre cele mai vechi din Europa, cât și pe cea constructoare de mașini; era o vreme când România producea mai multe mașini de așchiere a metalelor decât S.U.A.; deci, nu mai reprezentăm un "pericol" pentru firmele concurente occidentale;

- **România și-a distrus agricultura**, prin dezagregarea marilor ferme de producție, revenind la fărâmițarea de tip feudal a terenurilor arabile; totodată, și-a distrus sistemul de irigații care, în 1989, era pe locul 15 în lume, pe aceeași poziție cu Japonia și Italia, acum, putem importa masiv produse agroalimentare din Occident;

- **România și-a distrus flota comercială**, strategică și flota de pescuit oceanic și, deci, nu-i mai supărăm nici pe greci, care sunt cărăușii lumii și nici alte companii navale și de pescuit din țările membre în N.A.T.O.;

- mai presus de toate, **România și-a distrus industria de apărare**, care, până în anul 1989, asigura exporturi de armament în valoare de peste un miliard de dolari; în anul 2002, când ne dăm de ceasul morții să aderăm la N.A.T.O., România dacă mai exportă produse militare în valoare de 25 milioane dolari; va veni ziua când va trebui să importăm masiv armament și tehnică militară occidentală, pentru "alinieră la standardele N.A.T.O."; cu ce va plăti România aceste importuri?;

- **am tot "reformat" armata până când poate încăpea într-un stadion mai mare...***

Diletanți de toate categoriile vorbesc de renunțarea la sistemul serviciului militar obligatoriu și **crearea unei "armate de profesioniști"**. În cuvinte simple, **aceasta ar însemna distrugerea armatei și a valorilor ei ca școală națională și izvor de putere, destinată apărării ființei naționale și a integrității teritoriale a României**, așa cum a gândit-o Alexandru Ioan Cuza și transformarea acesteia într-o instituție de ucigași plătiți. Pun o întrebare simplă acestor "reformatori": dacă se va renunța la serviciul militar obligatoriu, **unde și cum vor fi instruite efectivele de rezervă pentru situații de război?**

O armată de profesioniști este extrem de costisitoare și doar S.U.A. și-a permis acest lucru. Marea Britanie și Franța întrețin trupe profesioniste dar la o scară redusă. Germania, țara care a înființat ser-

* **N. edit.:** Sub domnia regelui Burebista, Dacia avea o armată de 200.000 de luptători, de care se temea și Imperiul Roman, "stăpânii Lumii". Această putere militară a întârziat cu aproape două secole dezmembrarea țării. Acum, se "dorește" o armată de sub 100.000 de oameni...

viciul militar obligatoriu, a refuzat să renunțe la acesta, în ciuda unor presiuni din partea S.U.A. Pentru pregătirea efectivelor de rezerviști, din 1916 în S.U.A., funcționează **Garda Națională și Rezerva Națională**, care nu sunt "profesioniști". În caz de război sau de urgențe, rezerviștii pregătiți în aceste structuri militare obligatorii sunt chemați și încadrați în unitățile armatei profesioniște.

De reținut un amănunt deloc lipsit de importanță: **armata americană de profesioniști se află, în proporție de 85% în afara granițelor S.U.A., pe teritoriile a peste 140 de țări**, cu misiuni nu de a apăra S.U.A., ci de a proiecta putere la scară globală. România ce ar putea face cu "profesioniștii" ei? I-ar trimite peste mări și țări, așa cum a procedat cu Batalionul 26 Infanterie "Neagoe Basarab" din Craiova, pe care l-a trimis în Afganistan, ca zălog pentru admiterea în N.A.T.O., la concurență cu Bulgaria?

Vorbind de valoarea "armatelor profesioniște", aş dori să fac cunoscută publicului românesc **experiența Federației Ruse**.

Fostul președinte **Boris Elțân**, care a avut o contribuție decisivă la dezmembrarea U.R.S.S., foarte apreciat la Washington și la cartierul general al N.A.T.O. de la Bruxelles, a trecut rapid la desființarea **Armatei Roșii pe bază de serviciu militar obligatoriu și a înființat unități și mari unități de "profesioniști"**, adică de oameni veniți în armată să câștige și ei un ban, în condițiile creșterii șomajului. Trimiși în Cecenia pentru a înăbuși răscoala, **"profesioniștii" lui B. Elțân au fost bătuți măr de "amatorii" lui Dudaev**, iar Moscova a fost obligată să negocieze pacea și să le recunoască independența.

Președintele Vladimir Putin a reluat războiul din Cecenia, dar nu cu unități de "profesioniști", ci cu unități normale, tradiționale, formate din tineri chemați în numele Rusiei să-și satisfacă serviciul militar. Nu dintr-o dată, ci gradual și metodic, soldatul rus "neprofesionist" și-a făcut datoria, așa cum și-a făcut-o de secole și i-a demolit pe cecenii care se bucurau de sprijin din partea C.I.A., a Turciei și Arabiei Saudite, precum și a celebrei organizații Al Qaeda a lui Osama bin Laden.

• **România și-a aliniat serviciile de informații la standardele N.A.T.O.**, au declarat la unison diletanții numiți în fruntea acestor servicii, atât cei dinainte de alegerile din anul 2000, cât și după aceea.

Aceste declarații sunt aberante, cel puțin din două puncte de vedere. În primul rând că, din punctul de vedere al serviciilor de informații, adică de spionaj, **nu există standarde**. În acest fantastic univers operează **principii**, acumulate pe parcursul a mii de ani, pe care statele lumii le aplică în funcție de nevoi și mai ales de forțele și mijloacele de care dispun. Principiile nu se schimbă. O dinamică extraordinară au cunoscut-o mijloacele tehnice de spionaj, mai ales în cea de-a doua jumătate a secolului XX. În al doilea rând, **N.A.T.O. nu are standarde, pentru că nici nu a dispus vreodată de servicii proprii de informații (spionaj)**. Are o simplă structură de analiză multinațională.

Dat fiind că toate funcțiile-cheie din cadrul N.A.T.O. sunt ocupate de americani, nevoile de informații ale acestei alianțe militare în plan strategic general sunt asigurate de către Agenția Centrală de Informații și de către Agenția de Informații din cadrul Pentagonului. **Nici o țară membră în N.A.T.O., din 1949 și până în zilele noastre, nu și-a subordonat vreodată serviciile naționale de informații Comandamentului Suprem al**

N.A.T.O. Între statele membre în N.A.T.O. și acest comandament se practică **schimburi de informații**, dar aceasta este cu totul altceva. Dacă așa stau lucrurile, de unde au descoperit directorii serviciilor de informații ale României așa-zisele "standarde N.A.T.O."?

Este posibil ca, înainte de a fi invitată să adere la N.A.T.O., României să i se ceară să mai îndeplinească un "criteriu" și anume acela de a accepta pe teritoriul său coloniști evrei retrași din teritoriile Cisiordania și Gaza, odată cu crearea statului independent palestinian. În ultimul timp, în România circulă informații în legătură cu această posibilitate. Având în vedere că politica externă a S.U.A. este hotărâtă mai degrabă la Ierusalim, decât la Washington, s-ar putea să ni se impună și un astfel de "criteriu", dacă dorim să ne vedem în N.A.T.O. ...

Este cert că politica externă a României din ultimii 13 ani a fost elaborată la Washington, nu la București. Am jucat extrem de prost atât cartea germană, cât și cartea rusească, înregistrând pierderi enorme. **România trebuia să conteze pe o amplă cooperare cu Germania și Rusia, să nu se lase la cheremul Washingtonului și să nu mimeze integrarea în Uniunea Europeană, așa cum a procedat în realitate.**

În ciuda declarațiilor propagandistice ale guvernanților de la București este clar că **forurile Uniunii Europene au ținut la distanță România tocmai datorită politicii sale pro-americane și va fi, cu siguranță, ultima țară din Europa acceptată ca membru cu drepturi depline în această organizație.**

Extinsă în Est, în agonie în Vest...

Analiztii politico-militari realiști, de o parte și de alta a Atlanticului, sunt unanimi în a recunoaște că situația N.A.T.O. este departe de a fi una roză. **Alianța trece printr-o profundă criză**, probabil faza finală a declinului absolut a acestei temute creații a epocii războiului rece.

Dezastrul inevitabil al N.A.T.O. are drept cauză fundamentală dorința fermă, puternică și ireversibilă a Uniunii Europene de a duce o politică proprie de securitate și apărare și de a-și construi forțe armate și structuri de comandă independente de N.A.T.O. Cu alte cuvinte, este vorba de **ieșirea Europei Occidentale din corsajul hegemonismului american.**

S.U.A., pe de altă parte, conștientă că le fuge pământul de sub picioare pe "Bătrânul continent", depun eforturi disperate pentru a preveni dezastrul sau dacă nu, atunci să-l întârzie cât mai mult.

Marele paradox în legătură cu N.A.T.O. este acela că, **pe măsură ce avansează spre Est, se degradează și debilitază în Vest.**

* **N. edit.:** Cei de la UE au toate motivele! Pe 1.08.02. România a fost prima care a semnat un tratat pentru nepredarea militarilor americani către Curtea Penală Internațională (CPI) - urmată de Israel -, în ciuda opoziției UE...Ulterior, a ieșit un imens scandal, care dovedește justetea celor scrise de autor (în martie-aprilie 2002) despre conflictul mascat SUA-UE. Premierul Năstase a avut o reacție...de cartier, anunțând că "va împăca și capra și varza"!...

În ianuarie 2002, în marele cotidian american *"Wall Street Journal"* a apărut un amplu comentariu, intitulat *"Războiul lui Robertson"*. Din conținutul acestuia, rezultă că, în cadrul "cele mai puternice alianțe militare a tuturor timpurilor", se desfășoară **un război surd între țările membre, care nu vor să-și mai achite obligațiile financiare la bugetul comun al N.A.T.O.** Secretarul-general al N.A.T.O., lordul George Robertson, a declarat că va demisiona dacă nu i se vor pune la dispoziție fondurile necesare pentru a-și putea duce la îndeplinire atribuțiile. În același cotidian, într-un editorial intitulat *"Înapoi la viitorul N.A.T.O."*, se arată: **"Cea mai de succes alianță militară din lume nu este respectată de nimeni. Toată lumea dorește transformarea N.A.T.O. dar nimeni nu știe cum"**. Coeziunea N.A.T.O. s-a zdruncinat din toate încheieturile, mai ales după agresiunea aeriană împotriva Serbiei, din primăvara anului 1999, iar eforturile Washingtonului de a-și mobiliza aliații din Europa în jurul ideii "războiului împotriva terorismului" nu dă rezultatele scontate.

Washingtonul visează la o **"Comunitate euro-atlantică"** care să cuprindă toate națiunile Europei, în afară de Rusia, având ca fundament N.A.T.O., sub conducerea fermă a S.U.A. Acest obiectiv strategic, în noile condiții din Europa, este imposibil de realizat. Vom trece, foarte succint, în revistă principalele motive pentru care "visul american" este irealizabil.

Începând cu ianuarie 2002, în spațiul geoeconomic al Uniunii Europene a fost introdusă moneda unică **Euro**. Pe lângă multiplele consecințe economice de integrare pe care această acțiune formidabilă le-a produs, în plan strategic, aceasta **a realizat decuplarea economică a Europei Occidentale de S.U.A.** Cele două entități economice – S.U.A. și Uniunea Europeană – nu mai sunt legate cu acel "cordon ombilical" pe care îl reprezenta dolarul, ca unică monedă de schimb și de rezervă valutară la scară globală. **Între S.U.A. și U.E. s-a declanșat competiția pentru poziții economice dominante în lume**, iar valuta europeană a început să câștige teren împotriva dolarului, mai repede decât se așteptau specialiștii în materie.

După decuplarea economică, în mod inevitabil va urma și decuplarea militară și de securitate a Uniunii Europene de S.U.A. Acest proces va fi mai îndelungat și mai dificil, deoarece presupune cheltuieli militare mari, pe care statele membre ale U.E. nu doresc să le suporte într-o perioadă scurtă de timp.

Într-un studiu, intitulat *"European Security And Defence Policy: A Key Project For European Unification"* (Politica europeană de securitate și apărare: Un proiect cheie pentru unificarea europeană), al Institutului Regal Integrat de Studii de Apărare din Marea Britanie, din luna decembrie 2001, se arată că **integrarea Europei este de neconceput fără existența unei politici europene de securitate și apărare (E.S.D.P.) și a unor capacități militare corespunzătoare acesteia.** Rezultă, fără echivoc, faptul că Europa Occidentală integrată în Uniunea Europeană, împreună cu viitorii membri, **nu-și mai poate lăsa securitatea în seama N.A.T.O.**, organizație militară controlată de o putere extraeuropeană.

Decuplarea militară a Uniunii Europene de S.U.A. este lucrul care îngrijorează enorm Washingtonul, fapt pentru care Administrația de la Casa Albă a lansat o enormă campanie propagandistică în vederea menținerii nelimitate a N.A.T.O., **agățându-se în prezent de nevoia luptei împotriva terorismului internațional**. Până în prezent, acest efort a eșuat, având ecouri doar în fostele țări comuniste din Europa de Est. N.A.T.O. nu s-a angajat în războiul din Afganistan. Țările membre ale N.A.T.O. care au trimis efective militare în Afganistan, respectiv Marea Britanie, Franța, Germania și Turcia, au făcut acest lucru în nume personal și nu în cadrul N.A.T.O.

Statele membre în Uniunea Europeană refuză să mai cheltuiască pentru susținerea N.A.T.O., concentrându-și eforturile în direcția realizării proprii armate, a propriilor structuri de comandă, de cercetare strategică și de transporturi aeriene strategice.

Toate acestea se vor realiza **în mod gradat**, fără o intensificare explozivă a cursei înarmărilor, în paralel cu debilitarea și scoaterea din atribuțiuni a N.A.T.O. Această alianță se va putea menține doar dacă va pune accent pe dimensiunea politică a relațiilor dintre S.U.A. și Europa integrată, lucru care, de altfel, se și conturează.

Analizii politico-militari recunosc faptul că nici una din organizațiile de securitate din Europa, născute în epoca războiului rece, nu mai corespunde noilor condiții create pe continent după 1989. **Este nevoie de o structură de securitate nouă, pan-europeană**. Se știe, de secole, că orice alianță militară durează atâta timp cât durează percepția pericolului comun care i-a dat naștere.

N.A.T.O.–Rusia, un mariaj tardiv

Serviciile de spionaj rusești, care cercetează N.A.T.O. de peste 50 ani și au penetrat această alianță în cele mai intime structuri ale sale, sunt la curent cu starea reală a acestuia. Moscova nu mai opune o rezistență serioasă înaintării spre est a N.A.T.O. pentru că nu mai are motive de îngrijorare. N.A.T.O. se topește pe propriile-i picioare. Pătrunderea N.A.T.O., deci a S.U.A. în fosta sferă de influență rusească este, totuși, o ofensă pe care Rusia, o superputere nucleară și o mare putere industrială, nu o poate suporta ușor. În ultimii 13 ani, atât în Europa, cât și în lume, Rusia a pierdut poziții strategice imense, existând limite până unde aceasta s-ar putea retrage.

Ar fi o greșeală catastrofală dacă puterile occidentale membre în N.A.T.O. ar trata Rusia așa cum au tratat Germania după primul război mondial. Se pare că acest lucru nici nu ar mai fi posibil, dat fiind faptul că societatea rusească și-a revenit la normal. Fără a se renunța la libertățile democratice cucerite, rușii își arată preferința pentru un regim politic autoritar, iar economia, cu o situație de criză mai gravă decât în oricare altă fostă țară comunistă, și-a revenit la normalitate, realizând creșteri nebănuite. **Speranța S.U.A. într-o eventuală dezmembrare și a Federației Ruse, întretinută ani la rând de analiștii din C.I.A., s-a năruit.**

Vladimir Putin le oferă rușilor tocmai ceea ce ei își doresc, adică un regim autoritar cu față democratică. Spion de profesie, V.Putin nu mai poate fi păcălit cum a fost bețivul, tot de profesie, Boris Elțîn.

Încet dar sigur, Federația Rusă își ocupă locul ce i se cuvine în ierarhia Marilor Puteri. **Primirea Rusiei în "Grupul celor 8"** state cele mai industrializate din lume, la reuniunea de la Ottawa, din **27 iunie 2002**, nu a fost o concesie făcută Moscovei, ci o recunoaștere a unei stări de fapt. Deși necesită modernizări, industria rusească este imensă, iar **populația țării este urbanizată în proporție de 80%, adică exact ca în S.U.A.** Această primire mai vizează, în mod cert, și ușurarea condițiilor de acces a partenerilor din acest grup la piața și resursele naturale ale acestei imense țări, care se întinde pe două continente, având o suprafață de **17.075.400 kmp.**

O compensație politică făcută Rusiei, în schimbul unui nou val al extinderii spre est a N.A.T.O., ce se va efectua cu ocazia reuniunii la nivel înalt a alianței din noiembrie 2002, de la Praga, poate fi considerată **"Declarația de la Roma, N.A.T.O.-Rusia"**, semnată la **28 mai 2002**, de către șefii de state membre în N.A.T.O. și președintele Rusiei, Vladimir Putin. Această "declarație" înlocuiește **"Actul Fondator N.A.T.O.-Rusia"**, semnat la Madrid, în anul **1997**, compromis total în urma **agresiunii aeriene a N.A.T.O. împotriva Serbiei, din 1999**, declanșată **fără consultarea Rusiei**, deși N.A.T.O. se angajase să facă acest lucru, prin "actul" semnat.

Potrivit "Declarației de la Roma", Federația Rusă este investită cu calitatea de **"partener egal al N.A.T.O."**, cele două părți convenind să **coopereze în următoarele domenii de interes comun:**

- lupta împotriva terorismului;
- gestionarea crizelor;
- neproliferarea armelor de nimicire în masă;
- controlul armamentelor și măsurile de creștere a încrederii;
- apărarea antirachetă;
- cercetarea și salvarea pe mare;
- cooperarea între armate și a reformelor în domeniul apărării;
- situații de dezastre civile;
- alte amenințări și provocări.

Acțiunea în sine este benefică, fără a produce schimbări spectaculoase în relațiile dintre N.A.T.O. și Rusia. Moscova continuă să se pronunțe împotriva extinderii N.A.T.O., iar această alianță rămâne, în scopul ei fundamental, tot anti-rusească. A luat ființă **"Consiliul N.A.T.O.-Rusia"**, care se va întruni în sesiuni permanente și va lua decizii prin consens. Spionul de la Kremlin, V.Putin, nu este însă omul care să se îmbete cu apă rece. El nu are încredere în angajamentele N.A.T.O. și mai ales ale S.U.A. Experiența din anul 1999 nu poate fi uitată, iar pe de altă parte, rușii știu că **Occidentul a încălcat toate acordurile și tratatele încheiate cu ei, de la Yalta, din 1945 și până în zilele noastre.** În afară de aceasta, **"Declarația de la Roma" nu are putere de tratat. Ea obligă doar din punct de vedere moral.** Se știe că "morală" Marilor Puteri se măsoară doar în interese, care se pot schimba de pe o zi pe alta. Totul depinde de "cine are nevoie de cine?" În contextul goanei după surse de materii prime și al "războiului împotriva terorismului", se pare că **lumea occidentală are mai multă nevoie de Rusia, decât invers.** Pe de altă parte, oamenii politici din Europa Occidentală sunt suficient de inteligenți ca să-și dea seama că pătrunderea Uniunii Europene pe piața și la

resursele de materii prime ale Rusiei este mai importantă decât menținerea, în continuare, a unei alianței militare cu S.U.A. îndreptată împotriva Rusiei.

Extinderea spre est a N.A.T.O. ar reprezenta un real pericol, dacă în noua zonă de responsabilitate s-ar introduce forța militară și dacă s-ar muta spre noua limită dinainte a alianței și suprastructura militară a acesteia, construită în anii războiului rece. Aceasta se compune, în principal, din 230 de baze aeriene militare, peste 50.000 de kilometri de transmisiuni de tot felul, 11.000 km de conducte, sute de puncte de comandă subterane și altele. Mutarea acestora cu 2.000 km spre est ar presupune cheltuieli ruinătoare, chiar și pentru statele cele mai bogate din lume. Iată unul din motivele pentru care **extinderea spre est a N.A.T.O. rămâne pur politică, însoțită de garanții de securitate îndoielnice.**

Obiectivele "Calului Troian"

Nici existența N.A.T.O. și nici iminenta nouă lărgire a acesteia spre est nu constituie factorii esențiali ai dinamicii istoriei contemporane. Dimpotrivă, **N.A.T.O., această relicvă a războiului rece, împiedică mersul normal al istoriei Europei și a lumii, din 1989 încoace.** În ultimii 13 ani, sub conducerea S.U.A., N.A.T.O. a urmărit cu perseverență următoarele obiective:

- **reducerea cât mai profundă a potențialului militar al statelor fostului Tratat de la Varșovia, dezactivat la 1 iulie 1991;**

- **distrugerea industriilor de apărare a statelor est-europene și eliminarea lor de pe piața mondială de armament;** această acțiune a reușit deplin în cazul României, dar a eșuat în cazurile Cehiei, Poloniei și Slovaciei;

- **influențarea deciziilor** forurilor conducătoare din fostele state socialiste, pe linia reorganizării, restructurării și înzestrării forțelor armate ale acestora;

- **derularea unor ample acțiuni de culegere de informații,** atât din surse deschise, cât și pe căi subterane, ilegale, despre forțele armate ale statelor care s-au desprins din U.R.S.S. și ale fostelor țări satelite, potențialul de război al acestora, rezervele strategice și chiar acces la planurile de operații și de mobilizare, concomitent cu exercitarea de presiuni pentru epurarea corpului de comandă;

- **începând din 1994, pătrunderea în spațiul Europei Centrale și de Est,** apelând la formula inventată de C.I.A. a Parteneriatului pentru Pace, intervenții militare directe – cum a fost cazul cu spațiul fostei Iugoslavii și pe cale politică, prin invitarea de a adera la N.A.T.O. a statelor care au făcut parte din Tratatul de la Varșovia; primul val al extinderii s-a produs între 1997-1999, prin admiterea Cehiei, Poloniei și Ungariei, iar al doilea val, care va include și România, se va derula între 2002-2004.

N.A.T.O. și-a atins, în mare măsură, obiectivele propuse, mai ales datorită eforturilor politice ale S.U.A. și serviciilor sale de informații. Țara care a deschis zăgazurile pătrunderii spre est a N.A.T.O. a

fost Polonia, în frunte cu președintele ei electrician Lech Walesa, cea care a jucat un rol atât de hotărâtor în spargerea "frontului lumii comuniste".

Concomitent cu aceste "succese", **pe plan intern N.A.T.O. a cunoscut o continuă atrofie**, ca urmare a evoluțiilor din cadrul Uniunii Europene, marcate de Tratatul de la Maastricht din 1992, Tratatul de la Amsterdam din 1997 și a Tratatului de la Nisa din 2000, care au fundamentat Politica Europeană de Securitate și Apărare a Europei Occidentale, spre marea nemulțumire a Washingtonului.

"Părinții terorismului" cer ajutorul vecinilor...

Reuniunea la nivel înalt a N.A.T.O., de la Praga, din luna noiembrie 2002, se anunță ca fiind una dintre cele mai critice și mai furtunoase din întreaga existență a acestui bloc militar. Cu acest prilej, se vor confrunta, într-o manieră dură, concepția și dorința S.U.A. de transformare a N.A.T.O. într-un instrument al politicii externe americane, în contextul războiului împotriva terorismului internațional și strategia politică a Uniunii Europene de a-și crea propria Identitate de Securitate și Apărare, independentă de N.A.T.O.

În luna februarie 2002, președintele **George W.Bush** a definit războiul împotriva terorismului internațional ca fiind: *"Concentrarea tuturor resurselor de care dispunem, toate mijloacele diplomatice, toate instrumentele serviciilor de informații (spionaj), toate procedeele de impunere a legii, toată influența financiară și toate armele de război, pentru a neutraliza și nimici rețelele globale ale terorii"*.

Combaterea fenomenului terorist va rămâne o iluzie dacă nu se va umbla la cauzele care îl generează. Uniunea Europeană se va angaja, precaut și pe cont propriu, în acțiunile de combatere a terorismului, fără a-și prejudicia interesele în lumea musulmană și nu se va pune sub comanda Washingtonului, într-un război total împotriva fanțomei teroriste.

La Praga, se vor lua noi hotărâri cu privire la structurile integrate ale N.A.T.O., care vor suferi modificări profunde, dar nu în sensul creșterii lor. Aliații vest-europeni ai S.U.A. vor milita pentru un N.A.T.O. preponderent politic și mai puțin militar. **Aceste state nu vor mai cheltui pentru întărirea N.A.T.O. sub aspect militar.**

În Europa Occidentală se știe că, la amplificarea și agravarea fenomenului terorist, politica din trecut a S.U.A. și-a adus o mare contribuție.

Analizii americani Marvin J.Cetron și Owen Davies, de la Centrul Internațional de Prognoză din Washington, într-un studiu intitulat *"Stabilitatea națională"* (pag.17), dat publicității în februarie 2002, fac următoarea apreciere: **"Statele Unite ale Americii au contribuit masiv la întărirea infrastructurilor extremiste din lumea musulmană, aprovizionându-le cu armament, mijloace financiare și antrenându-le, mai ales pe durata războiului indirect purtat cu fosta U.R.S.S. în Afganistan"**. La 11 septembrie 2001, S.U.A. au suportat consecințele propriei lor politici din epoca războiului rece. Aceiași analiști

prognozează că S.U.A. vor face obiectul unor atacuri din partea terorismului internațional pe care Statele Unite înseși l-au creat, **cel puțin 20 ani de acum încolo.**

Singura satisfacție pe care o va avea Washingtonul în urma reuniunii de la Praga va fi extinderea spre est a N.A.T.O. cu un nou val de state invitate la aderare.

Admiterea acestora în N.A.T.O. nu se va produce automat, ci în cadrul unui proces ce va dura **3-4 ani.**

În ceea ce privește viitorul N.A.T.O. ca bloc militar, acesta nu este deloc încurajator pentru cei care sunt dispuși să vadă realitățile și tendințele așa cum sunt. Politicienii de la București nu se găsesc printre aceștia.

N.A.T.O., o mașină de război creată pe parcursul unei jumătăți de secol, nu va dispărea peste noapte. Degradarea și, în final, lichidarea acestui bloc militar va fi un **proces gradual ce se va derula pe parcursul mai multor ani,** pe măsură ce Uniunea Europeană își va construi propria identitate de securitate. Un lucru este însă cert: **N.A.T.O. va pieri acolo unde s-a născut, adică în Occident...**

CIA ȘI NEOFASCISMUL

State care se integrează și... state care se dezintegrează

Dorința statelor central-est-europene, ieșite de sub regimurile totalitariste, **de a se apropia de Vestul prosper**, nu ca un dizident sărman și neajutorat, nu ca un prizonier iertat, ci ca cineva ce aduce cu el anumite valențe și valori, precum un potențial spiritual și moral, inițiative îndrăznețe de pace, un vast potențial de creativitate încă nefolosit, etosul libertății recent câștigate și inspirație pentru decizii suple și îndrăznețe, **nu s-a materializat nici după 13 ani.**

Anul 1990 a fost un an al speranței, 1991 un an al incertitudinii iar în anii 1992, 1995 și 1999, ideea unei Europe unite și democratice de la Atlantic la Urali a pierit, pentru mult timp sau poate chiar pentru totdeauna, în munții întunecați ai Bosniei-Herțegovina, în Transnistria și Caucaz, dar mai ales în Kosovo.

Dezmembrarea imperiului sovietic, dispariția statelor totalitare și a instrumentelor de coerciție ale acestora, dar mai ales încurajarea valorilor” epocii precomuniste **au redeschis Cutia Pandorei** a unor vechi antagonisme, precum rasismul etnic, rivalitățile istorice și mai ales iredentismul.

Reverberare a naționalismului în Europa Centrală și de Est, în Balcani și în fosta U.R.S.S., forțele centrifuge redeșteptate au fracționat statele în lungul unor frontiere etnice, care nu mai concordă cu frontierele convenționale de stat recunoscute internațional. Politica S.U.A. de sprijinire a independenței fostelor republici unionale și de fragmentare în continuare a Federației Ruse a exacerbato aceste fenomene în spațiul fostei U.R.S.S. **Americanii au sprijinit dezmembrarea** fostei Iugoslavii, a Cehoslovaciei, iar în anul 2001 divizarea Macedoniei. Statele din Europa de Est au fost împărțite în două categorii: **în state care se integrează și state care se dezintegrează.** Se pare că **România a fost plasată în cea de-a doua categorie...**

De la comunism, la... neofascism

La puțin timp de la depășirea erei comuniste, forțele democratice din Europa de Est au avut de înfruntat un adversar mult mai periculos și mai imprevizibil decât înseși dictaturile nepopulare pe care le înlăturaseră. Astfel, **în întregul spațiu geopolitic al Europei de Est s-au ridicat forțe conservatoare de cea mai rea speță, naționalismul radical cu substrat etnic și chiar neofascismul.**

Un spectru extrem de divers de forțe de dreapta a ieșit la suprafață în toate aceste țări, manifestându-se pe fondul unor ideologii

cu puternice caracteristici autoritariste și rasiste. **Inițial, acestea au fost încurajate de Occident, în scopul "eradicării comunismului".**

Discursul politic al acestor forțe are o puternică încărcătură naționalistă, abundă în referiri la suferințe seculare, la pierderi teritoriale de acum zeci sau sute de ani etc. Toate acestea, la scară națională, au înlocuit retorica marxist-leninistă de altă dată, cu cea naționalistă, iredentist-autonomistă, xenofobă și chiar antisemită.

Pe lângă sarabanda naționalistă, o parte din "presa liberă" s-a aruncat, pur și simplu, în valuri de antisemitism și șovinism etnic, rivalizând cu tonul și problematica politică din perioada interbelică. **Nume ce păreau îngropate pentru totdeauna în cavoul istoriei au fost scoase la suprafață și idolatrizate**, astfel: **Tiso** în Slovacia (șeful statului fascist slovac din anii celui de-al doilea război mondial), **Horia Sima** în România, **Pavelici** în Croația (fascist) și chiar figura odioasă a lui **Adolf Hitler** în Germania. În fosta R.D.Germană, tineretul neofascist și-a pus uniforme, a repus în circulație lozinci de tip hitlerist și a trecut la agresiuni fățișe față de străinii din Germania, pentru "*curățirea și purificarea patriei*". **La Moscova, în ziua de 9 mai 2002, o organizație fascistă a marcat ziua de naștere a lui Hitler.***

CIA creează monștri !

În Europa de Est, ideologia comunistă a fost înlocuită rapid cu cea mai ușor și mai la îndemână, adică cu naționalismul. **Fundația G.Sörös** pentru o "societate deschisă" nu este străină de acest fenomen, în **eforturile sale de rupere a Transilvaniei din trupul României.**

În Occident, forțele "noii drepte" au fost reprezentate cel mai elocvent de Ronald Reagan și Margaret Thatcher, care și-au făcut loc pe scara politică sub lozinci și idealuri ale economiei libere de piață, guvernare limitată și accentuarea rolului individului în societate. În perspectiva anilor s-a putut constata că cei doi au fost, în realitate, niște **falși reformatori economici**. În final, programele lor au eșuat lamentabil. Căile ferate britanice privatizate de către "Doamna de fier" au ajuns în paragină, iar în anul 2002 se discută despre "renaționalizarea" acestora. **Toate manifestările extremiste din Europa, atât din Est, cât și din Vest sunt produse ale războiului rece, exploatate și de către serviciile de spionaj.**

Acele forțe apreciate de către Paul Hockenos (analist politic din S.U.A., autorul cărții "Liber să urăști", 1994), ca fiind mai grave și mai periculoase decât înseși regimurile comuniste totalitare răsturnate în memorabilul an 1989 **au supraviețuit erei totalitare datorită sprijinului pe care l-au primit tot timpul din Vest. Acestea s-au alimentat la canalele C.I.A. și ale războiului psihologic desfășurat sistematic din 1947 încoace.** Acestor forțe li s-a promis "paradisul", dacă vor concura la răsturnarea comunismului. Aceste forțe, indiferent de orien-

* N. edit.: 9 mai este totodată: Ziua Independenței României (1877) și Ziua Europei.

tarea lor fascistă sau legionară, conservatoare sau ultranționalistă, rasistă etc. au fost finanțate, încurajate numai pentru caracterul lor "anti-comunist". **Ca și "Sabia islamului", după încetarea războiului rece, aceste forțe au început să lovească și în Occident.**

Este deci normal ca acum, în condițiile democrației incipiente, când totul este pe față, aceste categorii și forțe politice, anacronice dar folositoare cândva, să devină **stânjenitoare pentru democrațiile occidentale**, odată cu dispariția pericolului comunist.

Prima caracteristică a forțelor de dreapta din fosta lume comunistă este aceea că nu au nimic comun cu democrația, iar Vestul a început să le perceapă din ce în ce mai mult în acest mod.

Formațiunile, curente, partidele, organizațiile de extremă dreapta din Europa de Est și de Vest au în esență lor elemente de fascism dar care s-au mai adaptat la realitățile din zilele noastre, devenind **neofasciste**.

Manifestările de "curățire etnică" practicate de beligeranți în contextul conflictului din fosta Iugoslavie, de către sârbi, croați și albanezi, **țin de esența unor practici fasciste**. Același lucru se poate spune și în legătură cu **acțiunile UDMR față de populația românească din județele Harghita și Covasna**, revenite în actualitate la sfârșitul anului 2001.

Neofascismul contemporan poate îmbrăca **multiple forme organizatorice**, astfel: grupări neonaziste de tineret, partide național-populiste, mișcări fundamentaliste religioase, cercuri intelectuale, grupuri fasciste din exil, militanți înarmați etc.

Unele din aceste grupări **se inspiră din "valorile" trecutului mișcărilor fasciste**, ceea ce le face mai ușor de identificat în ceea ce privește caracterul lor neofascist.

Noua Dreaptă și Noua Stângă

Forțele conservatoare sunt o altă categorie politică ce se manifestă în fostele state comuniste, considerate, până mai ieri, în Occident, drept "democratice".

Spre deosebire de conservatorismul occidental care, în perioada postbelică, s-a adaptat la cerințele democrației, inclusiv în Germania, după 40 ani de "democrație supervizată" (adică de ocupație), precum și în Spania și Italia, sistemele totalitare ale partidului unic au împiedicat o evoluție similară a conservatorismului din aceste state.

Statele din centrul și estul Europei nu au fost niciodată societăți democratice în adevăratul sens al cuvântului. De aceea, forțele democratice din statele foste comuniste se uită spre democrațiile occidentale pentru a le imita. **Pentru forțele naționaliste, ieșirea de sub tutela sovietică ar crea posibilități de întoarcere la vechile tradiții.** Acestea nu cunosc un adevăr fundamental și anume acela că istoria nu face pași înapoi.

Stafiile trecutului s-au strecurat în structurile noilor democrații, cu filozofii greu de disimulat, precum "*societatea organică*", "*superioritate etnică*" și "*destinul național*". Naționalismul postcomunist, în mod intrin-

sec, contravine liberalismului democratic și ideii unei Europe Unite pe care și le asumă formal.

Naționalismul și extremismul de dreapta sunt prezente și se manifestă și în lumea occidentală. În 1991, șeful Ku-Klux-Klanului din Louisiana, **David Duke**, a obținut 39% din voturi în alegerile pentru postul de guvernator al statului. Victorii semnificative, în ultimii ani, în campaniile electorale au obținut și **Frontul Național** în Franța, **Partidul Republican** în Germania, **Liga Nordului** în Italia, **Noua Dreaptă** în Suedia, Austria, Belgia, pe care le prezentăm într-un capitol aparte.

În Polonia, Slovacia, Ungaria și Slovenia, forțele naționalist-populiste se află în competiție cu mișcările democratice viabile și par-tidele comuniste reformate, revenite la putere, în 24 din 28 de state foste "socialiste", între 1993-2001.

În Bulgaria și Serbia, **fostele partide comuniste sunt ultranaționaliste.** În Cehia, și-a făcut apariția un **populism extremist de dreapta.** În fosta R.D.Germană, s-a născut o mișcare neofascistă de tineret foarte violentă. Dreapta poloneză încorporează toate forțele, de la Lech Walesa la organizațiile neonaziste de tineret.

Forțele de dreapta din Europa de Est apelează la un conservatorism cu rădăcinile în mediul rural, în cultura țărănească, la tradiții ce se manifestau în perioada interbelică cu privire la națiune, familie, religie și statul național. În România, deși încă foarte slabe, organizații neolegionare încep să iasă în public.

Este vorba de un conservatorism care nu are încredere în modernitate și în valorile democratice postbelice.

Naționalismul est-european contestă valorile iluministe ale progresului, cuceririle tehnologice, egalitatea oamenilor, cultura urbană.

Națiunea – civică sau etnică ?

Placa turnantă a acestor forme de conservatorism este națiunea. În lumea contemporană, se disting două moduri diferite de abordare a conceptului de națiune. Unul în sens strict etnic, altul în sens larg, civic.

Națiunea civică sau democratică își are rădăcini în revoluția franceză, desemnând corpul de cetățeni a cărui suveranitate colectivă constituie statul. Prin "națiune", în sensul occidental-democratic al conceptului, este vorba de toți oamenii care trăiesc în granițele unui stat, indiferent de etnie, religie, limbă sau alte caracteristici. Principiul fundamental al națiunii civice este cetățenia, toți cetățenii bucurându-se de o **deplină egalitate în fața legilor.** Pentru Ungaria și UDMR acest lucru este de neacceptat.

Cu alte cuvinte, națiunea-stat este sinonimă cu democrația constituțională, cu supremația legii și drepturilor omului. **Națiunea etnică**, pe de altă parte, este o comunitate populară legată nu printr-un sistem de legi sau graniță statală, ci prin descendență, limbă, obiceiuri și istorie. Ceea ce primează în apartenența la națiunea de acest gen este etnicitatea. Această națiune este, în același timp, o *"națiune de sânge pur"*,

germani, francezi sau români, de exemplu, de la care toate celelalte popoare de alte obârșii sunt excluse. Aici se încadrează și legea privind acordarea "*legitimațiilor de maghiari*" în statele vecine Ungariei.

Primatul sângelui aduce după sine și o ierarhie a oamenilor, atunci când în interiorul statului trăiesc oameni diferiți din punct de vedere etnic. **Drepturile și privilegiile, într-un asemenea stat, se acordă prin naștere (origine etnică) și nu prin cetățenie.** Pentru naționalismul etnic, națiunea este o unitate naturală, care evoluează în concordanță cu legile biologice proprii și a ritmului său intern. Fiecare națiune are destinul său unic, mistic, spre care aceasta aspiră și pe care alte națiuni îl perturbă. **"Națiunea etnică" a constituit fundamentul celui de-al treilea Reich.**

Un aspect critic al destinului comun tuturor națiunilor etnice este acela că toți membrii comunității lor naționale trebuie să trăiască în interiorul granițelor aceluiași stat. A se avea în vedere politica Ungariei, promovată pe față după anul 1990.

Națiunea etnică se află în contradicție cu premisele Europei democratice, integrate și prezintă un anumit grad de disponibilitate pentru stări conflictuale, în contextul est-european multinațional.

Din punct de vedere ideologic, **națiunea etnică favorizează autocrația, rasismul, expansionismul, revanșismul și iredentismul.**

În zilele noastre, toate statele moderne conțin elemente atât ale naționalismului civic, cât și ale celui etnic. Naționalismul modern, atât etnic, cât și civic, și-a manifestat prezența cu întârziere în Europa de Est, iar când în sfârșit a apărut, acesta a înclinat mai mult spre forma etnică. După dezmembrarea celor patru imperii – german, habsburgic, țarist și otoman – ca urmare a efectelor primului război mondial, pe harta Europei și-au făcut apariția o serie de state noi, cu tradiții democratice slabe sau de-a dreptul inexistente, cu pretenții teritoriale unele față de altele și cu mari dificultăți socio-economice. **Încercările de a croi state etnice pe seama cordonului de națiuni nou apărute în Europa de Est au eșuat încă de la început și au condus la rezultate tragice în cursul celui de-al doilea război mondial.**

Democrațiile fragile instaurate în această parte a Europei în perioada interbelică s-au blocat sub presiunile naționaliste interne iar, în final, au căzut sub diferite forme, fie prin ocupare, fie prin "alianță" sub dominația Germaniei naziste.

Cu toate că, din fericire, la orizont nu se întrezărește o Germanie de tipul celui de-al treilea Reich, scenariul pe care îl reprezintă Europa de Est nu este mai puțin periculos. **Aceleași forțe dinamice care au condus statele succesoare după primul război mondial pe calea naționalismului extremist și în final la război s-au pus din nou în acțiune.**

Dezmembrarea fostei U.R.S.S. a lăsat, din nou, în voia lor, statele mici, sărace și amestecate din punct de vedere etnic și iată că, din nou, la aceste state, în totală sfidare și desconsiderare a experienței istorice, primul lor impuls este orientat spre naționalismul etnic și statul național, pe aceleași baze, cu pretenții teritoriale în toate direcțiile. Acolo unde naționaliștii extremiști împing logica națiunii etnice până la soluția radicală, așa cum s-au petrecut lucrurile în fosta Iugoslavie, rezultatul

este construirea unui stat național etnic exclusivist. Prețul plătit, și de această dată, este războiul civil, cu toate consecințele sale, printre care **expulzările în masă de populații, lagărele de concentrare și genocidul**. În alte state, precum țările baltice, Slovacia, Bulgaria, Turcia, în care există minorități etnice semnificative, autoritățile au strâns șurubul în cazul acestora prin **“represiuni culturale” și legi restrictive privind drepturile cetățenești**.

Aflate sub “focul populației majoritare”, **minoritățile naționale** reacționează prin **amplificarea propriului naționalism**, care uneori ia forma unor ambiții separatiste, iredentist-autonomiste, ca maghiarii din România, albanezii din Serbia și Macedonia, rușii din Republica Moldova, cecenii din Rusia etc.

Creșterea tensiunilor etnice interne, de regulă, **atrage amestecul “statelor mamă” ale minorităților**, care se arată foarte dispuse să vină pentru “salvarea” conaționalilor, mai ales în regiuni pe care pretind că le aparțin (Ungaria în cazul maghiarilor din Transilvania, Voivodina și Slovacia). **Spirala naționalismului – acțiune reacțiune – se declanșează, astfel, de la sine ori de câte ori naționalismul este la ordinea zilei**. Evenimentele de la Târgu Mureș din martie 1990 se înscriu în acest context.

Conflictele militare pe fondul etnic separatist atrag și intervențiile militare străine, transformarea unor zone întregi în **protectorate militare**, cum s-a întâmplat în Bosnia-Herțegovina și în Kosovo, în 1995 și 1999.

Vestul, care timp de 45 ani a susținut curente și grupările anticomuniste de dreapta, este în prezent stupefiat să constate că dreapta post-comunistă manifestă antipatie față de economia liberă de piață.

Privatizare, dar pentru noi !

Naționaliștii post-comuniști tind să gândească despre capitalism ca fiind, în ultimă instanță, o ideologie (de esență evreiască) menită să priveze națiunea de bunurile și cultura sa. În mod tradițional, naționalismul de dreapta a văzut în capitalismul industrial și în cultura tehnologică bazate pe profit, ca fiind în conflict cu etica populară. De asemenea, o parte a egalitarismului de tip populist se străduiește să disemineze conceptul de națiune etnică.

În termeni populiști clasici, **de avuția națională ar trebui să beneficieze întreaga națiune și nu doar o mică parte a acesteia și cu atât mai puțin “străinii”**.

Naționaliștii și populiștii militează în prezent, **pentru încetinirea ritmului privatizării**, ba chiar mai mult, aceasta **să fie stopată în totalitate**. Această atitudine poate pleca de la următoarele interese fundamentale. Pe de o parte, metoda “ritmului lent” ar favoriza aceste forțe deoarece o economie centralizată presupune existența unui stat puternic, care să conducă economia cu o mână forte. **Aceasta ar însemna, totodată, menținerea privilegiilor economice, în timp ce desnaționalizarea, procesul de vindere a proprietății de stat către**

investitorii particulari, ar pune în pericol aceste privilegii. Pe de altă parte, "atitudinea" unor forțe politice față de procesul de privatizare **depinde foarte mult și de locul și rolul acestor forțe în procesul respectiv**. "Privatizarea" fiind în esență o luptă acerbă pentru divizarea proprietăților statului, principiul "*cine împarte parte își face*" se aplică din capul locului. Cu cât o formațiune sau partid este mai departe de procesul de "împărțire" (privatizare) a averii naționale, cu atât opoziția lui față de acesta va fi mai înverșunată, prezentându-l ca pe un proces de hoție, corupție, distrugerea "economiei naționale" etc. Cert este un fapt, și anume că procesul privatizării nu va putea fi stopat. În urma lui se va naște clasa de proprietari care va domina societatea economiei de piață, clasă care nu poate deriva din altceva decât din categoria fostei clase manageriale a fostei lumi socialiste. Acest lucru a fost demonstrat cu prisosință în cazul României, unde iresponsabilitatea, ineficiența și corupția au făcut ravagii, sperind o întreagă Europă.

Revoluțiile din 1989, care au doborât regimurile politice din Europa de Est, **au măturat totodată și fațada adevărurilor spuse pe jumătate**, a distorsiunilor prin care elita conducătoare își justifica puterea. Este, de la sine înțeles că est-europenii simțeau "nevoia de adevăr" și au procedat la recuperarea valorilor istorice pierdute. Este, însă, tot atât de adevărat că, în căutările lor de recuperare a "adevărului", **est-europenii au acceptat și noi ficțiuni istorice**, cu nimic mai puțin dăunătoare prin implicațiile lor pentru democrație. Pe de altă parte, **teama de șomaj, de spectrul mizeriei a făcut din libertatea de expresie o simplă ficțiune**. Oamenii tac și suferă chiar mai mult decât în perioada totalitarismului.

Dizidenții – puțini dar s-au înmulțit...

Mitul național, reînviat în fiecare stat est-european, joacă un rol deosebit de important în societățile post-comuniste, fiind exploatat în scopuri de partid.

Pe de o parte, **națiunea oferă un fel de panaceu al mântuirii pentru oamenii apăsați de moștenirea oportunismului și colaborării în vechiul regim**. Naționaliștii prezintă întoarcerea lor la trecutul istoric, ca o revenire la un "trecut național glorios" pe care comunismul impus de sovietici l-a înăbușit. Ca în orice comunitate națională, poveștile cu zâne despre glorioasa istorie națională le conferă oamenilor un sens și o idee de trecut comun, de ideal, mândrie și de simțământ al continuității. În Europa de Est a zilelor noastre, poveștile înfrumusețate despre "bunăstarea națiunii și suferințele sale" au reînviat și pentru a le folosi indivizilor, **spre a se debarasa de acțiunile (sau inacțiunile) lor din epoca comunismului**. Este de admis că o persoană majoră, dacă dorea să ducă o viață normală, el sau ea, erau obligați să colaboreze într-un fel sau altul cu vechiul sistem, chiar și ca tovarăș vremelnice de drum, fie ca martor obedient, fie ca funcționar sau ca informator. Revoltele populare împotriva regimului au fost zdrobite fără menajamente. Cu sau fără resentimente, **imensa majoritate a populației a căzut la compro-**

mis cu puterea. Dar acest lucru este valabil pentru toate regimurile politice din lume. Și populația S.U.A. a căzut la compromis în epoca sclaviei sau a mchartismului turbat din anii '50, dacă a dorit să supraviețuiască. **"Prețioșii" dizidenți au fost extrem de puțini, dar s-au înmulțit în proporție de masă după 1989...**

Naționaliștii de dreapta portretizează istoria postbelică, ca și cum aceasta ar fi fost o luptă continuă de peste 40 ani a națiunii lor democratice împotriva regimului de ocupație impus de sovietici. După cum se spune în poveste, în 1989 poporul, în sfârșit a triumfat, eliberându-se din cătușele dominației străine.

Naționaliștii se prezintă zgomotos, pe sine și pe înaintașii lor, ca pe cei mai desăvârșiți campioni ai anticomunismului, practică ce are audiență în unele cercuri din Europa de Est post-comunistă, pe fondul unor resentimente antitotalitare. Forțele de dreapta se autoportretizează ca fiind "antiteza comunismului", cea mai avansată formă de opoziție față de "internaționalism", ca ideal al regimurilor înlăturate de la putere. Chiar dacă se admite orientarea de dreapta, ca o reacție la cele peste patru decenii de regim totalitar, analiștilor occidentali nu le scapă observației faptul că această "dreaptă" nu a reușit să se desprindă nici de etica totalitară stalinistă și nici de ideologia care a precedat-o. Mai mult chiar, se constată existența unei reale continuități, atât în domeniul valorilor, cât și al culturii politice, între actualele curențe de dreapta și fostele regimuri comuniste totalitare. Din acest punct de vedere, situația nu trebuie să surprindă, deoarece, **cei mai gălăgioși naționaliști au fost, cu numai 13 ani în urmă, printre cei mai loiali susținători ai regimurilor comuniste.**

Parțial, naționalismul afișat de forțele de dreapta post-comuniste este tot o moșternire de la vechiul regim. Deși ideologia comunistă se străduia să-și demonstreze ascendenta asupra ideologiilor naționaliste, în mod curent, aceasta a făcut apel la naționalism, pentru a-și crea o legitimitate, mai ales în R.S.România, între 1964-1989.

După epoca stalinistă a anilor '50, toate statele din Europa de Est au adoptat, sub o formă sau alta, ca bază a politicii lor de stat, naționalismul. După împrejurări și necesități, aripile populiste din cadrul partidelor comuniste de guvernământ au făcut apel la naționalism, chiar și în expresiile lui cele mai populare, desigur de fiecare dată sub lozinci comuniste. Comuniștii polonezi, precum și cei din fosta Cehoslovacie au folosit cu brutalitate antisemitismul, pentru discreditarea adversarilor politici, atât din interiorul, cât și din exteriorul partidului. În România, fostul dictator Nicolae Ceaușescu a cultivat și folosit în scopuri politice forma cea mai extremă de "*comunism național*", similar în multe privințe cu naționalismul virulent practicat în societatea românească din perioada interbelică. **Specifică în practica guvernelor comuniste a fost alimentarea și întreținerea sentimentelor naționaliste de sus în jos, concomitent cu înăbușirea acestora, atunci când se manifestau de jos, din rândul maselor.**

În situațiile când manifestările naționaliste din statele Europei de Est îmbrăcau aspectul rezistenței, al opoziției față de regimurile totalitare,

acestea erau tratate drept "fasciste" sau "contrarevoluționare", fiind suprimate cu duritate.

Nu este mai puțin adevărat că **grupări și curente neofasciste, din domeniul subculturii, au supraviețuit** în state precum R.D. Germană, Polonia, Cehoslovacia, Ungaria și România. Acestea **au ieșit la suprafață după 1989**, unindu-se cu cele din S.U.A., Canada, Spania, Germania, Franța, Suedia, Austria și Rusia.

Declinul economic continuu – pericol major !

O altă cauză a unor stări de spirit negative și al manifestărilor de esență naționalist-extremistă rezidă în situația economică dificilă, moștenită de la fosta lume socialistă. **Declinul economic continuu**, apariția șomajului și inflației, scăderea generală a nivelului de trai **au oferit argumente și muniție propagandistică credibile**, pe care oportunismul politic, mai ales de tendință extremistă de dreapta, nu a ezitat să le folosească, lucru demonstrat și de rezultatele alegerilor din România, în anul 2000.

În general, est-europenii s-au îndepărtat de comunism cu credința naivă într-o trecere rapidă la o viață prosperă, bazată pe economia de piață și pe relațiile cu S.U.A. și Uniunea Europeană. **Trezirea la realitate este cumplit de dureroasă**, mai ales acolo unde nici economia de piață și nici democrația nu au înregistrat progrese notabile.

La nivelul anului 1989, lumea est-europeană percepea capitalismul ca pe un remediu, universal și instantaneu, pentru toate răcilele de care sufereau economiile centralizate, intrate în declin ireversibil, în cel de-al nouălea deceniu al secolului XX. Chiar și la 13 ani de la memorabilele schimbări din 1989, **situația economică din Europa Centrală și de Est nu a cunoscut îmbunătățiri simțitoare**. Deziluzia oamenilor a luat, în curând, locul euforiei temporare, după căderea comunismului. **Povara tranziției a generat mânie, resentimente, invidie și neliniște**. Sub regimurile comuniste est-europene s-au deprins cu securitatea garantată de stat, cu principiile egalitariste, care încep să iasă din nou la suprafață, generând proteste tot mai frecvente. **Această situație se dovedește favorabilă pentru tot felul de elemente de dreapta, populiste**, cu soluții gata pentru toate situațiile, făcând promisiuni fără acoperire, punând necazurile și greutățile oamenilor pe seama altora, a străinilor, a evreilor, țiganilor, dând vina pe Occident sau pe țările vecine.

Populismul cu orientare de dreapta se adresează în special categoriilor sociale cele mai puternic afectate de reformele economice. Tot acestora li se adresează și **fostele partide comuniste reformate** și este surprinzător pentru Occident să se constate că, la atât de puțin timp de la înlăturarea regimurilor totalitare, acestea repurtează **succese remarcabile în toate fostele state socialiste din Europa Centrală și de Est**. Până și în Germania reunificată, fostul partid comunist al R.D. Germane a devenit o forță.

În perioada post-totalitară și predemocratică, cum obișnuiesc unii analiști occidentali să considere că s-ar afla fostele state socialiste din

Europa, fiecare din ele s-ar găsi la o răscruce de drumuri, între democrație și proto-dictatură. **Împovărate de istorie, precum și de imensele obstacole ridicate de tranziție, este greu de imaginat că statele din Centrul și Estul Europei vor putea produce, în timp scurt, succesele repurtate de statele democratice dezvoltate din Europa Occidentală.** În viziunea unor analiști occidentali, mai mult sau mai puțin bine intenționați sau avizați, printre care și Paul Hockenos, autorul cărții *"Liber să urăști sau ridicarea dreptei în Europa de est post-comunistă"*, apărută în Marea Britanie în 1993, spațiul geopolitic al fostei lumi socialiste, pentru o perioadă de timp dificil de delimitat, va fi expus **pericolului unor tulburări, conflicte armate, puciuri, crize și sărăcie.** Această previziune s-a și adevărat în mare măsură. Naționalismul radical etnic și extremismul de dreapta sunt curente politice prezente pe scena politică est-europeană și vor continua să-și exercite efectele nocive, cel mai probabil, pentru o lungă perioadă de timp. La aceste aprecieri și concluzii au aderat și alți analiști occidentali, precum Lawrence Freedman (profesor la King's College), James Gow (lector al Universității din Londra) sau Thomas Halverson (profesor al Universității de Relații Internaționale Keele din S.U.A.).

Ca analiști care au studiat fosta lume socialistă din Europa din afară, iar schimbările petrecute în această parte a continentului în perioada de după 1989, tot din surse indirecte, aceste aprecieri mi se par doar parțial fondate. Prezența fenomenelor negative semnalate de analiștii occidentali nu poate fi contestată. Ceea ce se scapă din vedere sunt, însă, niște dimensiuni fundamentale ale societăților post-totalitare, care, chiar dacă trec printr-o profundă criză, acestea sunt **societăți industrializate, urbanizate și cu un ridicat nivel de instruire a populației.** Nu este lipsit de semnificație faptul că în **spațiul geo-economic al fostului CAER acționează peste 25% din numărul total al inginerilor existenți în lume.** Revoluțiile antitotalitare nu s-au produs ca urmare a unui război, iar situația din Europa nu se aseamănă prin nimic cu cea existentă după primul sau după cel de-al doilea război mondial. Exagerarea crizei fostei lumi socialiste, construirea de scenarii catastrofale și lansarea de previziuni descurajatoare, mi se par simptomatice pentru analiștii din vest, cultivați în spiritul și doctrina războiului rece. Atunci când se va intra în normalitate, **Europa Centrală și de Est are mari șanse de revigorare și relansare economică, dacă acest lucru i se va permite.**

Trăgând concluziile de rigoare din experiența Europei de Est post-totalitare, statele Uniunii Europene vor trebui să admită că nici spațiul lor geopolitic nu este imun față de manifestările naționaliste cu iz etnic și mai ales față de proliferarea mișcărilor extremiste de dreapta, de tip populist și neofascist. **Dacă Europa de Est se va destrăma și prăbuși în haosul pe care naționalismul etnic și extremismul de dreapta le pregătesc, nici Europa de Vest nu va avea un viitor sigur.** Atât primul, cât și cel de-al doilea război mondial au izbucnit tocmai datorită situației existente în această parte a Europei.

Fiecare stat din Europa Centrală, în funcție de particularitățile naționale, de experiența istorică proprie, de standardele de cultură și civilizație atinse și-a adus contribuția la generarea unor fenomene cu caracter rezidual, de natură să împietzeze bunul mers al acestora pe calea democrației reale, a economiei de piață, a respectării drepturilor omului, a apropierii de nivelul statelor dezvoltate din cadrul Uniunii Europene în vederea integrării în acest organism.

Mai catolici decât Papa !

Polonia, țara cea mai aplaudată, mai privilegiată și mai mediatizată în S.U.A. și Europa de Vest, pentru rolul său istoric de "spărgător al frontului lumii comuniste", **prezintă încă imaginea unei societăți convulsionate**, divizate și cu o suită de fenomene de natură reziduală, care îi îngrijorează chiar și pe cei mai fideli protegători din Vest.

Voința Statelor Unite ca "*experimentul polonez*" să reușească, așa cum s-a exprimat fostul președinte american George Bush, în 1990, s-a dovedit a fi nerealistă. Celebrul sindicat "*Solidaritatea*" s-a făcut țandări, aventura președintelui electrician s-a încheiat, iar **democrația poloneză este pusă la grea încercare, dar nu de către cripto-comuniști, ci de cu totul alte forțe, mult mai puternice și mai influente, printre care și catolicismul conservator din această țară.**

Spre deosebire de celelalte state din Europa Centrală, în Polonia, biserica, de rit catolic, de cea mai conservatoare esență, a jucat un rol major în lupta îndelungată pentru înlăturarea regimului totalitar. După ce această misiune a fost îndeplinită, **biserica catolică poloneză, în loc să se întoarcă la altare și să vadă "de cele sfinte", s-a angajat într-o acerbă luptă pentru putere.** Această atitudine deranjează enorm atât pe americani, cât și societățile occidentale, în care instituțiile bisericești au trecut prin ample procese de reformare și adaptare la cerințele epocii moderne, post-industriale. Mai mult chiar, sociologii occidentali consideră **societatea post-industrială**, adică societatea informațională, ca fiind în același timp și **o societate post-religioasă.**

Potrivit aprecierilor unor analiști occidentali de marcă, printre care și Paul Hockenos, **atât biserica catolică poloneză, cât și scaunul papal, sub polonezul Ioan Paul al II-lea (fostul cardinal Wojtila) au intrat în contradicție cu valorile morale, sociale, etice și politice acceptate universal în Occident, dar respinse de catolicismul polonez,** care se consideră "*ultimul bastion al catolicismului pur, adevărat și incoruptibil*" din Europa. În viziunea Papei de origine poloneză, "*comunismul nu mai constituie principala piedică în restaurarea civilizației creștine. În prezent, cultura occidentală consumeristă și toleranța morală a acesteia sunt cele mai mari obstacole în calea idealurilor Bisericii Catolice*".

Pe timpul vizitei sale în Cehoslovacia, Papa Ioan Paul al II-lea a scandalizat opinia publică și cercurile politice occidentale, când a afirmat că, în Europa Centrală și de Est, "*comunismul este înlocuit cu secularism, indiferență, consumerism hedonistic, materialismul pragmatic și morala ateistă occidentale*". În viziunea pontifului polonez, "*unitatea*

Europei de la Atlantic la Urali nu trebuie concepută pe baza democrației și drepturilor omului, ci pe catolicism, luând ca model Polonia, ca stat catolic”.

Implicarea bisericii catolice poloneze în politică, a depășit orice limite, pe care atât masele de oameni din această țară, cât și opinia publică din Occident nu sunt dispuse să le mai tolereze. Astfel, primii trei șefi de guvern necomuniști au putut fi numiți numai după ce biserica catolică și-a dat avizul.

Reacțiile față de tendințele totalitare ale bisericii catolice din Polonia, atât pe plan național, cât și în lumea occidentală, nu au întâziat să apară, mai ales când în practicile acestei instituții s-a constatat și o **accentuată politică cu iz antisemit**. Analizii occidentali au ajuns la concluzia că “fundamentalism” există nu numai în cazul religiei islamice, ci și al religiilor creștine catolică și ortodoxă.

Încrederea populației poloneze în biserica națională a scăzut continuu în ultimii ani, după cum o ilustrează sondajele de opinie, de la 85% în 1990, la 50% în 1992, pentru a scădea la 40% în 1995. După unele aprecieri, imensa majoritate a populației poloneze s-a săturat, pur și simplu, de amestecul bisericii în politică.

Referitor la România, atât în cadrul N.A.T.O., cât și în cel al Uniunii Europene, se apreciază că biserica ortodoxă s-a implicat în politică într-o manieră inadmisibilă pentru o societate modernă, democratică. **Samuel Huntington, în studiul “Ciocnirea civilizațiilor”, separă România de lumea occidentală tocmai pe criterii religioase.”**

“Bastioanele antisemitismului” – în NATO !

În afara acestui fenomen, considerat rezidual și antidemocratic, pe care specialiștii occidentali în “eradicarea comunismului” nu l-au întrevăzut, **în Polonia au apărut partide de extremă dreapta și neofasciste**, active, violente și cu un ridicat grad de pericolozitate pentru stabilitatea internă și pentru evoluția pe coordonatele democrației a statului polonez. Dintre acestea, cele mai active sunt: Renașterea Națională Poloneză, Partidul Național Polonez, Partidul Polonez Independent, Clubul Conservator Monarhic, Redeșteptarea Națională. Cel mai puternic partid extremist de dreapta este Partidul Național, condus de Maciej Giertych, fost consilier, mulți ani la rând, al corpului bisericii catolice poloneze, al cardinalului Gelpi.

În Polonia, există partide ultranaționaliste, antisemite și neofasciste, mult mai numeroase, mai active și mai periculoase decât în celelalte state din Europa Centrală. Cu toate acestea, Polonia nu a fost “monitorizată” de către Consiliul Europei, iar în 1999 a fost admisă în N.A.T.O.

* **N. edit.:** Deși (american) de origine iudaică, Huntington consideră că “Europa civilizată” este doar “Europa catolică”, trăgând o linie de demarcație ce pornește de la granița de est a țărilor baltice, merge pe Carpați și se continuă, în sud, cu Croazia și Slovenia, separând astfel Transilvania de restul României...

Convingerile și manifestările antisemite din Polonia sunt considerate ca cele mai grave din întreaga Europă, polonezii fiind cotați că împărtășesc asemenea concepții în proporție de **40%**, față de România, unde acest procent ar fi de **10-11%** din totalul populației. În Ungaria cu atitudini antisemite s-ar manifesta **17%**, iar în Cehia și Slovacia, **23%** din populație. Aceste date statistice provin din surse occidentale, nu sunt inventate de autor, iar din compararea lor ar trebui să rezulte că **nu România, ci "bastioanele democrației"**, adică **"Grupul de la Vișegrad"**, se află pe primul loc în existența unor manifestări antisemite. Fiind însă de credință catolică, acest **"păcat" li se trece cu vederea...**

După ce a căzut de la putere, aflăm tot din surse occidentale că, în campaniile sale electorale prezidențiale, **Lech Walesa** a recurs, în mod repetat, la **practici și declarații cu iz antisemit**, pentru a-și înlătura adversarii.

În campania din 1991, L.Walesa, repeta, la fiecare miting electoral, că este **"sută la sută polonez"**, în contrast cu **Tadeusz Mazowiecki**, intelectual de clasă europeană, fostul său consilier, care l-a învățat abecedarul politicii și **l-a propulsat în fruntea mișcării "Solidaritatea"**, dar care era **evreu la origine**. Atunci când se întâlnea cu simpatizanții săi politici, iar aceștia strigau **"Trimite-l pe Mazowiecki în Israel"**, **"Gazează-i pe evrei"** sau **"Când ai de gând să-i dai afară pe evrei?"**, muncitorul Lech Walesa, glorificat în S.U.A., candidat la funcția supremă în stat, se făcea că nu aude.

Ungaria ar vrea Transilvania și Voivodina...

Ungaria post-totalitară, sub guvernele conduse de Josef Antall, Gyla Horn și Victor Orban, a făcut din **"problema minorităților ungurești" din statele vecine**, Serbia, Slovacia și România, **obiectivul fundamental al programelor sale politice**. Pe lângă cabinetul primului-ministru ungar, a fost creat un **secretariat special**, destinat menținerii contactelor permanente cu "maghiarimea" din afara granițelor Ungariei*. Începând cu anul 2002, acesta patronează activitatea de acordare a "legitimației de maghiar" pentru cetățenii din statele vecine, de naționalitate maghiară.

Neîndrăznind, încă, să ridice în mod direct problema unor modificări de frontieră în favoarea sa, **Ungaria a promovat în ultimii ani, în organisme europene și mondiale, ideea legitimării unor "drepturi minoritare colective"**, cu trimiteri directe la minoritățile maghiare din Transilvania, Voivodina și Slovacia. Întreaga Europă a rămas stupefiată, în **iulie 1991**, când primul-ministru maghiar **J.Antall** a declarat, fără echivoc, că **"Voivodina a fost cedată după primul război mondial Iugoslaviei și nu Serbiei"**, lăsând, astfel, să se înțeleagă că, după

* **N. edit.:** Un asemenea secretariat a mai existat și în perioada interbelică, după Tratatul de la Trianon, sarcina sa majoră fiind extrem de clară: "recuperarea" Ardealului...

dezmembrarea Iugoslaviei, provincia Voivodina ar reveni Ungariei și Serbiei. În felul acesta, Ungaria a apărut, în mod oficial, pentru prima dată după cel de-al doilea război mondial, cu o pretenție teritorială nominalizată.

În același spirit revizionist, în martie 1992, fostul ministru al Apărării maghiar, Lajos Fur, a declarat, la o reuniune a Forumului Democratic Maghiar, că Ungaria ar avea "obligații" să-i apere pe minoritarii unguri din afara granițelor sale.

Analistul american Stephen Larabee, de la Institutul Național de Cercetări pentru Apărare –RAND, din S.U.A., aprecia, în studiul său *"Securitatea Europei de Est în epoca post război rece"*, apărut în 1993, că **"modificarea prevederilor Tratatului de la Trianon din 1920"** ar putea deveni, în curând, prioritatea strategică numărul unu a Ungariei. "Logica maghiară", afirmă autorul, ar putea pleca de la constatarea reală existentă în Europa, adică "modificarea prevederilor Tratatului de la Versailles" prin dispariția Iugoslaviei și a Cehoslovaciei. **Dacă a putut fi "revizuit" Tratatul de la Versailles, de ce nu ar putea fi "revizuit" și Tratatul de la Trianon, ar gândi Budapesta.** Această "idee" a fost susținută și de fostul comandant suprem al N.A.T.O., generalul american Wesley Clark, în anul 1999, pe timpul agresiunii aeriene "Forța Aliată" împotriva Iugoslaviei, când a declarat de la Bruxelles că **"Tratatul de la Trianon nu mai este de actualitate"**.

Horthy – în NATO, prin reprezentanți !

Pe scena politică maghiară, limbajul standard al campaniilor electorale de după 1990 nu mai gravitează în jurul "anticomunismului", "pan-europenismului" și "valorilor democratice". În prezent, pe primul plan se situează *"idealurile naționale și teritoriale"*. **Fostul prim-ministru Josef Antall**, apreciat în S.U.A., Germania și alte state din Europa de Vest, drept un *"cavaler al democrației"* și luptei pentru "eradicarea comunismului", **s-a dovedit a fi un politician sub-mediocru, a cărui întreagă politică a gravitat în jurul național-revizionismului tradițional al Ungariei.** În afară de "anticomunismul" și **antiromânismul visceral** ce l-au caracterizat, J.Antall, nu avea absolut nimic în trecutul său care să-l recomande ca pe un șef de guvern respectabil. Pe timpul regimului totalitar, J.Antall a fost un obedient și insignifiant învățător de școală primară, apoi șeful unei librării, ca în final să ajungă director la un muzeu. Singurul lucru ce l-a "recomandat" pentru înalta investitură pe care a deținut-o a fost originea sa socială, adică faptul că **tatăl său a făcut parte din cercul intim al lui Miklos Horthy, precum și din guvernul fascist al acestuia, în perioada 1920-1944.** Această origine prezenta, în mod evident, garanția că J.Antall a fost crescut și educat *"în cel mai pur și mai autentic spirit anticomunist"*, adică acea categorie de oameni politici pe care specialiștii americani în "problemele democrației" i-ar dori instalați în toate funcțiile politice de decizie cheie din fosta lume comunistă. Lucrurile nu au urmat nici pe departe un astfel de curs.

Așa cum l-au instruit mentorii săi din Vest, J. Antall s-a inspirat, în elaborarea programului politic al Forumului Democratic Maghiar, din "valorile epocii precomuniste" ale Ungariei, adică din perioada anilor '20 și '30. **Uniunea Europeană a fost șocată de amploarea propagandei șovine, naționalist-iredentiste prezentă în alegerile parlamentare din Ungaria, desfășurate în luna aprilie 2002.**

Se pare că, în perioada de tranziție, partidele și doctrinele politice care au reînviat, sub o formă sau alta, tradițiile politicianiste ale perioadei interbelice din Polonia, Ungaria, Cehia și Slovacia, Bulgaria și România, au adoptat, prin consens sau contagiune, lozinca: *"Cu cât mai înapoi în istorie, cu atât mai bine"*. Consider că tocmai în aceasta rezidă cauza principală a eșecurilor electorale ale acestor forțe politice și tot **aceasta va fi și cauza pentru care vor fi și scoase definitiv de pe scena politică a statelor respective**, așa cum s-a întâmplat cu P.N.Ț.-C.D. în anul 2001. Este din ce în ce mai evident că, atât S.U.A., cât și aliații lor occidentali nu au cum să mai sprijine asemenea forțe și orientări, deoarece acestea se găsesc într-o contradicție flagrantă cu "valorile democrațiilor occidentale" și imperativele secolului XXI, **preferându-i, de voie/de nevoie, ca parteneri de dialog și afaceri pe ex-comuniști**, care oricum sunt mult mai aproape de secolul viitor, decât toate partidele istorice luate la un loc. Anii 2001 și 2002 au confirmat într-un tot acest curs.

În cazul Ungariei, naționalismul extremist și revizionismul teritorial, mai mult sau mai puțin transparent, pe care le practică forțele politice din această țară, au început să devină jenante și greu de sprijinit de către Occidentul democratic, mai ales după admiterea acestei țări în N.A.T.O., în aprilie 1999.

Pentru ca granițele Europei să arate așa cum sunt, continentul a trecut prin două războaie mondiale, care în total au costat viața a 70 milioane de oameni. **Schimbările politice din fosta U.R.S.S., Iugoslavia și Cehoslovacia nu trebuie interpretate că s-ar fi dat drumul la renegocierea și mai ales la revizuirea granițelor interstatuale de pe "Bătrânul Continent"**. Dacă s-ar gândi așa, atunci, în fruntea statelor revizioniste ar trebui să se situeze Germania, deoarece aceasta a pierdut o treime din teritoriul său, în urma celor două războaie mondiale.

Un asemenea curs al evenimentelor politice pe continent, indiferent în care parte a acestuia, **ar îndrepta Europa, în mod inevitabil, către un al treilea război mondial și nu către integrare**. Din modul cum se manifestă și mai ales cum perseverează în problema minorităților maghiare din statele vecine, se pare că **Budapesta face dovada unei iresponsabilități**, pentru care a început să fie "trasă de mânecă" de către comunitatea statelor europene, așa cum s-a și întâmplat în anul 2001, în problema legitimațiilor de maghiari.

“Steagurile” de la Primăria Budapestei...

Pretenția Ungariei că ar fi *“protectoarea celor cinci milioane de unguri”* care trăiesc în statele vecine, ca minorități naționale, pe lângă caracterul ei absurd și în afara oricăror norme de drept internațional, este pe de altă parte anacronică și totodată exagerată, dincolo de orice notă de autorespect. Din istoria Europei, ne amintim că rolul de “protector” și-l asumau, de regulă, monarhii Rusiei, Franței și Marii Britanii, când era vorba de creștinii de pe cuprinsul Imperiului Otoman. **Nu cred că Ungaria își poate aroga un asemenea rol acum, la începutul secolului XXI, în relațiile cu țările vecine, chiar și numai după simplul criteriu al raportului de forțe.**

Pe de altă parte, *“cei cinci milioane de maghiari”* din statele vecine Ungariei există doar în capetele înfiebântate ale cercurilor politice de la Budapesta. Pentru a nu cita surse autohtone, ci strict americane, la nivelul anului 1996, minoritățile maghiare din aceste state se prezentau astfel: 1,7 milioane în România, 600.000 în Slovacia, 400.000 în Serbia, 160.000 în Ucraina. **O aritmetică elementară indică un total de 2.860.000 de minoritari maghiari și nu cinci milioane cum pretinde Budapesta...**

“Treziți-vă, maghiari !”

Tot din surse occidentale, diverse și demne de toată încrederea, rezultă că, în totalitatea lor, **campaniile electorale din Ungaria post-totalitară au fost marcate de stântenitoare manifestări antisemite și naționalist-șovine.** Forumul Democratic Maghiar și-a construit, printr-o imensă propagandă, imaginea de *“unic reprezentant al națiunii maghiare, al culturii maghiare, al spiritului ungar, al tradițiilor ungare”*. Principalul manifest al Forumului Democratic Maghiar din anul 1990, intitulat *“Treziți-vă maghiari !”*, a fost redactat de către poetul populist-neo-fascist Istvan Csurka. În context, se vorbea despre: *“Teroare, soldați, sânge și prăbușirea finală. Tot ce este în jurul nostru se cutremură și se prăbușește. Un război cu România poate începe în orice moment”*. Istvan Csurka susținea aceleași “idei” și în anul 2002, fiind principalul aliat al lui Victor Orbán în alegerile parlamentare pe care le-a pierdut.

Populiștii și neo-fasciștii maghiari, concentrați în mișcarea *“Nepu”*, patronată de **Sandor Csoori și Istvan Csurka**, inspirată din “valorile” epocii pre-comuniste, adică horthismul interbelic, se pronunță împotriva modernismului, a civilizației de tip occidental, care au *“erodat conștiința maghiară”* și au pus la cale procese ca cele de la Trianon, de care s-ar face vinovați atât evreii, cât și națiunile occidentale.

“Hungarismul pur”, susțin cei doi scriitori, ideologi ai naționalismului extremist maghiar de nuanță neo-fascistă *“poate fi salvat numai prin întoarcerea la valorile țărănești tradiționale, bazate pe micii fermieri și pe viața pastorală”*. Aceasta ar fi singura cale de dezvoltare a Ungariei, care ar trebui să respingă atât capitalismul, cât și socialis-

mul. Trebuie să recunoaștem că asemenea idei sunt propagate și în România, mai ales din direcția opoziției politice reprezentată de partidele istorice, refăcută în structuri debile dar foarte zgomotoase, după 1989.

Guvernul maghiar condus de **J. Antall** a scandalizat o întreagă Europă, atunci când a declarat că *"îi reprezintă pe toți cei 15 milioane de unguri, atât din interiorul, cât și din exteriorul Ungariei"*. În fața unei asemenea declarații, care este **identică cu cea făcută de Adolf Hitler**, înainte de declanșarea celui de-al doilea război mondial, când, tot așa, *"cel de-al treilea Reich îi reprezenta nu numai pe nemții de pe cuprinsul Germaniei, ci și pe cei din afara acesteia, oriunde s-ar afla"*. Față de o asemenea afirmație iresponsabilă, Paul Hockenos se întreabă, în cartea sa *"Liber să urăști"*: *"dar pe țigani, evreii, nemții, sârbii și românii care trăiesc pe teritoriul Ungariei cine-i reprezintă?"* Același analist apreciază că, **prin declarațiile politice iresponsabile făcute la Budapesta, minoritățile maghiare din România, Serbia, Slovacia și Ucraina sunt puse în situații imposibile**, oferindu-li-se protecția unei jurisdicții a cărei valabilitate încetează la frontierele cu statele respective.

Minoritățile maghiare existente în statele vecine Ungariei, drepturile și libertățile lor depind în totalitate de legile și reglementările juridice existente în aceste state. Ungaria, cel mult, poate recurge la apeluri sau la amenințări, așa cum de altfel și procedează.

Ungurii din Voivodina, Transilvania și Slovacia își exercită dreptul de vot în statele de origine și nu în Ungaria. **Criteriul etnic nu dă dreptul Ungariei să se erijeze în "reprezentant al tuturor maghiarilor"** și, cu toate acestea, o face, în sfidarea oricăror norme ale dreptului internațional.

Pentru a se menține la putere cu ajutorul U.D.M.R., partidul de guvernământ din România, P.S.D., se vede obligat să facă concesii pe această linie.

Ungaria, atât pe timpul guvernului J. Antall, cât și în prezent, caută să exploateze la maximum, în propriul interes, conflictul militar din spațiul fostei Iugoslavii (1991-1999) și rezultatele acestuia, adică dezmembrarea unei entități statale apărute în urma primului război mondial. Indiferent de partidul din care fac parte, **politicienii de la Budapesta gândesc la fel**, și anume: *"Dacă etnicii sârbi nu pot trăi în Croația, atunci etnicii maghiari de ce să fie obligați să trăiască în Serbia, Slovacia sau România? Într-un climat al schimbărilor de frontiere, de redresare a unor injustiții îndelungate și Tratatul de la Trianon ar trebui renegociat. Dacă românii din fosta Republică Sovietică Moldova optează pentru reunirea cu România, atunci și ungurilor din Transilvania trebuie să li se permită să opteze, în mod democratic, pentru unirea cu Ungaria"*. Iată unde bat ungurii, atât cei de la Budapesta, cât și cei din conducerea U.D.M.R. ...

Ungaria – "centrul neonazismului în Europa de Est" !?

Forumul Democratic Maghiar a încercat, fără succes, să diminueze crimele săvârșite de maghiari sub regimul horthist, când

au fost trimiși în lagărele de concentrare în jur de 600.000 de evrei, din care 400.000 au fost exterminați *. Deputatul liber-democrat Gyorgy Gado, evreu de origine, a stârnit o adevărată furtună în Ungaria, când a declarat în Parlament că **"Holocaustul maghiar" a fost o realitate săvârșită de maghiari, cu mâini maghiare**, chiar dacă astăzi, acest adevăr nu mai este recunoscut. Extremismul de dreapta și neofascismul din Ungaria sunt reprezentate de partidele Alianța Națională Ungară, Uniunea Național-Creștină, Partidul Național Ungar și Partidul Național al Micilor Proprietari.

Din analizele unor observatori străini, și în bună măsură neutri, rezultă că **propaganda maghiară externă, este în cea mai mare măsură, îndreptată împotriva României**. Cu toate acestea, potrivit unei anchete *"Times Mirror"* din 1991, doar **30% din populația Ungariei ar gândi negativ la adresa românilor**. Se pare că această situație ar corespunde realității, lucru reflectat de succesul inițiativei reconcilierii istorice dintre România și Ungaria, lansată de președintele Ion Iliescu și finalizată prin semnarea Tratatului de bază dintre cele două țări, în 1996.

Dintre statele Europei Centrale, membre ale Consiliului European, Ungaria prezintă cel mai deplorabil tablou al prigonirii țigănilor. Dacă în România, cazurile de violență dintre țigani și comunitățile românești au avut și au, de regulă, un caracter accidental, în țara vecină de la nord-vest, prigonirea și violentarea minorității țigănești a îmbrăcat **adevărate forme de pogrom**, așa cum s-a întâmplat în septembrie 1992, în orașele Eger și Miskolc, unde s-au desfășurat raiduri neprovocate ale unor bande de tineri neonaziști, care s-au dedat la atrocități, chiar de față cu poliția maghiară, fără ca aceasta să intervină. Asemenea asalturi ale bandelor neofasciste antițigănești s-au mai produs la Rakospalota, Gyore, Aranyosapati, Ketegyhaza și Tula.

După unele surse occidentale, **organizațiile fasciste de tineret din Ungaria, ar cuprinde între 5.500-6.000 de membri**. Aceștia întrețin legături apropiate cu organizațiile fasciste de tineret din Germania, Austria, Spania și S.U.A.

Ungaria este apreciată ca un mediu deosebit de apt pentru renașterea fascismului, după cum apreciază Gory Rex Lauck, conducătorul unei filiale din S.U.A., orașul Lincoln, statul Nebraska, a Partidului Național Socialist Muncitoresc German, care ar continua să supraviețuiască într-o adâncă conspirativitate. Sigla acestui partid, cu filiale secrete în mai multe state ale lumii, este zvastica roșie. Țelul final al partidului este **"înființarea unui stat național-socialist, liber și suveran în Germania reunificată"**. **Ideile partidului nazist ilegalist au început să se facă simțite în Ungaria, încă din anul 1991**, în publicația *Uj Rend* (Noua Ordine). Neonazismul maghiar și-a dezvoltat legăturile cu

* **N. edit.:** Acum, crimele Ungarie horthiste sunt atribuite României și regimului Antonescu ! Ca la Radio Erevan: cei 40.000 de evrei n-au plecat din România la moarte, ci au fost salvați de la moarte, fiind ajutați să emigreze (în majoritate, în Palestina)...

organizațiile neonaziste din Austria, Germania, Franța, Suedia. După estimările unor analiști politici occidentali, **Ungaria, este în prezent, principalul centru al neonazismului pentru Europa Centrală și de Est. Aceasta ar explica, în bună măsură, și tupeul ieșit din comun al comportamentului Budapestei**, de a se amesteca brutal și fățiș în treburile interne ale statelor vecine și mai ales în România. Principala formațiune neonazistă din Ungaria este Acțiunea Socialistă Națională, condusă de Istvan Gyorkos.

Deosebit de îngrijorător este faptul că **puternice nuclee neonaziste acționează, tot mai simțitor, de pe teritoriul Statelor Unite. Acestea își construiesc, în prezent, filiale pe teritoriul fostelor state socialiste din Europa.** Probabil că de la un asemenea "nucleu" au pornit atât ideile, cât și acțiunile ce au constituit **fenomenul Piața Universității** de la București, din mai 1990. Sub umbrela Forumului Democratic Maghiar, au fost și continuă să se cultive și disemineze concepții rasiste cunoscute doar în epoca de glorie a celui de-al treilea Reich. Astfel, *"națiunea maghiară este o societate organică, pură din punct de vedere etnic"*. **Toate populațiile "nemaghiare" sunt, în mod implicit considerate ca fiind "oameni de mână a doua"**.

Dacă până mai ieri Ungaria era considerată ca fiind *"cea mai avansată pe calea democrației"*, datorită legăturilor sale tradiționale cu Vestul, analiștii străini constată că **terminologia fascistă, antisemită și rasistă a devenit o componentă de rutină a discursului politic din această țară.** Spre stupefacția S.U.A. și Europei de Vest, îndemnul specialiştilor occidentali la "eradicarea comunismului" și revenirea la "valorile" epocii precomuniste au scos la suprafață, în cazul Ungariei, manifestările latente de fascism, înzestrat cu un "arsenal" adecvat acestei ideologii, care, pe fondul naționalismului etnic maghiar, al unei stări de ignoranță politică de masă și a unei stări economice catastrofale, prinde rădăcini tot mai puternice.

După numai patru ani de "democrație de tip occidental", în urma alegerilor parlamentare din luna mai 1994, **Partidul Socialist Maghiar (fost comunist) a revenit la putere.** Grupările democratice și neonaziste din Ungaria au etichetat guvernul de la Budapesta condus de Gyula Horn, drept "bolșevic". Acesta a pierdut alegerile din anul 1998, dar le-a câștigat din nou pe cele din anul 2002.

Dezastrele Havel și Walesa

"Revoluția de catifea" din septembrie 1989, din Cehoslovacia, prin urmările sale la scară europeană, va rămâne în istoria generațiilor viitoare, nu atât prin faptul că a fost răsturnată tirania comunistă, cât mai ales **prin distrugerea unei entități statale,** rezultată în urma primului război mondial, prin sistemul Tratatelor de la Versailles și reconfirmată prin Tratatul de pace de la Paris din 1947, încheiat în urma celui de-al doilea război mondial.

Separarea Cehiei și Slovaciei s-a făcut fără un referendum, doar prin voința arbitrară și ambiția unor politicieni de ocazie,

aruncați în vârfurile ierarhiei de valurile revoluției, fără nici o legătură cu vreun criteriu democratic. **Vaclav Havel**, ridicat în slăvi de propaganda occidentală și mai ales cea americană, ca fiind "expresia moralității și virtuților națiunii cehoslovace" la cele mai înalte cote, numai pentru faptul că nu a fost membru al partidului comunist și pentru că "dramaturgul filozof" s-a manifestat ca dizident, înregistrând un anumit stagiul de ușoară detenție.

Națiunile din Europa Centrală, trecute prin focul revoluțiilor din anul 1989 ar trebui să tragă maximum de învățăminte din experiența acumulată și să înțeleagă că **șefii de state și de guverne, deținătorii de portofolii ministeriale, nu se promovează din manifestațiile stradale**, din șantierul navale, numai pentru că fac grevă, sau din închisori. **Atât Vaclav Havel în Cehoslovacia, cât și Lech Walesa în Polonia**, după ce au fost utilizați ca instrumente în procesul revoluției ulterior, în perioada reconstrucției, s-au dovedit a fi **adevărate dezastre pentru țările lor**. Dezmembrarea Cehoslovaciei va fi legată pe vecie de numele lui Vaclav Havel.

Scos direct din închisoare și instalat în fotoliul prezidențial, exact ca în basmele populare, V.Havel a fost incapabil să pună în aplicare "*valorile politice ale epocii precomuniste*", la care specialiștii C.I.A. țin atât de mult și să reînvie Republica Cehoslovacia interbelică, liberal-umanistă din anii 1918-1938, a lui Thomas Masarik, invadată și distrusă de Adolf Hitler.

După sângeroasa și catastrofală dezmembrare a Iugoslaviei din 1991 și războiul civil care i-a urmat până în 1995, **disocierea Cehiei și Slovaciei a lovit puternic în interesele tuturor statelor din Europa Centrală**, readucând în actualitate ideea posibilității modificării frontierelor interstatale, stabilite în urma celor două războaie mondiale. Lipsit de orice talent de om politic, **Vaclav Havel s-a lăsat atras în "Grupul de la Vișegrad"**, alături de Ungaria și Polonia, state care au avut și au în continuare pretenții teritoriale față de fosta Cehoslovacie, **viciind relațiile cu România și Serbia, singurele aliate naturale ale acesteia**. După separarea Cehiei de Slovacia, V.Havel a fost reales președinte al Cehiei, continuând să se bucure de sprijin, mai ales din partea S.U.A., pentru rolul său în susținerea expansiunii spre est a N.A.T.O.

Cehia – "democrație model" cu fascism și rasism...

Dacă României i se amintește mereu că a fost "*principalul aliat al Germaniei hitleriste*" în războiul al doilea mondial în Europa, **Cehiei i se trece cu vederea obediența față de ocupația germană, precum și faptul că cehii au expulzat 3 milioane de germani din Provincia Sudetă**. Dacă am fi procedat și noi la fel cu maghiarii din Transilvania, în toamna anului 1944, în prezent România nu ar mai fi avut probleme etnice...

Aflată pe locul numărul unu al candidaților pentru admiterea în Uniunea Europeană, Cehia este departe de modelul optim al unei democrații autentice. Fenomenele reziduale de tipul naționalismului

etnic, rasismul și neofascismul sunt mult mai prezente și mai active în Cehia, decât în România.

Încă din primăvara anului 1990, în Cehia și-au făcut apariția **organizații neofasciste de tineret**, care au organizat manifestații cu caracter violent, împotriva țiganilor și a unor muncitori de origine străină, în special vietnamezi, în localitățile Novi Bor, Decin, Teplice, Bilina, Chomutov, Ceska Lipa și altele.

Organizațiile rasiste și neofasciste din Cehia au stabilit legături de cooperare cu organizații similare din Germania, Austria și Ungaria. În 1992, la Praga, erau concentrați aproximativ 1.500 de tineri neonaziști activi, iar în Boemia, aproximativ 2.000.

La 24 noiembrie 1991, în întreaga Boemie au avut loc manifestații ale grupurilor neofasciste, sub lozinci ca *"afară cu țiganii"*, *"țiganii la camerele de gazare"*, *"Boemia pentru boemieni"*. În fostul spațiu cehoslovac, există în jur de 600.000 de țigani, supuși unui regim aspru de discriminare. **Neofasciștii cer expulzarea din țară a tuturor țiganilor, precum și sterilizarea forțată a femeilor țigănci**, chemări ce amintesc de perioada de glorie a celui de-al treilea Reich. **O serie de reviste și ziare din Cehia, în mod constant, îndeamnă la acțiuni de tip rasisto-nazist, împotriva țiganilor.** Pe zidurile din marile orașe ale Cehiei, din 1991 încoace, pot fi citite chemări precum *"moarte tuturor țiganilor"*, *"să-i măcelărim pe țigani"* etc. În multe orașe cehe, pe plan local, s-au emis **ordonanțe** care permit evacuarea forțată a țiganilor delincvenți. Cartierele țiganilor au fost înconjurate cu **ziduri înalte** și transformate în **adevărate ghetouri**. Înlăturarea acestora a necesitat intervenții și presiuni insistente și îndelungate din partea Consiliului Europei și Uniunii Europene.

Forțele neofasciste din Cehia sunt reprezentate în special de Partidul Republican, condus de Miroslav Sladek. Printre altele, acest partid, pentru care, în alegerile din 1992, au votat circa 600.000 de alegători, cerea arestarea, judecarea și condamnarea tuturor membrilor Partidului Comunist, indiferent de funcțiile pe care le-au deținut.

Pentru a-și promova interesele în Cehia, americanii l-au trimis în această țară pe Milov Voboril, om de afaceri american de origine cehă. Acesta a sosit în Cehia la începutul anului 1990, cu misiunea de a face carieră politică și de a cumpăra acțiunile fabricii de automobile Skoda. Trimisul S.U.A. a eșuat în ambele sale încercări. Singurul partid pe care l-a găsit potrivit cu ideile sale politice a fost Partidul Republican neofascist, iar fabrica de automobile Skoda a fost cumpărată, la concurență, de firma germană Volkswagen, pentru suma de 750 milioane dolari. Influența germană în Cehia, favorizată enorm de existența frontierei comune, este din ce în ce mai mare, în dauna celei americane, încât s-a ajuns să se afirme, de către unii analiști, că **șansele acestei țări de a deveni "land" german sunt mari.**

Fostul partid comunist din Cehia, deși a trecut printr-un proces de reformă, nu a găsit de cuviință să-și schimbe numele, ci doar să se adapteze la noua situație, purtând denumirea de Partidul Comunist din Moravia și Boemia. Acesta, care are o puternică bază de masă, este

împotriva privatizării forțate și a desființării serviciilor sociale, ceea ce l-a ajutat să ajungă la guvernare.

“Legiunea a V-a” din Slovacia

Slovacia, după separarea de Cehia la 1 ianuarie 1993, a devenit **entitate statală de sine stătătoare pentru prima dată în istoria sa**. Într-adevăr, până în 1918, Slovacia a stat timp, de o mie de ani, sub dominație maghiară. În perioada 1939-1945, Slovacia a existat ca stat marionetă, clerical fascist, condus de Josef Tiso sub patronajul Germaniei hitleriste. **Între 1989 și 1993, populația Slovaciei nu s-a pronunțat niciodată în majoritatea ei pentru separarea de Cehia, iar sondajele de opinie indică regretul mării majorități a slovacilor pentru dezmembrarea statului federal cehoslovac.**

Separarea Slovaciei de Cehia s-a datorat, pe de o parte, diferenței în nivelul de dezvoltare al celor două entități și incapacității slovacilor de a se alinia la ritmul reformelor economice impus de Cehia, iar pe de altă parte, recrudescenței naționalismului slovac, populist și etnic, reprezentat de partidul Mișcarea pentru o Slovacie Democratică, condus de Vladimir Meciar, fost campion de box la categoria grea.

Renașterea statului slovac, la 1 ianuarie 1993, se înscrie ca un fenomen ce **dăunează intereselor României**, prin faptul că încurajează mișcările autonomist-iredentiste din zonă, mai ales ale maghiarilor din Transilvania, este contrară principiului stabilității frontierelor, care, timp de peste 45 ani, până la războiul civil din fosta Iugoslavie, a ferit Europa de războaie și este în contradicție flagrantă cu ideea integrării europene.

Luată singură, cu o populație de numai **5.520.000 de locuitori**, față de Ungaria – cu o populație de 10.450.000, și-a creat un raport de forțe local nefavorabil și **va rezista cu greu presiunilor exercitate de cei 600.000 de unguri trăitori în această țară, care, ațâțați și sprijiniți puternic de Ungaria și Uniunea Mondială a Maghiarilor, presează puternic pentru autonomie etnică și, în final, pentru unirea cu Ungaria.**

Așa cum s-a putut constata, semnarea Tratatului de bază cu Ungaria în 1995, cu admiterea, în contextul acestuia, a Recomandării 1201 a Consiliului Europei, privind drepturile colective pentru minorități, nu numai că nu a condus la sporirea stabilității în zonă, ci, așa cum s-a putut constata în martie 1996, când parlamentul slovac a adus amendamente de fond acestui tratat, prin negarea Recomandării 1201, **relațiile dintre Slovacia și Ungaria au devenit mai încordate ca oricând, existând chiar pericolul izbucnirii unui conflict militar deschis, între cele două state.** Admiterea Slovaciei în N.A.T.O. nu va schimba cu nimic raporturile acestei țări cu Ungaria.

Uniunea Democrată a Maghiarilor din Slovacia este soră geamănă a Uniunii Democrate a Maghiarilor din România, ambele fiind identice cu Uniunea Democrată a Maghiarilor din Voivodina, mama lor comună fiind Budapesta, iar totul, la final, este refacerea

"Imperiului Sfântului Ștefan", nici mai mult nici mai puțin. Toate sunt coordonate de spionajul Ungariei.

În Slovacia se bucură de popularitate Partidul Naționalist Slovak, formațiune politică marcantă care, prin programul și discursul său politic, se aseamănă mult cu Partidul România Mare.

În Slovacia a renăscut și mișcarea fascistă, materializată prin Partidul Popular Slovak, precum și prin alte grupări mai periferice, precum Partidul Libertății, Partidul Unificării Naționale, Mișcarea pentru Slovacia Liberă și altele. În anul 2001, Slovacia se situa din punct de vedere economic, mult mai bine decât România, având un P.N.B./locuitor de peste **8.000 dolari**, față de **4.500 dolari**, cât are țara noastră. Iată un motiv fundamental pentru care șansele admiterii Slovaciei în N.A.T.O., la sesiunea de la Praga din anul 2002, să fie mult mai mari ca ale României.

Nemulțumiri de...1.100 miliarde mărci

Tabloul fenomenelor politice reziduale din spațiul geopolitic al fostului Tratat de la Varșovia, din epoca post-totalitară și post-război rece, ar fi incomplet dacă am scăpa din vedere ce s-a petrecut și în **fosta Republică Democrată Germană**, cotate ca fiind **printre primele zece state industrializate ale lumii**, cu o populație de **16.593.000 oameni**, care, la **3 octombrie 1990**, s-a unit cu Republica Federală Germania, sau mult mai exact a fost înghițită de către aceasta, **prin extinderea automată, fără negocieri și fără nici un fel de menajamente, a Constituției, legislației și administrației vest-germane peste landurile de est**. Acest spațiu, de altfel cel mai dezvoltat și mai prosper din punct de vedere economic din întreaga lume socialistă, a fost **imediat încorporat în Uniunea Europeană și în N.A.T.O.**, bucurându-se de toate privilegiile pe care această nouă stare a est-germanilor scăpați din robia comunistă le presupune. Fostele state-surori ale R.D.Germane au fost, mai mult ca sigur, copleșite de invidie pentru norocul est-germanilor și căutând să-i imite, sperând în aceleași efecte, Ungaria, Cehia și Slovacia, Polonia, România și Bulgaria s-au îngrămădit la porțile Occidentului, forțând intrarea în Uniunea Europeană și în N.A.T.O. Ceea ce scapă din vedere euro-atlanțiștii din statele Europei Centrale și mai ales din România sunt deosebirile mari dintre nemți, în general, și celelalte etnii, și mai ales, faptul că bogata și puternica Germanie de Vest a luat asupra sa imensele cheltuieli ale tranziției statului est-german, ceea ce fostele aliate ale Germaniei de Est vor trebui să le suporte singure.

La 12 ani de la unificare, în condițiile în care **guvernul vest-german a cheltuit 1.100 miliarde mărci pentru modernizarea părții de est a statului**, fericirea celor peste 16 milioane de est-germani este departe de a fi deplină. **Rata șomajului (peste 28%) este cea mai ridicată din toată Europa, iar circa o treime din populație este total nemulțumită de efectele economice, mai ales pe planul protecției sociale, ale unificării.**

Neonazism cu... polițiști germani spectatori

După 1991, în spațiul fostei R.D.Germane au avut loc evenimente și fenomene de o asemenea amploare și gravitate, încât dacă acestea s-ar fi produs în România, precis că armatele N.A.T.O. ar fi fost trimise **"să restabilească ordinea"**. Spațiul german, ca de altfel al întregii comunități euro-atlantice, este unul privilegiat, *"al prosperității și democrației perfecte"*, de unde nu se transmit **decât imagini și știri pozitive**, de invidiat. Toată atenția mass-media din S.U.A. și Europei occidentale este focalizată pe *"mizeriile"* fostei lumi socialiste, împotriva căreia și astăzi, după 13 ani de la dispariție, se poartă **un necruțător război informațional și imagologic**.

Pe plan politic, efectul cel mai evident și cu urmările cele mai grave ale unificării celor două Germanii a fost, și rămâne, **recrudescența neonazismului, a rasismului, naționalismului, xenofobiei și antisemitismului**.

În luna **septembrie 1991**, la aproximativ un an de la unificarea Germaniei, în localitatea **Hoyerswerda** din estul țării, cu o populație de 70.000 locuitori, au avut loc **manifestări neonaziste** demne de epoca de glorie a celui de-al treilea Reich. Punctul culminant al acestor manifestări, **la care poliția și armata au asistat ca simpli spectatori**, s-a derulat în ziua de **23 septembrie**, când, **sute de neonaziști**, desfășurând steagurile roșii cu zvastică, intonând marșuri eroice din timpul lui Adolf Hitler, strigând în cor *"Sieg Heil"*, **au atacat cartierele locuite de muncitori străini, distrugând, incendiind și maltratând oameni** ca în *"noaptea de cristal"* ce a inaugurat începutul *"holocaustului"* în Germania.

Atât în cursul anului 1991, cât și în anii care au urmat manifestațiile neonaziste din spațiul fostei R.D.Germane, de tipul celor de la Hoyerswerda, **s-au repetat, la fel de violent**, în localitățile Saarlouis, Jittan, Halle, Greifswald, Hunxe și Cottbus, dând naștere la incendii, jafuri și pierderi de vieți omenești.

"Germania pentru germani"

Dacă în epoca celui de-al treilea Reich manifestațiile rasiste aveau ca slogan *"Germania fără evrei"*, în zilele noastre, după unificarea Germaniei, mișcările neonaziste, în creștere, acționează sub lozinca *"Germania fără străini"*. Sunt vizați turcii, kurzii, asiaticii și muncitorii veniți din estul Europei.

Vandalismul, teroarea, bătăile, incendiile și chiar asasinatele au devenit evenimente la ordinea zilei. Numai în anul 1993 au fost agresați **2.285** de străini, rezultând **17** morți și s-au produs **701** incendieri. Cele mai puternice manifestații neonaziste au avut loc la Rostock, Mollen și Solingen, îngrijorând de data aceasta întreaga Europă Occidentală.

În ultimii ani, **neonazismul**, cu manifestările sale tipice, mai ales de natură rasistă, **s-a extins și în alte localități**, precum Stendal, Oscherleben, Lubenau, Potsdam-Babelsberg, Quendinburg, Eisenbut-

tenstadt, Dessau Wittenberge și Holzhausen. În toate aceste localități, caracterizate prin prezența unor muncitori străini, s-au auzit din nou strigăte, ce păreau îngropate definitiv, precum *"Heil Hitler"*, *"moarte străinilor"*, *"afară cu porcii străini"* și altele, încât **mulți analiști politici se întreabă dacă nu cumva Germania reunificată nu se îndreaptă spre cel de-al patrulea Reich...**

Entuziasmul românilor în urma ridicării vizelor de la începutul anului 2002 se va stinge repede, când vor constata "pe viu" că nu sunt doriți în Europa de Vest.

Deținuții politici din închisorile fostei R.D.Germane, în număr de 2 600, eliberați după căderea zidului de la Berlin, sunt **cei mai activi în renașterea și conducerea a sute de organizații neonaziste de pe tot cuprinsul noii Germanii.**

Ceea ce îi intrigă și îngrijorează pe observatorii străini ai scenei politice germane actuale este **tendința de extindere a neonazismului renăscut în est și asupra vestului Germaniei**, faptul că **imensa majoritate a populației** nu numai că nu ia atitudine împotriva manife-stărilor respective, ci chiar **le aplaudă**, iar ceea ce le depășește pe toate este **complicitatea poliției germane** care, deși prezentă, nu intervine. Așa cum naționalismul radical a re izbucnit în statele Europei Centrale, tot așa și extremismul de dreapta a răbufnit în Germania reunificată.

Presa internațională și canalele de televiziune americane, care dețin supremația asupra informațiilor la scară globală, în mod deliberat s-au ferit să prindă sub reflector gravele manifestări neonaziste din Germania, fiind preocupate aproape în exclusivitate de "punerea în lumină" a "dezastruoaselor moșteniri" lăsate de regimurile comuniste căzute de la putere. Oricâtă imaginație ai avea este greu să convingi lumea că renașterea nazismului în Germania s-ar datora tot comunismului...

După unificarea celor două state germane, celebrul oraș **Leipzig**, leagănul revoluției antitotalitare din septembrie 1989, a devenit **centrul simbol al unificării mișcării neonaziste din fosta R.D.Germană, cu extremismul de dreapta din Germania de Vest**, reprezentat de Partidul Republican. Acolo unde, cu numai doi ani în urmă, se strigase *"Noi suntem poporul"* * și *"Noi suntem un popor"*, în noiembrie 1992 se striga și se mai strigă și în zilele noastre *"Germania pentru germani"*, *"Germania Mare"*, *"Afară cu evreii"* și *"Moarte străinilor"*.

Mișcările neonaziste din Germania au avut influențe directe și asupra recrudescenței extremismului de dreapta din România, din prima jumătate a anului 1990, care a culminat cu evenimentele din 13 iunie 1990, ce aminteau perfect de imaginile de groază ale rebeliunii legionare din ianuarie 1941.

* **N. edit.:** Slogan reluat cu toată convingerea, de revoluționarii români, la Lovițuța din '89...

H. Kohl nu credea în Holocaust !...

La nivelul conducerii politice a Germaniei unificate se constată, în ultimii ani, tendința evidentă de a face uitate monstruozi-tățile săvârșite împotriva umanității de către Germania celui de-al treilea Reich.

Astfel, în 1995, la comemorarea a 50 ani de la încheierea celui de-al doilea război mondial, în mesajul său, H.Kohl, a spus: *"Toți cei care au căzut în acest război, și evreii și soldații Națiunilor Unite și soldații naziști, fără nici o deosebire, au fost victime"*. ** Cu alte cuvinte, călăii, autorii războiului au fost situați pe același plan cu adevăratele victime, adică popoarele Europei și mai ales cele din est...

Ideologii și doctrinarii mișcărilor neonaziste din Germania unită sunt și autorii ideii situării în același plan a comunismului și nazismului, precum și a lui I.V.Stalin cu A.Hitler. Aceasta s-a făcut în scopul de a mai diminua din gravitatea crimelor nazismului, a spulbera, în acest mod, singularitatea și particularitatea diabolică a nazismului și atrocităților săvârșite de acesta. **Asimilarea comunismului cu nazismul merge mână în mână cu negarea tot mai vizibilă a însuși faptului că ar fi existat un "holocaust".**

Trist este faptul că o parte a fostei intelectualități culturale a defunctului Partid Comunist Român și-a însușit, probabil nu gratuit, această "idee" și astfel s-a născut serialul de televiziune *"Memorialul durerii"*. Urmând exemplul neonazismului din Germania, și în România, **foștii legionari, asasini ai lui Nicolae Iorga, au devenit "victime", ba chiar "eroi ai luptei împotriva comunismului"**...

Unirea – primul pas pentru Germania Mare ?

Partidele de extremă dreapta din Germania, printre care Partidul Republican și Partidul Național Democrat German, ambele din vest, și-au subordonat mișcarea neonazistă renăscută și deosebit de activă din estul țării. Toate la un loc **susțin revenirea Germaniei la granițele sale din 1937**, ceea ce ar presupune primirea de către statul german a Alsaciei și Lorenei de la Franța, a Sileziei și Pomeraniei de la Polonia, a Regiunii Sudete de la Cehia și a Prusiei Orientale de la Federația Rusă. După aprecierile liderilor Partidului Național Democrat German, **unirea de la 3 octombrie 1990 "constituie doar primul pas" în procesul inevitabil de revenire a Germaniei la granițele sale etnice.** Ce s-ar întâmpla cu Europa dacă acest partid ar veni la putere în Germania și ar încerca să-și pună în practică "programul politic?" Răspunsul este foarte simplu: **ar începe cel de-al treilea război mondial...**

** N. edit.: Deși autorii accidentali afirmă că... și Helmut Kohl este de origine iudaică !?...

Analistul englez Mark Frankland este de părere că **recrudescenta extremei drepte** în fostele state socialiste din Europa Centrală, inclusiv sub nuanțele neonaziste, s-ar datora, în bună parte, și faptului că reminiscentele acesteia au fost încurajate și folosite, în întreaga perioadă a războiului rece, ca **arme de luptă împotriva comunismului**.

Pentru "meritele" câștigate, extremismul de dreapta din Polonia, România, Ungaria, Bulgaria, Cehia, Slovacia și estul Germaniei revendică, în prezent, drepturi politice față de care specialiștii C.I.A. nu mai au răspunsuri, încercând să dea vina tot pe totalitarismul comunist.

Dificultățile economice prin care trece prospera Uniune Europeană și mai ales creșterea șomajului au creat teren fertil partidelor și grupărilor de extremă dreaptă, inclusiv celor cu înclinații fasciste care, la rândul lor, se extind în Europa Centrală și de Est.

Respectarea frontierelor – condiție pentru UE

Mesajul lumii occidentale, care a depășit manifestările reziduale de natura celor cu care se confruntă fosta lume socialistă, cu cel puțin 50 ani în urmă, **este foarte explicit și univoc. Nici o țară din Europa Centrală și de Est nu are șanse de a fi admisă în Uniunea Europeană și în N.A.T.O., nu va avea acces la credite serioase și la tehnologii, atâta timp cât nu acceptă respectarea frontierelor existente, nu respectă drepturile omului (înțelegând și minoritățile), nu rezolvă toate problemele în litigiu, pe baza unor tratate serioase, ferme și fără echivocuri.** Numai în acest context poate fi înțeleasă și recunoașterea de către Ungaria, pentru prima dată din 1920 încoace, a frontierei de stat cu România, într-un tratat bilateral, neimpus de "învingătorii în război".

Își fac amare iluzii acele forțe politice și guverne din Europa Centrală, inclusiv din România, care încă mai cred că pot profita de o situație politică fluidă, nerestabilită complet, din această parte a continentului, pentru a proceda la rectificări de frontiere, la constituirea de enclave și bantustane etnice, promovând idealuri politice fundamentate pe naționalismul etnic.

România, în frunte cu toți cei care sunt făuritori de concepții și opinii, indiferent de culoarea politică, **va trebui să promoveze valorile naționalismului civic**, prezent în toată lumea civilizată spre care tindem și care a făcut posibilă reconcilierea istorică dintre rivalii seculari ai Europei și ai lumii, în special dintre Franța și Germania, Marea Britanie și Germania, S.U.A. și Japonia.

Naționalismul civic, care pune cel mai mare accent pe calitatea de cetățean al statului, cu drepturi depline, indiferent de naționalitate, culoare, credințe religioase sau convingeri politice, este condiția fundamentală a eradicării fenomenelor reziduale în relațiile dintre statele Europei Centrale și din Balcani.

Europa integrată, de la Atlantic la Urali, renăscută, modernă și prosperă, nu se va putea dezvolta decât pe fundamentul

naționalismului civic, deoarece acesta constituie liantul sănătos, tolerant, cooperant și constructiv. Atât România, cât și Ungaria au multe de înfăptuit din acest punct de vedere, iar acuzațiile reciproce care se practică de mai mulți ani nu duc la nici un rezultat. Nu există altă alternativă la reconcilierea istorică a celor două state, decât războiul.

Virusul autodistrugerii

În ultimii 15-20 ani, în Europa și în lume s-a manifestat și continuă să se manifeste un proces de autoerodare, de autodistrugere a unor entități statale, indiferent de sistemul social-politic. În cadrul acestui proces, pe care l-am numi virotic, au dispărut și s-au dezmembrat **U.R.S.S., R.S.F.Iugoslavia și Cehoslovacia.** În Europa de Vest, **Italia și Spania** proiectează imaginile unor societăți în descompunere, **Belgia** a fost la un pas de divizare, iar criza din **Irlanda de Nord** este fără soluție. **Canada** a fost în pragul divizării, iar pericolul ca acest lucru să se producă este departe de a fi dispărut.

România, în ultimii ani, a făcut dovada că este infestată cu virusul autodistrugerii. Opoziția politică din România, grupată în jurul partidelor istorice, fixată în concepții politice din secolul XX, dar care nu depășesc nivelul anului 1923, este total inaptă pentru această epocă. Filozofia restaurației și *"restitutio in integrum"* nu au absolut nimic cu România secolului XXI.

Scena politică românească, aflată sub lupa serviciilor de spionaj occidentale, este apreciată ca fiind cel mai puternic infestată cu manifestări incontrollabile, iresponsabile, și în afara oricăror limite ale măsurii și bunului simț. Vieții politice românești din epoca post-totalitară i s-a atribuit în Vest epitetul deloc onorabil de **"tribalism balcanic"**.

În cartea sa *"Umbre și speranțe"*, apărută în S.U.A. în 1994, politologul american I.F.Brown afirmă că, **în România post-totalitară, totul este posibil,** neexistând nici un fel de pârghii, modalități sau resorturi care să încadreze viața politică și manifestările acesteia, între niște parametri de responsabilitate. După mai bine de 13 ani de la Revoluția din decembrie 1989, singurele domenii prin care s-a "remarcat" societatea românească au fost **ineficiența, iresponsabilitatea și corupția.** Campania anticorupție lansată de guvernul P.S.D., la începutul anului 2002, se datorează presiunilor imense lansate de către Uniunea Europeană, îngrozită pur și simplu de dimensiunile acestui fenomen în România.

Starea presei românești, căreia nu i se contestă libertatea, este apreciată, în S.U.A. și Europa Occidentală, ca fiind absolut de neînțeles și intolerabilă, după standardele vestice. Aceasta este aproape total lipsită de ceea ce se cheamă profesionalism, iar despre deontologie nici nu poate fi vorba. Dezinformarea, calomnia, limbajul suburban și, în final, iresponsabilitatea sunt tot atâtea calități atribuite unei mari părți a presei din România democratică. De astfel de aprecieri se bucură ziare și reviste numeroase, printre care cel mai frecvent sunt

menționate: "România Liberă", "România Mare", "Renașterea Bănățeană", "Ziua", "Națiunea", "Politica", "Dreptatea" și altele.

S-au exprimat păreri după care ar fi un adevărat dezastru pentru oficiile diplomatice din București, pentru agențiile străine de știri și pentru jurnaliștii de profesie, dacă ar folosi presa din România ca singura sursă de informații pentru cunoașterea realităților din țara noastră. Cât privește **serviciile de spionaj străine care operează în România**, acestea pun foarte puțin preț pe "sursele deschise", datorită sărăciei lor în informații, **contând mai mult pe elementele de agentură.**

Cunoașterea în profunzime și apoi eradicarea fenomenelor și manifestărilor politice reziduale din România, Polonia, Ungaria, Bulgaria, Cehia și Slovacia, ca să nu mai vorbim de spațiul fostei Iugoslavii, cât și de spațiul fostei U.R.S.S., constituie **un imperativ**, o chestiune de viață și de moarte pentru existența națiunilor din acest uriaș spațiu geopolitic, pentru șansele lor de progres și civilizație, la cerințele și standardele secolului XXI. **Purtătorii acestor fenomene reziduale sunt rămășițele claselor politice conducătoare din perioada interbelică și urmașii acestora**, care timp de o jumătate de secol au supraviețuit, în speranța ce le-a fost mereu alimentată că "*vin americanii*", la care, după revoluțiile din memorabilul an 1989, **s-au adăugat valurile de emigranți înapoiți din S.U.A. și Europa de Vest**, cu aceleași concepții, pentru a contribui la "*eradicarea comunismului*" și construirea democrației. Aceste forțe politice, luate la un loc, au fost utile Occidentului în epoca războiului rece, pentru combaterea lumii comuniste. "*Cutia Pandorei*" pe care au deschis-o însă aceste forțe, în statele eliberate de totalitarism, au îngrozit însă pur și simplu lumea civilizată vestică.

Ne găsim într-un moment politic strategic în care **S.U.A. și aliații lor din Europa de Vest vor trebui să opteze între continuitate sau restaurație**, între forțele politice reformate, derivate din fostele partide comuniste și purtătorii valorilor trecutului, reprezentate de forțele necomuniste tradiționale, rupte de realitățile din propriile țări și total străine de provocările noului secol. În etapa inaugurată de revenirea la putere a mai tuturor fostelor partide comuniste în statele Europei Centrale și de Est, se pare că S.U.A. și Uniunea Europeană nu au altă alternativă decât dialogul și cooperarea cu "comuniștii reformați" și chiar cu cei din fostul K.G.B., după cum se poate constata foarte bine în cazul președintelui Rusiei, V.Putin, devenit aliat strategic al lui G.W.Bush.

Lumea occidentală, în frunte cu S.U.A., cu tot avansul tehnologic pe care îl deține, cu toate ordinatoarele de analize, capabile să calculeze la viteze și proporții uriașe, cu toate rețelele de sateliți de cercetare radioelectronică, **a fost incapabilă să prevadă evenimentele** politice, economice, ideologice, militare, sociale și culturale care s-au declanșat și derulat, cu viteza unui uragan, în întreg spațiul geopolitic al fostului Tratat de la Varșovia. Luat total prin surprindere, Occidentul a rămas, și după 13 ani de la aceste evenimente, dezechilibrat, confuz și cu răspunsuri și soluții improvizate față de noile imperative ale lumii contemporane de la începutul secolului XXI. Occidentul, în frunte cu S.U.A., a fost surprins total și în planul acțiunilor terorismului internațional din toamna anului 2001.

De altfel, abia la reuniunea ministerială a N.A.T.O. de la **Reykjavik**, din **14-15 mai 2002**, când Alianța Nord-Atlantică și Federația Rusă au fost puse pe picior de egalitate, **reprezentanții Occidentului au recunoscut că s-a pus capăt, în mod real, epocii războiului rece**. Cum oamenii politici sunt mari vânzători de iluzii, numai mersul istoriei va demonstra dacă acesta este adevărul.

DRUMUL EUROPEI SPRE RĂZBOI ?

Americanii vor... să ocupe militar Balcanii, 40 ani !?

După 12 ani de la încheierea războiului rece, în limbajul politic european, continuă să se folosească termeni și sintagme din epoca de tristă amintire a confruntărilor Est-Vest, cea a bipolarismului, când de o parte se afla lagărul socialist, în frunte cu fosta U.R.S.S., iar de cealaltă parte (în înțelesul de astăzi – partea bună) se afla Occidentul, în frunte cu S.U.A.

Prin Occident, oamenii politici, analiștii și oamenii de presă înțelegeau totalitatea statelor membre ale Comunității Europene, devenită, după 1992, Uniunea Europeană, S.U.A. și Japonia, cărora li se alăturau, în mod firesc, prin "*comunitatea de valori*", statele neutre din Europa, adică Austria, Elveția, Finlanda și Suedia. Conceptul de Occident era interpretat ca o entitate bine sudată, opusă lumii comuniste, animată de aceleași idealuri, principii, obiective strategice, valori sociale, concepții ideologice și doctrinare etc. sau cel puțin așa păreau lucrurile la suprafață. Se impune o analiză a acestui concept, pentru a vedea dacă mai există așa ceva și în zilele noastre.

Mulți analiști occidentali au constatat că, deasupra disputelor privind Bosnia-Herțegovina, Kosovo, Macedonia și într-un context mai general, Balcanii și spațiul fostei U.R.S.S., se află o problemă mult mai complexă și căreia nu i s-a dat încă un răspuns, și anume **situația și viitorul Occidentului**. Sub presiunile S.U.A., N.A.T.O. s-a implicat în războiul din fosta Iugoslavia, în 1995 și 1999, **considerând că**, pentru a acționa mai simplu și mai eficient, **Occidentul trebuie să se extindă spre răsărit**. Acest lucru s-a realizat **pe cale militară**, prin transformarea Bosniei-Herțegovina și provinciei Kosovo, în protectorate cu regim de ocupație, **și pe cale politică**, prin admiterea Cehiei, Poloniei și Ungariei în N.A.T.O., la 24 aprilie 1999, lăsându-se deschise porțile pentru admiterea de noi membri în noiembrie 2002.

William Pfaff, reputat analist politic american, vorbea cu siguranță în numele mai multor țări când a susținut elocvent, în mass-media din S.U.A., că **Occidentul trebuie să acționeze prin intermediul N.A.T.O.** – "*Adevărata Mare Putere din Europa de azi*" – **pentru a oferi garanția menținerii granițelor existente la ora actuală în Balcani și Europa de Est**, astfel încât să se realizeze o dezamorsare a disputelor etnice transnaționale, care au un caracter exploziv din punct de vedere politic și militar. **Garanțiile oferite de N.A.T.O. statelor noi născute în spațiul fostei U.R.S.S. și al fostei R.S.F. Iugoslavia ar trebui susținute prin forță**, în cazul în care acest lucru este necesar. Se susține faptul că numai printr-o astfel de politică poate Occidentul să recupereze terenul moral și politic pe care l-a pierdut prin abordarea greșită a crizei iugo-

slave și să pună bazele stabilității pentru viitorul Europei de Est. În aceeași idee, **generalul american William O. Odon a propus la Bruxelles, în noiembrie 1999, ocuparea militară a Peninsulei Balcanice, unde există "state bolnave", incapabile de autogovernare și instaurarea, în aceste țări, a unei administrații militare, timp de 3-4 decenii. Este vorba de Albania, Bulgaria, Iugoslavia, Macedonia și România.**

Un asemenea mod de gândire și de acțiune este apreciat că reflectă o anumită inerție filozofică, o incapacitate sau reticență de a se debarasa de vechile concepții și moduri de gândire în actualul context complet schimbat față de situația din Europa și din lume, înainte de 1990. **Aceste propuneri referitoare la însemnătatea noii alianțe N.A.T.O. și a rolului intervenției militare au la bază o premisă extrem de discutabilă, și anume faptul că Occidentul continuă să existe ca o entitate politică și militară.** Aproximativ în ultima jumătate de secol, majoritatea oamenilor politici au ajuns să considere Occidentul ca un dat de la sine, o prezență firească ce va rămâne în vigoare veșnic. Acesta este un mod de gândire eronat în sine care, practic, a condus la adoptarea unor politici gresite, așa cum a fost agresiunea militară împotriva Iugoslaviei din 1999 și extinderea N.A.T.O. direct sub nasul rușilor. Cu cât Europa de Vest se va debarasa mai repede de acest mod de gândire, cu atât mai bine. **Occidentul politic nu este o construcție firească, ci una extrem de artificială, un fel de himeră, ce persistă mai ales în gândirea clasei politice americane.** A fost necesară prezența unui "Răsărit" amenințător, real sau virtual, pentru crearea acestuia și menținerea unității sale. Este extrem de incert faptul dacă Occidentul poate supraviețui acum, când a dispărut acest inamic, atât fizic, prin retragerea începând cu 31 august 1994, a tuturor forțelor armate rusești, până la ultimul soldat și ultimul cartuș, pe întreaga adâncime a dispozitivului militar strategic cuprins între fosta graniță intergermană și actuala frontieră a Federației Ruse, adică 2.800 km spre est.

Propunerile privind extinderea N.A.T.O. către est, pentru a garanta granițele actuale ale țărilor "Cortinei de Fier" sau a le oferi calitatea de membru, sunt sprijinite atât de anumiți intelectuali și analiști occidentali, cât și de membri din rândul structurilor N.A.T.O., dar mai ales din oligarhia Completului Militar Industrial al S.U.A., care vede în Europa Centrală o mare piață potențială de armament. Defunctul secretar general al organizației, **Manfred Wörner, a fost un adept al asumării de către N.A.T.O. a responsabilității operațiunilor de menținere și impunere prin forță a păcii în Europa.** Procedându-se astfel, se va merge cu siguranță în direcția rezolvării problemei privind potențiala irelevanță cu care se confruntă N.A.T.O. în absența amenințării sovietice, dar aceasta ar putea fi și **calea împingerii Europei spre o nouă epocă de confruntări, ce s-ar putea sfârși printr-un conflict nuclear.** Primul pas în această direcție a fost făcut în primăvara anului 1999, în contextul războiului pentru Kosovo.

Extinderea către est, însă, întâmpină o varietate de dificultăți și complicații specifice, făcându-se, după toate aparențele, foarte lent,

mai ales datorită opoziției tot mai hotărâte a Federației Ruse, ce nu poate fi ignorată.

Sferele de influență se lovesc în Balcani...

Programul extinderii N.A.T.O. nu are șanse, dacă nu ține cont de susceptibilitățile și interesele Rusiei și nu are în vedere atribuirea vreunui rol Rusiei în Europa de Est și în general în cel al securității pe continent, fapt ce poate avea urmări grave pentru Europa în ansamblul ei. În viziunea Washingtonului, N.A.T.O. ar urma, pur și simplu, să preia responsabilitatea privind stabilitatea unei zone care a stat, timp de secole, în sfera de influență a Rusiei. Interludiul de 50 ani al blocului sovietic a constituit doar un episod în cadrul unei istorii mult mai extinse și dispariția sa nu ar trebui interpretată ca marcând sfârșitul implicării Moscovei în această zonă. Pentru cei mai puțin inițiați în istoria militară a Europei este bine să se știe că, în afara ocupării Berlinului de către armatele rusești, în primăvara anului 1944 acest mare oraș a mai fost ocupat de ruși încă de patru ori de-a lungul istoriei. Nimeni nu poate garanta că nu va mai fi ocupat și în viitor. Interesele strategice, motivele tradiționale gen prestigiu, misiunea istorică de eliberare a populației ortodoxe din Balcani de autoritatea păgână și panslavismul, care au avut asupra politicii un impact variat dar real, toate și-au adus contribuția făcând din Europa de Est și zona Balcanilor, în special, o problemă de intensă preocupare pentru Rusia, cu mult înainte de apariția pe scena istoriei a lui Lenin și Stalin, a lui Truman și Churchill sau a lui B.Clinton și G.W.Bush. Trupele rusești au intrat în România și Ungaria în 1848, pentru a înfrânge revoluția burghezo-democratică. Pentru a contracara hegemonia rusă în regiune, Marea Britanie și Franța au purtat războiul din Crimeea, în perioada 1853-1856. În anii de după 1870, Bismarck a desconsiderat revolta slavilor din Balcani, interpretând-o ca pe o răscoală a "hoților de oi", dar Rusia a răspuns prin războiul purtat împotriva Turciei, de la 1877-1878, care a condus la obținerea independenței de către România, consfințită prin Congresul de la Berlin, din 1878.

A ignora toată această istorie și a încerca încorporarea Europei de Est în sfera de influență a N.A.T.O., într-un moment când Rusia este cuprinsă de convulsii periculoase, iar prestigiul și încrederea ei în forțele sale proprii sunt serios afectate înseamnă, cu siguranță, un act de nesăbuintă crasă. El ar putea foarte bine să constituie un catalizator care ar da posibilitatea elementelor extremiste și șovine din Rusia să exploateze frustrările, resentimentele și mândria națională, rănită în diferite feluri, ce ar putea avea consecințe neplăcute, imprevizibile și ireparabile, pe plan intern, cât și internațional, pentru motivul că S.U.A. se doresc în rolul de lider al Europei și al lumii în secolul XXI.

Loviturile terorismului internațional de la 11 septembrie, împotriva S.U.A., au demonstrat Occidentului că nu se poate descurca fără ajutorul Rusiei, iar N.A.T.O. s-a văzut obligat să accepte această superputere în

revenire drept partener egal la reuniunea ministerială de la Reykjavik, din luna mai 2002.

Război SUA-Rusia...pentru România ?

În al doilea rând, ținând cont de slabele performanțe obținute de țările occidentale în soluționarea crizelor din Bosnia-Herțegovina și Kosovo, propunerea suferă de o acută lipsă de credibilitate. **Ce motive ar avea oricare din țările Europei de Est să ia în serios o astfel de garanție?** De ce să creadă ele că ar fi altceva decât o cacealma, ceva făcut în speranța că angajamentul însuși ar constitui un factor eficient de descurajare dar în legătură cu care nu există nici o intenție serioasă de a-l realiza? Acest lucru este ilustrat și de studiul interior realizat de N.A.T.O., în septembrie 1995, asupra principiilor și criteriilor de admitere în N.A.T.O. a statelor din Europa Centrală, care este o **simplă lecție teoretică**, fără esență și fără orice credibilitate, după cum s-a putut convinge România, atât în 1997 la Madrid, cât și în 1999 la Washington.

Pe lângă recente dovezi de sciziuni și obiective neclare, există multe precedente în istoria mai veche a Europei care justifică scepticismul actual. În secolul al XVIII-lea, Marile Puteri au fost de acord să respecte legea de bază a statului habsburgic care garanta succesiunea Mariei Theresa la conducerea Imperiului. Dar imediat după moartea Împăratului Carol, promisiunea a fost încălcată. Tratatul de la Lucerna din 1925, potrivit căruia Marea Britanie și Italia garantau pactul de neagresiune dintre Franța, Germania și Belgia este un alt caz în acest sens. În legătură cu acest tratat, istoricul englez A.J.P.Taylor a făcut următorul comentariu laconic: *"Tratatul de la Lucerna s-a bazat pe presupunerea că promisiunile făcute nu vor fi niciodată duse la îndeplinire, altfel, guvernul britanic nu le-ar mai fi făcut"*. În anul 1940, România a putut și ea constata cât valorează **"garanțiile" Occidentului.**

Dacă țările Europei Centrale și de Est au memorie bună, ele își vor aminti cu siguranță aceste exemple. Dacă nu au memorie bună, atunci ele își vor aminti precis exemplul mai recent și chiar mai relevant furnizat de **Franța și Marea Britanie, care nu au reușit să-și onoreze obligațiile față de Cehoslovacia, la München (1938 – n. edit).**

Rememorarea acestor precedente nu se face în ideea de a avea simple subiecte de dezbatere, întrucât recenta atitudine a țărilor din Europa Occidentală pune în mod legitim sub semnul întrebării seriozitatea lor politică și disponibilitatea lor de a-și asuma responsabilitatea când se ajunge la această situație. Într-adevăr, în toate cazurile în care interesele vitale ale statelor nu sunt implicate în mod clar și direct într-o problemă, faptul că ele au făcut o serie de promisiuni în legătură cu problema în cauză nu oferă garanții că ele se vor achita de obligațiile asumate, când sosește momentul adevărului. **Este de domeniul absurdului să se creadă că S.U.A. ar risca vreodată un schimb de lovituri nucleare cu Rusia, pentru apărarea integrității teritoriale a**

Poloniei, României, Cehiei, Ungariei sau Bulgariei, chiar dacă acestea ar face toate parte din N.A.T.O.

“Menținerea păcii – o industrie în dezvoltare”

În al treilea rând, **dacă se presupune că garanțiile promise de N.A.T.O. sunt serioase**, urmând ca ulterior ele să fie onorate, dată fiind dimensiunea problemelor din regiune și tendința lor către violență, **acest lucru echivalează cu acceptarea necesității de asumare a unui amplu rol de menținere și instalare a păcii, prin injectarea de putere militară în întreaga zonă.**

Așa cum a subliniat Laurence Martin, analist politic englez, în raportul *“Menținerea păcii - o industrie în dezvoltare”* (1993), **un asemenea angajament va pune la încercare capacitatea militară în ansamblu a țărilor membre, până în punctul de a reorganiza structurile forțelor lor**, față de cele stabilite pentru deservirea optimă a nevoilor lor interne de securitate. Potrivit aprecierii lui Martin, o asemenea restructurare a structurii forțelor a avut loc în cazul Marii Britanii, mai ales în structura trupelor de uscat și mai puțin în cadrul marinei sau forțelor aeriene, ca urmare a conflictului său cu Irlanda de Nord. Pentru a vedea cât de distorsionant poate deveni efectul angajamentului asumat, precizăm că **generalul în retragere William Odom, șeful Agenției Naționale de Securitate a S.U.A. în anii '80 și adeptul intervenției în Iugoslavia, aprecia că, pentru a fi eficientă, în Bosnia-Herțegovina trebuia trimisă o forță de 300.000 până la 400.000 de militari, pentru o perioadă de două până la trei decenii.** Cine ar putea suporta cheltuielile presupuse de un astfel de efort militar, precum și consecințele pentru pierderile de vieți omenești?

În al patrulea rând, **o politică de garanții totale ar conduce, după toate probabilitățile, la dispute interne în cadrul N.A.T.O. privind împărțirea recompenselor și eșecurilor și luarea celor mai indicate măsuri în anumite cazuri.** O serie de brutalități de care s-a făcut uz în trecut, când s-a pus problema intervenției în exterior, arată că așa vor sta lucrurile. În pofida celor care susțin contrariul, N.A.T.O. nu seamănă nici pe departe cu o mare putere, care are interese bine definite – privind o serie de probleme, precum și o voință a sa proprie, bine dezvoltată. Fiecare putere majoră din Europa are propriile sale interese și preocupări. **Ceea ce Germania consideră vital pentru securitatea și prosperitatea sa, Anglia poate aprecia ca fiind periferice.** A insista asupra unei intervenții comune, într-un astfel de caz, nu ar însemna decât crearea de fricțiuni acolo unde acestea nu au existat anterior. **Este greu de imaginat o bună cooperare între armatele Turciei și Greciei, în cazul unor noi intervenții militare N.A.T.O. în Balcani.** De altfel, Grecia nici nu a participat la agresiunea aeriană a N.A.T.O. - “Forța Aliată” împotriva Iugoslaviei, din 1999. Mai degrabă s-ar vedea cele două armate încleștate într-un război între cele două state, terestru, aerian și naval pentru insulele din Marea Egee și Tracia Europeană sau pentru Insula Cipru.

Într-un moment în care obiectivul esențial al Alianței – apărarea reciprocă împotriva pericolului militar direct reprezentat de un adversar bine definit – și-a pierdut o mare parte din caracterul său de strictă necesitate și din puterea care o lega, **intervenția în situația complicată din Balcani și Europa de Est**, unde meritele sunt rareori evidente sau revin în întregime unei singure părți și în care multe din principalele state N.A.T.O. s-au implicat intens și activ în trecut, **poate afecta serios unitatea Alianței**. În felul acesta, un efort de salvare a N.A.T.O. prin găsirea unui nou rol care să i se atribuie ar putea sfârși prin a avea efectul de grăbire a dispariției Alianței, ceea ce ni se pare mai probabil și mai benefic pentru Europa secolului XXI. Alianța a fost puternic zdruncinată în urma agresiunii aeriene împotriva Iugoslaviei, din anul 1999 și **este puțin probabil ca statele europene membre în N.A.T.O. să mai participe la astfel de operații sub comandă americană**.

În al cincilea rând, asemenea propuneri nu se sfiesc să ia de bune meritele excelente ale acțiunii comune americano-europene și nu au timp să analizeze dacă, în condițiile Europei postcomuniste, sunt preferabile "diviziunea muncii" și împărțirea responsabilităților. **În loc ca N.A.T.O. să-și ia întreaga răspundere, nu ar fi mai bine dacă europenii și-ar asuma responsabilitatea pentru problemele secundare din Europa Centrală și de Est, în timp ce S.U.A. s-ar putea concentra asupra problemelor de interes mai larg, cum este războiul împotriva terorismului?** Este pus sub semnul întrebării conceptul potrivit căruia solidaritatea, unitatea și participarea sunt întotdeauna preferabile unei abordări diferențiate, selective și "fiecare pe cont propriu". **Atâta timp cât S.U.A. se implică activ, ele își vor asuma întotdeauna conducerea** și, atâta timp cât fac acest lucru, va fi dificil pentru țările europene să se reobîșnuiască cu faptul de a-și asuma răspunderea, pentru și a conduce efectiv, propria lor regiune. Iar cei care nu poartă răspunderea au tendința să se comporte iresponsabil.

În sfârșit, cu prilejul oricărei intervenții militare eficiente, se vor produce, după toate probabilitățile, **numeroase victime și într-o tabără și în cealaltă**. Cea mai mare parte din zona Europei de Est și Balcani, ca și ura adâncă înrădăcinată care adesea caracterizează disputele din regiune nu vor face posibilă o acțiune militară care să fie eficientă și să se soldeze în același timp și cu victime puține, cum a fost războiul din Golful Persic (cel puțin pentru aliați). Un număr mare de victime **ar provoca imediat o scindare pe plan intern și opoziția Occidentului față de implicarea în conflict**. Acest lucru ar arunca dubii asupra capacității țărilor occidentale de a se menține pe făgaș, de a termina ce au început. În ceea ce privește S.U.A., gravitatea situației este ilustrată de dictonul sumbru inventat de un soldat oarecare: *"Luptăm în deșert. Nu luptăm în munți și în junglă"*. Acesta este motivul pentru care **S.U.A. și N.A.T.O. nu au fost capabile să organizeze o intervenție militară cu forțele terestre, nici în Bosnia-Herțegovina și nici în Kosovo**.

Războaiele civile occidentale

Țările occidentale împărtășesc o gamă largă de trăsături comune. O istorie și o cultură comune, valori și instituții politice comune. Gloria reprezentată de Grecia și grandoearea reprezentată de Roma, Creștinismul, Renașterea, Reformă (sec. al XVI-lea), Iluminismul, Revoluția franceză și cea industrială, modelul de democrație, statul de drept, economia de piață, toate reprezintă valori pe care mulți le consideră baza unității Occidentului. Din acest punct de vedere, **amenințarea venită din partea Europei de Est** a reprezentat doar un factor în plus, și în nici un caz cel mai important, pentru crearea unui Occident politic. De altfel, din modul în care s-a încheiat războiul rece rezultă că așa-zisa amenințare a fost **un edificiu fals, creație a "doctrinei Truman" și experților C.I.A. în diversiunea politică.**

Cei care susțin acest lucru omit faptul că, deși toate aceste trăsături comune au existat cu mult înainte de războiul rece, **ele nu au determinat sau susținut niciodată crearea unui Occident unit înainte de apariția sau mai exact inventarea unui dușman comun formidabil.** O civilizație comună este un lucru, unitatea politică este cu totul altceva. Ele nu trebuie confundate. De fapt, relațiile stabilite între țările occidentale au fost marcate de sciziuni și mai ales de conflicte distructive și sângeroase în întreaga lor istorie. Se poate invoca aici **războiul fratricid ca una din caracteristicile distinctive ale civilizației occidentale,** în comparație cu civilizațiile care au fost mai puțin marcate de sciziunea politică, de apariția naționalismului și dezvoltarea tehnologiei militare sofisticate.

Numai de trei ori în cursul istoriei moderne s-a vorbit de ceva care se apropie oarecum de conceptul de Occident unit și anume în următoarele perioade: 1917-1918, 1941-1945 și în perioada războiului rece. În primele două cazuri, termenul este folosit complet greșit, întrucât inamicii Germania și Austro-Ungaria, în primul caz și Germania și Italia, în al doilea caz, erau membre cu drepturi depline ale Occidentului. Conflictele ar putea fi descrise mai exact (și într-adevăr uneori au fost) ca **războaie civile occidentale.**

Europa vrea independență !

Dacă cineva aprofundează acest subiect și le acceptă pe toate trei ca exemple, devine clar că **noțiunea de Occident politic** a surâs europenilor numai în situația când unele din ele sau toate țările s-au aflat **în fața unui pericol major și iminent. Disperarea și frica au fost părinții lui, nu afinitățile firești.** Ele au fost forțele care au determinat țările europene să realizeze alianțe între ele și să se asocieze cu S.U.A., sub stindardul Occidentului. În plus, acesta este un concept care, după experiența europeană, este **asociat cu perspectiva subordonării** și, pentru națiunile orgolioase, obișnuite să fie actorii principali, drept considerat a li se cuveni de la sine, cu un anumit grad de umilință de care generalul De Gaulle a încercat să scape Franța, în 1960. Pentru că, **după înființarea sa, Occi-**

dentul a fost întotdeauna și în mod necesar dominat de S.U.A., o țară considerată timp îndelungat, atât în trecut, cât și în prezent, de multe țări europene, ca **novice în materie de probleme internaționale**, așa cum s-a putut vedea din comportamentul S.U.A. din anii războiului rece, pe care ele însele l-au provocat și montat în toate compartimentele lor de bază. În cei 12 ani ai perioadei post-război rece, comportamentul S.U.A. la scară globală a fost și mai irațional.

În absența unei amenințări copleșitoare care nu poate fi rezolvată pe cont propriu și uneori chiar în prezența unei astfel de amenințări, **de ambele părți ale Atlanticului s-a manifestat tendința de a pune accent nu pe unitate, ci pe deosebirea și incompatibilitatea existente între Europa și America**. Astfel, încă înainte de obținerea victoriei finale în 1945, modelul preponderent al lumii politice a devenit cel reprezentat de Marele Triumvirat (Stalin-Roosevelt-Churchill), în cadrul căruia președintele S.U.A., Franklin Roosevelt, a avut suspiciuni mai mari în privința Marii Britanii și a imperiului său, decât în privința Uniunii Sovietice. Imediat după victorie, Harry Truman a suspendat subit și brutal ajutorul Lend-Lease (împrumut și închiriere de armament, 1941) oferit Europei, fără a manifesta nici un fel de grijă pentru bunăstarea generală a Occidentului. Chiar mai târziu, în anii '40, când norii războiului rece se adunau rapid, majoritatea europenilor care s-au gândit la astfel de lucruri, printre care **George Orwell**, au perceput lumea ca fiind împărțită nu în două grupuri, ci în trei, Europa și S.U.A. formând nu un grup, ci două.

Într-un articol scris în 1947 pentru "*Partisan Review*", Orwell considera că cele două grupuri erau despărțite nu numai ca blocuri separate de putere, ci și din punct de vedere ideologic. **Europa reprezenta socialismul democratic, în timp ce S.U.A. simbolizau capitalismul**. Orwell tânjea după o **Europă independentă, capabilă să țină piept atât S.U.A., cât și Rusiei**, adică Europa ca cea de-a treia lume independentă, etapă în care putem considera că am intrat, după 1991, odată cu dezmembrarea U.R.S.S. și dispariția eternului pericol comunist.

La sfârșitul războiului rece s-a înregistrat aceeași situație ca la începutul său. După dezmembrarea Uniunii Sovietice, a început să se facă auzită **propunerea privind formarea unei variante tripartite sau tripolare a lumii**, în care **Europa și S.U.A. să constituie, din nou, nu una, ci două componente separate ale triumphiului și Japonia/Asia – componenta a treia**.^{*} Aici iar se greșește când **se ignoră Federația Rusă și C.S.I.**, care, indiferent de adâncimea crizei prin care trec, sunt și vor rămâne un mare și puternic centru de putere. Acest lucru a fost confirmat în anul 2001, când S.U.A. și Europa de vest au ajuns la mâna Rusiei în războiul din Afganistan, și consfințit la Reykjavik în 2002.

Departe de a pune accent pe continuarea existenței Occidentului, odată eliberate de pericolul artificial sovietic, multe țări europene au

^{*} **N. edit.:** Ideea a fost transformată în organizația ocultă "Comisia Trilaterală", de agentul familiei Rockefeller, Zbigniew Brzezinski (evreu polonez), ulterior consilier pentru securitate al președintelui Jimmy Carter.

Început imediat să anticipeze, adesea cu o bucurie nedisimulată, **crearea unei Europe Unite post-Maastricht care să surclaseze S.U.A. din poziția de forță dominantă** din punct de vedere **economic** și, în ultimă instanță, **și politic**, pe plan mondial. S-a susținut, în special, faptul că Europa condusă de o Germanie reunificată va prelua conducerea, asumându-și răspunderea de a se ocupa de problemele țărilor din Europa Centrală și de Est. De exemplu, când războiul a izbucnit în Iugoslavia în vara anului 1991, reacția imediată a lui Jacques Delors, președintele Comisiei Europene, a fost: *"Nu ne amestecăm în treburile americanilor. Sperăm ca și ei să dovedească suficient respect pentru a nu interveni în treburile noastre"*. **Creșterea rolului Europei și al Germaniei** a fost confirmat de întreaga perioadă care a trecut de la încetarea războiului rece, momentul culminant fiind marcat de introducerea, de la 1 ianuarie 2002, a monedei unice europene.

Faptul că S.U.A. ajutaseră la eliberarea țării domnului Delors de sub ocupația unui regim totalitar și ulterior oferiseră protecție timp de patru decenii Europei Occidentale, împotriva amenințării venite din partea unui al doilea astfel de regim, nu se regăsea exprimat nicăieri. **Scăpată de amenințare sau de oricare alt pericol grav căruia nu îi poate face față, Europa manifestă tendința puternică de a trata S.U.A. ca pe un adversar** (și uneori ca pe un adversar naiv, neîndemânatic și incompetent) și nu ca pe un lider sau partener. Au europenii motivele lor să nu moară de dragul S.U.A. ! Bunăoară, jaful practicat de yankei în primul și al doilea război mondial și aservirea Europei intereselor americane în epoca războiului rece. Un alt motiv temeinic pentru această atitudine îl constituie și esența doctrinei militare a S.U.A., de a-și apăra integritatea teritorială purtând războaie cât mai departe de țărmurile Americii. Germania și celelalte state vest-europene nu pot uita esența doctrinei **"ripostei gradate"**, lansată de S.U.A. în 1962, care prevedea că **americanii ar purta un război nuclear cu mijloace tactice în Europa de Vest**. Dacă acest concept s-ar fi materializat, **aceasta ar fi însemnat sfârșitul civilizației europene**. Iată de ce, după 1991, Germania a eliminat de pe teritoriul său toate armele nucleare pe care S.U.A. încearcă, în prezent, să le plaseze în țările Europei Centrale, ca o condiție a admiterii în N.A.T.O. Ușurința cu care aviația și rachetele americane au lovit teritoriul Iugoslaviei în anul 1999, indiferent de motive, demonstrează că Europa, în viziune americană, poate deveni oricând teatru de război, dacă interesele americane o cer. Salvele de rachete de croazieră trase împotriva sârbilor sunt un afront la adresa întregii Europe, dacă ne gândim bine.

Bunicii, la cheremul nepoților...

Dacă nevoile și situațiile de instabilitate din Europa constituie o condiție pentru menținerea în continuare a Occidentului, trebuie să se țină cont și de o a doua condiție evidentă și anume disponibilitatea S.U.A. de a răspunde acestor nevoi. Și acest lucru a necesitat, în trecut, existența unui acut sentiment al pericolului, pericol

la adresa intereselor americane, pentru a învinge repulsia moralistă a Americii față de politica puterii promovată de Europa.

În 1917, a fost nevoie de multe acte de provocare din partea Germaniei pentru a determina Lumea Nouă să intervină, în cele din urmă, pentru a restabili echilibrul Lumii Vechi. Mai există și varianta că **S.U.A. nu au intervenit de la început în conflictul european din 1914-1918, lăsându-i în mod deliberat pe beligeranți să se măcelărească, S.U.A. scoțând profituri fabuloase de pe urma vânzărilor de arme și muniții. Situația s-a repetat și în războiul al doilea mondial, S.U.A. debarcând în Europa abia în 1944, deși războiul începuse în 1939.** În felul acesta, după cum aprecia marele om politic, **Charles de Gaulle**, americanii au călcat în Europa numai după ce s-au convins că germanii și rușii s-au distrus reciproc, Franța a fost complet eliminată, iar Marea Britanie epuizată, **ceea ce le-a permis americanilor ca, prin folosirea unui minimum de forță, să pună stăpânire pe Europa de Vest, pe care apoi a croit-o (prin Planul Marshall) potrivit propriilor interese și a dominat-o timp de o jumătate de secol.** Dintr-o astfel de analiză, rezultă că **S.U.A., între 1876 și 1945, au evoluat de la statutul de colonie a statelor europene, la cel de stăpân absolut al Europei.**

Extinderea rapidă a puterii sovietice în Europa Centrală, în perioada 1946-1949, a constituit un **pretext pentru S.U.A. de a se statornici puternic în jumătatea de vest a continentului.** În absența unui sentiment al pericolului, izolarea Americii s-a dovedit la fel de evidentă ca și presupusa independență și superioritate a Europei.

Deci, care sunt perspectivele de menținere în continuare, de către S.U.A., a unor relații strânse cu Europa, în cadrul inițiativei politice denumite Occident? În prezent, șansele sunt în general împotriva acesteia. Pe un taler al balanței, care nu este neglijabil, se află practica de a interveni și de a-și asuma conducerea, folosită în decursul ultimei jumătăți de secol. **Americanii s-au obișnuit ca țara lor să fie o superputere și un lider și le place acest lucru mai mult decât vor s-o recunoască.** Există grupuri puternice în S.U.A., cel mai evident în armată și complexul militar industrial, dar și în alte compartimente, care manifestă în prezent un interes major și legitim față de Occident. Sunt tot felul de argumente pe care aceste grupuri le pot avansa în sprijinul continuării angajamentului față de Occident, inclusiv **teoria cea mai recentă, după care S.U.A. ar fi o putere europeană.**

De bază este însă argumentul idealist potrivit căruia **S.U.A. ar avea, în perioada de după războiul rece, o nouă misiune, aceea de promovare a democrației în întreaga lume și acest lucru se poate cel mai bine realiza în colaborare cu alte democrații evolute.** Mai există argumentul potrivit căruia **participarea americană este necesară în ideea de a "nu scăpa din ochi" Germania și de a avea garanția că aceasta nu va "deraia" pentru a treia oară.** Se întreabă oare Washingtonul ce părere are Berlinul despre o astfel de motivație? În problema pericolului german, S.U.A. contează pe sprijinul țărilor mici, precum

Belgia, Olanda, Danemarca, Norvegia care se tem de un nou hegemonism german.

Dincolo de pericolul german există un sentiment și mai mare de nesiguranță referitor la atitudinea viitoare a Rusiei și la necesitatea simțită de unii privind asumarea de către S.U.A. a unui angajament față de Europa, în ideea prevenirii oricărei atitudini necorespunzătoare majore din partea Moscovei. Teama de arsenalul nuclear al Rusiei este exploatată de către S.U.A., atât pentru menținerea N.A.T.O., cât și a prezenței militare americane în Europa de Vest.

Aceste considerații și argumente nu sunt deloc neglijabile, dar ele nu sunt nici de nebiruit și nici concludente. În ceea ce privește răspândirea democrației, singur sentimentul asumării unei misiuni nu a fost niciodată suficient pentru a determina S.U.A. să se angajeze într-o politică ce presupune implicare substanțială și relații strânse cu Europa și acest lucru pare puțin probabil să se schimbe. În iunie 1995, Camera Reprezentanților a votat pentru desființarea Fundației Naționale pentru Democrație, agenție creată în perioada Administrației Reagan pentru promovarea în exterior a democrației care era în realitate o firmă de acoperire pentru C.I.A. Aceasta reprezintă un semnal semnificativ al vremurilor pe care le trăim. Un alt neajuns îl reprezintă faptul că **dorința Europei de a încuraja răspândirea democrației, este comparativ limitată și că, în această etapă post-imperială a istoriei sale, țărilor europene le lipsesc încrederea și determinarea necesare pentru susținerea nevoii de intervenție responsabilă în treburile altor țări.**

În ceea ce privește îngrijorarea față de viitoarea atitudine a Germaniei și Rusiei, singurele care ar putea provoca un război în Europa, în momentul de față, nici una din ele nu reprezintă un pericol clar și actual, care în trecut a fost necesar, pentru a scoate America din inhibițiile sale și a o determina să se angajeze față de Occident și pentru acest lucru a fost necesar și "apelul" la asumarea unui astfel de angajament de către europeni. În absența unui asemenea pericol **este pusă sub semnul întrebării capacitatea S.U.A., în cazul izbucnirii unei crize rapide germane sau ruse, de a mobiliza sprijinul politic necesar pentru declanșarea intervenției decisive și costisitoare din punct de vedere al numărului victimelor, chiar mai mult decât din cel al banilor (deși aceștia din urmă constituie și ei un impediment tot mai mare).**

Jeane Kirkpatrick, expert în probleme N.A.T.O., scria în 1990 următoarele: *"În epoca de după războiul rece, S.U.A. nu ar trebui să încerce să controleze balanța puterii în Europa. Noi nu trebuie să căutăm nici să prevenim și nici să sprijinim Germania în efortul său de restabilire a unei poziții dominante în Europa sau în Europa Centrală. Nu am putea să controlăm aceste probleme nici dacă am încerca și nu avem nici un motiv s-o facem"*. Prin aceste cuvinte, Jeane Kirkpatrick exprima un punct de vedere împărtășit de mulți americani. **În cazul Rusiei și al Germaniei, dacă situația s-ar deteriora grav, S.U.A. ar folosi, fără îndoială, puterea politică și economică în încercarea de**

a preveni declanșarea unui conflict sau ar proceda ca în războaiele trecute punând stăpânire pe situație, după ce germanii și rușii s-ar distruge reciproc.

“America, vino acasă !”

Cel mai puternic argument în favoarea renunțării americanilor la acest gen de participare serioasă, susținută și costisitoare, la acțiunea de menținere a Occidentului ca ceva mai mult decât o formă teoretică de securitate, îl constituie **necesitatea rezolvării problemelor interne**, care au fost **mult timp neglijate sau lăsate pe un plan secundar** în perioada războiului rece. Politologul Patrick Buchanan nu a fost singurul care a spus: **“America, vino acasă !”** William Hyland, la vremea respectivă aflat în mijlocul instituției americane de politică externă, în calitate de editor al publicației *“Foreign Affairs”*, a exprimat următoarea opinie: *“Ceea ce este absolut necesar este o întoarcere psihologică spre interior”*. Această opinie a fost îmbrățișată de mulți alții, dintre care, recent, Zbigniew Brzezinski a lansat un apel la *“o perioadă de introspecție filozofică și de autocritică”* necesară, după cum spune el, pentru a soluționa dificultățile de ordin moral, social și economic care afectează cornul abundenței pe care îl reprezintă astăzi Statele Unite. Această tendință s-a accentuat după loviturile de la 11 septembrie 2001.

În măsura în care există astfel de atitudini predominante și se urmează astfel de sfaturi, ele sunt în contradicție cu ideea unui Occident unit și hotărât, care presupune ca America să fie activă, deschisă și implicată. **În epoca Administrației Clinton, predominante au fost problemele interne. Din anul 2001, economia americană a intrat în recesiune**, ceea ce înseamnă că problematica internă va deveni și mai acută.

În diferite situații, cum este cea a războiului împotriva terorismului, Statele Unite sunt dispuse să ia măsuri decisive, dar astfel de acțiuni trebuie să aibă un caracter multilateral și trebuie să li se acorde **un mandat internațional adecvat**.

Începutul secolului XXI anunță vremuri grele pentru oricare administrație americană, din punct de vedere al politicii externe promovate, întrucât contextul actual este nou și confuz pentru S.U.A. Inventarea unor opțiuni gen *“totul sau nimic”* sau *“cine nu este cu noi este împotriva noastră”* nu mai au sens. Washingtonul este obligat să învețe să practice jocuri noi, de alt tip, pentru care se pare că încă nu este pregătit nici după 13 ani de la încetarea războiului rece.

În acest timp, **conceptul de Occident** pare să revină în mare măsură la ceea ce a reprezentat el în trecut: **un concept al recurgerii la ultima soluție**, menținută la îndemână pentru cazurile când situația se înrăutățește grav și țări separate sau alianțe restrânse nu reușesc să se descurce pe cont propriu. Se presupune, cu excepția cazului când s-a ajuns să se accepte nonsensul iluzoriu, că războiul ca instituție a murit, că asemenea situații se vor repeta, ajungând să ne *“hărțuiască”* din nou într-o zi, poate mult mai curând decât se crede. Într-adevăr, dacă au dreptate cei care vorbesc de *“Ciocnirea dintre civilizații”*

(Samuel Huntington) și de *"Occident și restul lumii"* (Kishore Mahbubani), **ideea unui Occident politic poate căpăta mai multă autenticitate în cadrul bătăliilor viitorului decât a reușit s-o obțină chiar în perioada războiului rece. Dar, în timp, noțiunea și-a pierdut mult din claritate și din rațiunea de a fi.**

"Coaliția anti-teroristă", mai mult declarativă decât reală, înjghebată de președintele G.W.Bush în septembrie 2001, este departe de a putea constitui un fundament pentru un Occident conceput ca o entitate bine sudată. Un asemenea Occident nu mai există decât în mințile exaltate ale unor analiști de duzină și ale unor politicieni de tip balcanic, a căror busolă nu indică decât Vestul.

W.H.Auden s-a referit cândva la Bruxelles, orașul care ulterior a devenit sediul Uniunii Europene și al N.A.T.O., și prin urmare și al Occidentului: *"Formula sa își scapă, ea și-a pierdut precizia care stă la baza unui lucru"*. Cel puțin pentru moment, aceste cuvinte se pot aplica la propriu Occidentului.

DEMOCRAȚIA VIOLENȚEI

Democrația occidentală: incubator pentru neofascim ?!

Din analiza unor informații și surse occidentale credibile rezultă că **ultimii 10-15 ani ai secolului XX au marcat o puternică recrudescență a fascismului și rasismului politic în Europa Occidentală.**

Un număr tot mai mare de partide politice extremiste au reușit să atragă voturi pentru programele lor ultranaționaliste și "anti-imigraționiste". Cel mai cunoscut exemplu este **Frontul Național Francez (FN)**. La alegerile legislative din 1983, liderul său, **Jean-Marie Le Pen**, a stârnit chiar temeri legate de o epurare etnică a imigranților din orașele franceze. Alte partide care au folosit cu succes apelurile împotriva minorităților etnice sunt: **Partidul Libertății din Austria (FPO)**, condus de Jorg Haider, **Partidul Republican German**, condus de Franz Schonhuber și **Liga Nordică din Italia**. Ultimul dintre acestea a cunoscut recent o ascensiune rapidă datorată în principal valului de ostilitate față de guvernul italian central, însă **liderul Ligii, Umberto Bossi, a afirmat că societatea multiculturală este un iad, iar ostilitatea față de imigranți a constituit un punct al programului său.** Corupția în sânul partidului a reprezentat și ea un factor principal în ascensiunea dramatică a Mișcării Sociale Italiene (MSI) la alegerile locale din 1993 și cele legislative din 1994, deși încercarea partidului de a-și prezenta o imagine mai puțin fascistă a jucat și ea un rol important (a contribuit la includerea sa în coaliția Forza Italia).

Le Pen a câștigat 14,4% din voturi la alegerile prezidențiale din Franța care au avut loc în 1988, iar la alegerile legislative din 1993, Frontul Național a câștigat 12,5% din voturi, însă nici un loc în Parlament. La alegerile prezidențiale din 2002, Jean Marie Le Pen a bulversat întreaga Europă, ajungând pe locul doi în cel de-al doilea tur de scrutin din 5 mai, reușind să obțină **17,79% din voturi.** El a fost înfrânt de Jacques Chirac, care a obținut 82,21% din voturi, în care au fost incluse și opțiunile forțate de împrejurări ale socialiștilor și comuniștilor francezi.

S-a repetat, în formă specifică, și în Franța situația ultimelor alegeri prezidențiale din România când, în fața ascensiunii spectaculoase a lui Corneliu Vadim Tudor, liderul Partidului România Mare, partidele defunctei Convenții Democratice – P.C., T.-c.d., P.N.L., P.D. și U.D.M.R. – au votat în favoarea lui Ion Iliescu, "cripto-comunistul" huiduit timp de un deceniu de către așa-zisele "forțe democratice".

Jean Marie Le Pen a stârnit stupeoare și a aruncat un val de puternică îngrijorare asupra șanselor integrării Europei, atunci când a făcut cunoscut întregii lumi programul său politic, ce prevede scoaterea Franței din Uniunea Europeană, renunțarea la moneda unică Euro și reintroducerea monedei naționale. Acest program de

"extremă dreaptă" nu se situează departe de programul Partidului Conservator din Marea Britanie.

Idei similare cu cele enunțate de Jean Marie Le Pen s-au făcut auzite și în Germania, Austria, Italia și Suedia, țări în care există forțe extremiste de dreapta puternice.

Mass-media din S.U.A. i-a făcut o popularizare ieșită din comun liderului extremei drepte franceze. **Ieșirea Franței din Uniunea Europeană ar însemna prăbușirea întregului edificiu al integrării Europei, ceea ce ar reprezenta un câștig strategic imens pentru S.U.A., în demersurile sale de dominație a lumii. Iată un motiv temeinic pentru care, pe căi subterane, în care este maestră, S.U.A. ar putea sprijini partidele de extremă dreaptă din Europa să acceadă la putere, în anii viitori.**

La alegerile generale din **Austria** din anul **1998**, **FPO** a ieșit **învingător devenind partid de guvernământ**, fapt ce a stârnit o adevărată furtună în cadrul Uniunii Europene și a generat represalii împotriva Vienei. **Voturile obținut de Partidul Republican German** s-au ridicat la **7,1%** la alegerile din **1993**, de la **Hessen**, în felul acesta partidul beneficiind de locuri atât în **Parlamentul European**, cât și în **parlamentele landurilor** (plus un deputat în **Bundestag**, retras din **Partidul Democrat Creștin**), **Liga Nordică** a câștigat **8,7%** din voturile acordate la nivel național în alegerile din **1992**, deși voturile sale au scăzut ușor în **1994**, ea rămânând o forță majoră în nordul țării.

Liderul MSI, Gianfranco Fini și nepoata lui **Mussolini, Alessandra Mussolini**, au câștigat **46,9%** și respectiv **44,4%** din voturi la alegerile pentru primari, în **1993**, de la **Roma** și **Napoli**. **Mai mult ca oriunde în Europa de Vest, neofascismul italian este în ascensiune, având și sprijinul C.I.A., vizând printre altele subminarea Uniunii Europene și a procesului de lărgire a acesteia.** **Victoria lui Silvio Berlusconi** din **2001** se înscrie pe această linie și s-a bucurat de multă simpatie la **Washington**.

Libertatea violenței

Un interes deosebit au stârnit în ultimii ani **atacurile fizice, deseori comise de tineri purtând însemne fasciste, împotriva unor comunități etnice sau a unor ținte ce țin de ele.** Acestea pot fi pe scară relativ mare, ca în **Germania**, la **Rostock** și **Hoyerswerda**, sau pot fi comise de grupuri mai mici, chiar de indivizi care nu aparțin neapărat unor partide, cum este cazul majorității actelor de violență rasială din **Marea Britanie**. De asemenea, merită reținute la acest capitol și **cazurile de violență simbolică**, în cea mai mare parte atacuri asupra unor obiective evreiești, cum ar fi cimitirul din **Carpentras** în **1990**. În acest caz, scopul principal nu este acela de a răni sau ucide, ci mai degrabă, acela de a intimida comunitatea evreiască.

Statisticile arată că **numărul atacurilor rasiale crește rapid pe cuprinsul Europei**. **Oficiul German pentru Apărarea Constituției** a raportat că numărul incidentelor violente de extremă-dreaptă a crescut de la **1.483** în **1991** la **2.506** în **1992**, incluzând **697** cazuri de

incendieri. Numărul victimelor a crescut de la 3 la 17, iar al răniților grav de la 449 la 687. În Marea Britanie, numărul incidentelor rasiale înregistrate aproape s-a **dublat** între 1987-1992, de la 4.353 de cazuri la 7.793. Unele estimări ale grupurilor antirasiale indică un număr de atacuri mult mai mare. **Există, de asemenea, o mare posibilitate de creștere a atacurilor teroriste îndreptate împotriva opozanților politici și ai statului.** Este cert faptul că unele grupuri din Germania urmează tactica stângii radicale din anii '70 și '80 și întocmesc liste ale obiectivelor. În Austria, au început deja **atacurile cu bombe** comise de neonaziști.

O altă dimensiune a recrudescenței fasciste și rasiste este **răspândirea propagandei scrise.** S-a răspândit un volum surprinzător de astfel de materiale, în special începând cu anii '80. În Germania, de exemplu, unele din publicațiile principale ale acestor grupări se vând în mod regulat în peste 100.000 exemplare. Propaganda pe teme specifice, în special negarea holocaustului, a circulat și ea în cantități mari. Istoria a demonstrat că **între fascism și rasism există o legătură organică.** Manifestările neofasciste din Europa de Vest îmbracă și puternice forme rasiale, în condițiile în care în **statele Uniunii Europene există peste 15.000.000 de musulmani.**

Germania – țară de azil ?

Majoritatea analizelor privind **reînvierea grupărilor fasciste și rasiste** au avut în centrul lor **cauze socio-economice specifice.** Studiile cu tentă de stânga găsesc paralele între **criza capitalistă** de după anii '70 și cea din perioada interbelică. Cu toate acestea, cei mai mulți comentatori s-au concentrat asupra unor factori mai specifici, cum ar fi **șomajul și imigrarea** de care Europa, în ansamblul ei, nu va scăpa niciodată. Teama de imigranții din lumea islamică s-a amplificat enorm în urma atentatelor din 11 septembrie 2001 împotriva S.U.A.

În majoritatea țărilor europene s-au înregistrat creșteri semnificative ale ratei șomajului, în special începând cu anii '90. În anul 2002, **Uniunea Europeană** se înregistrează cu peste **16.000.000 de șomeri.** În **Italia**, ostilitatea față de corupția guvernului central a constituit un factor-cheie în ascensiunea Ligii Nordice, însă este important de reținut și **începutul brusc al recesiunii**, în special în industria crucială a automobilelor din nordul țării. **Nivelul ridicat al șomajului în fosta Germanie de Est** pare un factor deosebit de important în nemulțumirile actuale.

Sosirea unui mare număr de azilanți în Germania a fost, cu siguranță, un catalizator important pentru activitatea grupărilor fasciste și rasiste. O.E.C.D. a anunțat că, în 1992, au cerut azil în Germania **438.191 de persoane, adică 72% din cei care au cerut azil în țări vest-europene.** Izbucnirile violente din fosta R.D. Germană sunt, în cea mai mare parte, localizate în orașe unde există cămine și comunități de imigranți. Aceasta poate să fi produs, la rândul ei, un efect de demonstrație, respectiv încurajarea violenței rasiale în alte părți ale Europei.

Teama de străini

Când analizăm atitudinile celor care votează pentru sau devin membri activi ai grupărilor fasciste și rasiste este important să ne întrebăm ce anume determină acest fenomen. Una din cauze poate fi **tradiția**. Altfel exprimat, puternice opinii rasiste au existat în Franța și înainte de ascensiunea Frontului Național. De asemenea, italienii din nord au nutrit un îndelungat sentiment de ostilitate față de guvernul central. Este important să nu pornim de la ideea că recent a existat o schimbare atitudinală majoră și nu una a formelor deschise de activitate politică. Relația dintre convingerea politică și acțiune este complexă.

În ansamblu, dovezile par să indice că, **în țările vest-europene, toleranța rasială a crescut în timpul ultimei generații, dar se mențin și importante subculturi fascisto-rasiste, cu posibilități de creștere în viitor**. Cu toate acestea, nu este ușor să dai răspuns întrebărilor referitoare la amploarea rasismului și există indicii că oamenii sunt dispuși să accepte factori atitudinali nelegitimi, cum ar fi antisemitismul.

Politica dusă de Israel față de populația arabă palestiniană și acțiunile militare barbare ale armatei israeliene desfășurate în văzul întregii lumi au alimentat sentimente anti-semite la scară globală.

Există tendința de a vorbi în termeni surogat, ceea ce complică și mai mult analiza sondajelor. Spre exemplu, o persoană care declară că principalele probleme ale zilei sunt "șomajul" și "legea și ordinea" este posibil să vrea să spună chiar acest lucru. Pe de altă parte, s-ar putea ca ei să spună, de fapt, că locurile de muncă ale albilor sunt luate de negri și că negrii sunt criminali din naștere. Dată fiind creșterea generală a șomajului și a crimelor violente în ultimii ani este posibil ca asemenea vederi să devină mai degrabă din ce în ce mai generale, decât să se rarească. Într-adevăr, este foarte important să nu ne lăsăm orbiți de "corectitudinea politică", încât să pretindem că anumite tipuri de infracțiuni sensibile pentru opinia publică au legătură directă cu comunitățile etnice – cum sunt, de pildă, cele legate de traficul de droguri. Statisticile întocmite de Biroul German Federal pentru Infracțiuni arată că aproximativ 30% din crimele înregistrate sunt comise de străini. De reținut că aici sunt incluse și infracțiuni ca intrarea ilegală în țară sau șederea ilegală, în care s-au remarcat și românii. Șeful poliției din Berlin declara, la sfârșitul anului 1998, că **străinii din Berlin reprezentau 10% din populație și 29% din persoanele condamnate. El a previzionat un val de crime în Europa în cursul următorilor ani, ceea ce s-a și confirmat.**

Totodată, este la fel de important să fim conștienți de un posibil **sindrom al majorității dislocate**, adică sentimentul nutrit de majoritate că se acordă prea multă atenție nevoilor comunităților etnice, care devin tot mai active.

“Aleșii” n-au nici-o vină ?

Există o problemă metodologică specifică ce apare atunci când se analizează motivația unor membri mai violenți ai grupurilor fasciste și rasiste. Factorii care motivează asemenea membri ai liniei dure trebuie deduși în mare parte din alte studii. Una din ipoteze este că **persoanele care se angajează în acte violente nutresc un sentiment de amenințare imensă, căruia aceștia îi dau o dimensiune personală.** Ei doresc să realizeze atât o renaștere socială, cât și propria lor renaștere, printr-un act de “*purificare*”. Acest sentiment de amenințare are probabil legătură cu sentimentul de “*privare relativă*”, care a constituit principala teorie care explică mișcările de protest. În special în fosta Germanie de Est s-au produs schimbări rapide în statutul unor grupuri sociale diferite, numărul celor care au pierdut depășindu-l pe al celor care au avut de câștigat, situație care este generală pe tot cuprinsul fostei lumi socialiste. La modul mai general, **în Europa, schimbările sociale au fost, probabil, în mod deosebit amenințătoare pentru bărbați, în special pentru tinerii aparținând clasei muncitoare.** De asemenea, se pune și **problema pierderii unui statut social**, nemaifiind vorba aici doar de simpla teamă de șomaj. Muncitorul care își pierde locul de muncă dintr-o oțelărie se va simți frustrat, chiar dacă va obține un alt post în sectorul serviciilor.

Cu toate acestea, pare puțin probabil ca un neonazist german adept al liniei dure, activist dispus să comită atentate cu bombe, poate fi înglobat, din punct de vedere psihologic, în aceeași categorie cu un pensionar francez în vârstă care votează o dată sau de câteva ori pentru Frontul Național. Într-adevăr, indiciile din sondajele de opinie arată că **un alegător tipic al Frontului Național nu este nici fascist și nici neapărat un radical, este însă în mod cert nemulțumit. Principalele temeri sunt legate de imigrare și efectele ei.** Acestea par că transcend principalele categorii demografice. Deși, inițial, Frontul Național se bucura de un sprijin puternic, în special, din partea unor grupuri cum ar fi micii proprietari sau bărbații, el a devenit tot mai mult un partid cu membri din toate clasele. În mod similar, studiile recente despre Partidul Republican German au arătat trăsături ale alegătorilor similare, în multe privințe, cu cele ale creștin-democraților.

Pentru unii oameni, motivația votului în favoarea partidelor fasciste și rasiste este ceva mai mult decât simplul gest de protest. Într-adevăr, aceste partide sunt alese probabil de către mulți alegători mai degrabă prin prisma faptului că **sunt antisistem** sau, de ce nu, o “**a treia cale**”.

Unii comentatori au încercat, în mod expres, să lege această din urmă tendință de ascensiunea grupărilor fasciste și rasiste, considerându-le drept un răspuns, în special în rândul membrilor bărbați ai clasei muncitoare, la o agendă politică nouă.

Argumentele privind “noua cale” constituie un antidot util la tendința comună a științelor sociale de a pune accent mai degrabă pe stabilitate, decât pe flux. **Ele indică o amenințare la adresa partidelor principale tradiționale.**

Ascensiunea unei grupări fasciste și rasiste poate fi influențată și de caracteristicile constituționale ale unui sistem, în special sistemul electoral. **Sistemele de reprezentare proporțională pe liste tind să ajute partidele extremiste.**

Totuși, sistemul de vot este în mod evident un catalizator, decât o cauză primară. Majoritatea țărilor europene nu și-au schimbat recent sistemul electoral. Prin urmare, aceste sisteme nu pot fi folosite pentru a explica ascensiunea neașteptată a grupărilor fasciste și rasiste.

Un alt factor favorizant se referă la **ideologia sau programele partidelor principale**. O idee fundamentală care a fost folosită în legătură cu ascensiunea fascismului clasic este "spațiul politic". În ce măsură a existat un gol în spectrul politic pe care să-l umple fascismul? Mai recent, acest argument se putea aplica modului în care principalele partide din Franța, din anii '70 și '80, au căpătat un caracter tot mai tehnocratic, preocupându-se de probleme ce țin de administrarea economiei. Gaullismul clasic a fost un amestec mult mai inteligent, cuprinzând atât naționalismul, cât și problemele sociale. Astfel, în anii '80 s-a deschis calea mișcării de dreapta. **Eșecul înregistrat de politicile tradiționale de stânga**, ca de pildă naționalizarea și majorarea cheltuielilor publice după 1981; a constituit o altă evoluție notabilă în acest context, care ajută la explicarea motivului datorită căruia Frontul Național a câștigat oarecare teren în fața stângii. **Grupările fasciste și rasiste tind totodată să obțină sprijin mai mare atunci când partidele tradiționale nu reușesc să abordeze problemele majore, care preocupă electoratul**, așa cum s-a întâmplat la alegerile din Franța, în 2002. Astfel, un factor care a determinat renașterea recentă a naționalismului a fost, aproape în mod cert, **eurofanatismul** contraproductiv din punct de vedere social al unor elite. În mod paradoxal, **europenismul poate fi puternic în rândul grupărilor regionaliste, care urmăresc să depășească actualele state-națiuni și să devină parte componentă a unei Europe noi**. Cu toate acestea, în general, ele nu sunt grupări extremiste, deși este important de remarcat că a existat un element de "europenism" și în fascismul clasic.

Un al treilea aspect politic se referă la acțiunile elitelor. **Hitler și Mussolini au venit la putere, dintr-un anumit punct de vedere, din cauza acțiunilor elitelor nefasciste**. Acțiunea acestor grupări rămâne importantă și astăzi. Spre exemplu, în cursul anilor '80, fostul președinte Fr.Mitterrand a urmat în mod cinic o politică ce a folosit Frontului Național pentru a scinda dreapta. Atitudine mai generală în Europa, **politicienii tradiționali, în special cei de dreapta, au oscilat între a ignora grupările fasciste și rasiste, denunțându-le și a prelua puncte din programele lor**. În mod evident, cea de-a doua atitudine are două tăișuri. Poate slăbi sprijinul electoral în favoarea acestor grupări, dar poate în același timp să sporească legitimitatea lor, constituind o adevărată bombă cu explozie întârziată, ca în alegerile din 2002, în Franța și Olanda. Este interesant să ne amintim că atacul cu bombe din 1993, din Solingen, care a ucis 5 turci, a survenit la scurt timp după ce Bundestagul a desființat dreptul automat al refugiaților la azil. Aceasta ar putea să illustreze, pur și simplu, caracterul aleator al

acestor atacuri, însă activitățile unor politicieni germani de frunte pot fi și ele privite ca încurajând, în anumite cazuri, opinia că *"străinii nu sunt doriți aici"*. Acesta pare să fi fost, în mod cert, un factor care a contribuit la victoria Partidului Național Britanic în Insula Căinilor. Pe parcursul mai multor ani, în Marea Britanie, liderii politici ai Partidului Laburist local și în special cei ai Partidului Liberal Democrat au desfășurat o politică ce a încurajat temerile albilor privind o invazie a imigranților. Acțiunile elitelor politice locale au fost importante și în Dreux, unde Frontul Național a reușit prima victorie importantă în 1983, când partidele tradiționale de dreapta au hotărât să se înfrunte deschis cu acesta în alegeri.

Presa are și ea rolul său în stimularea extremismului. În Franța, de pildă, ziarul *"Le Figaro"* a ajutat la elaborarea unei platforme electorale care a venit în sprijinul Frontului Național. Ulterior, și alte organe de presă au început să sublinieze teme legate de imigrare. În 1994, *"Der Spiegel"* în mod special a jucat, din anumite puncte de vedere, un rol similar în Germania, deși la sfârșitul anului 1992 a început să adopte o atitudine mult mai ostilă față de demonstrații neofasciste. **Rolul intelectualilor nu trebuie nici el neglijat.** Noua Dreaptă (*Nouvelle Droite*) din Franța anilor '70 cuprindea o formă sofisticată de fascism, care a atras o atenție surprinzătoare și nu întotdeauna ostilă, din partea mass-media. În Germania, *"Historikerstreit"* din anii '80, care încerca să înțeleagă nazismul raportându-l la ascensiunea comunismului sau alte forme de genocid, ca de pildă cel practicat de Pol Pot, aproape în mod cert, au servit parțial la reabilitarea sa.

Caracteristicile grupărilor fasciste și rasiste

Majoritatea studiilor despre reparația grupărilor fasciste și rasiste nu au în centrul lor caracteristicile intrinsece ale acestora, ceea ce constituie o greșeală. În Germania, există unele indicii că actele de violență îndreptate împotriva imigranților din fosta R.D.Germană au fost organizate, atât de grupuri care existau de mai mult timp în Germania de Vest, cât și de lideri noi, care au apărut în mod spontan pe plan local.

Calitatea de lider este importantă, în special pentru prevenirea grupurilor deseori divizate să se scindeze definitiv. Spre exemplu, Le Pen pare să fi fost eficient în păstrarea unității partidului său amenințat de scindare. Este posibil ca unele din gafele sale ulterioare, ca de pildă faptul că în 1987 s-a referit la hocolaust, numindu-l un *"amănunt"* al istoriei, să fi fost o încercare deliberată de a-i satisface pe membrii mai radicali ai partidului și de a testa reacțiile antisemite în afara cercului naționalist. Frontul Național și-a elaborat o structură de "front", care a fost eficientă pentru lăgirea sprijinului acordat partidului. În plus, Le Pen a elaborat un program în care punctul principal (imigrarea) este, de obicei, formulat mai degrabă ca temeri firești, decât ca ură sau ierarhii rasiale ("noul" rasism). La aceasta, se adaugă alte teme populiste și unele fasciste mai voalate, cum ar fi ecologia ca problemă "surogat", ce cuprinde și amenințarea la adresa identității naționale, atât din interior, cât și din

exterior. **Teama de islamism (cea de-a doua religie în Franța) este la fel de importantă aici.**

Pe de altă parte, grupările neofasciste radicale, care tind să fie preocupate în mod vădit de dezbatere ezoterică privind natura fascismului, le-a venit mai greu să obțină o victorie însemnată. Nu trebuie scăpat din vedere că unele dintre ele nu au urmărit să câștige sprijin electoral de masă, de pildă cele care au propovăduit terorismul drept mijloc de răsturnare a sistemului. De asemenea, este important de remarcat că **unele acțiuni teroriste fasciste și rasiste, în special din Italia, au fost manipulate de forțele "legii și ordinii", pentru propriile lor interese.** În mod similar, **grupările care au recurs la formele cele mai brutale de antisemitism nu au manifestat tendința de a atrage sprijinul de masă.**

Nu este cazul să se exagereze amploarea renașterii fenomenului fascist și rasist, în special când este privit din punct de vedere al rezultatelor electorale, dar nici să se ignore. Partidul Progresist din Norvegia, spre exemplu, a pierdut jumătate din voturi la alegerile generale din 1993, iar Partidul Republican s-a confruntat cu lupte interne. În ultimii 10 ani, numai Frontul Național a obținut în mod constant, la sondaje, aproximativ 10% sau mai mult la alegerile naționale. **Ziariștii și grupările evreiești, în mod deosebit, tind să exagereze problema. Aceștia din urmă se tem că amintirea holocaustului începe să se șteargă, în timp ce criticile la adresa Israelului sporesc aproape zilnic.** Astfel, se crede că, acum, calea este deschisă unui nou antisemitism. **Ziariștii sunt atrași de "fascism", deoarece oferă imagini palpitante.** Revoltele, tinerii purtând zvastici, precum și liderii carismatici se conformează "paradigmei vizuale" a știrilor: necesitatea ca un reportaj să fie însoțit de fotografii bune.

Deși există semne îngrijorătoare în Europa de Est, în Occident șansele de reapariție a unor mișcări paramilitare de masă, fățiș fasciste, de tip interbelic, par a fi mai mici, dar nu excluse. **Condițiile sociale și politice care au favorizat răspândirea fascismului sunt foarte diferite astăzi.** Adăugat la acestea, faptul că moștenirea fascismului ajută la prevenirea reapariției sale deschise, nu încapă discuție că fascismul constituie încă un paria politic. Într-adevăr, **grupările antirasiste sunt, de obicei, pornite să-i eticheteze pe oponenți drept "fasciști",** fiind conștienți că aceasta contribuie la delegitimizarea lor. Termenul "*extremă dreaptă*" se încadrează și el în această categorie. În "*Le Figaro*" din 28 aprilie 1993, Le Pen susținea că, în cursul anilor '90, a existat o tendință din ce în ce mai puternică de a eticheta partidul său drept o grupare ostracizată.

Jacques Chirac de la...Partidul Franța Mare

Un fenomen mai recent în Europa Occidentală este **reapariția partidelor insurgente care sunt dispuse și capabile să folosească teme populiste.** Cea mai puternică dintre acestea este ostilitatea față de

grupurile etnice "din afară" (outsiders), însă atacurile la adresa statului, și în special a conducerii partidelor principale, se amplifică tot mai mult.

Parțial, ca răspuns la aceasta, **liderii politici ai partidelor tradiționale sunt acum mai dispuși să flirteze cu temele populiste.** Are loc o pierdere a încrederii în "vechile" ideologii, o lipsă de "idei mari", care se manifestă atât în rândul elitelor, cât și al maselor. Conducerea politică își pierde încrederea în sine, devenind mai mult reactivă, decât proactivă. Spre exemplu, în cursul anului **1991**, principalii doi candidați de centru dreapta pentru alegerile prezidențiale din 1995, **Jacques Chirac și Valéry Giscard D'Estaing, au exploatat sentimentele antiimigraționiste.** Unul vorbea despre mirosul dezgustător al imigranților, în timp ce celălalt vorbea despre necesitatea de a se acorda cetățenie pe baza *jus sanguinis* și nu *jus soli*. În timpul referendumului din 1992, privind Tratatul de la Maastricht, J.Chirac în mod notabil nu a adoptat o poziție fermă în privința Uniunii Europene, preferând să se ascundă în spatele unui europenism vag legat de interesele naționale proprii. La alegerile din anul 2002, democrația franceză a pierdut un punct prețios.

Tendința spre populism se poate vedea și în politica britanică. Când rasistul **Enoch Powell** a ținut vestitul său discurs "*al râului de sânge*", în 1968, a fost demis din "cabinetul fantomă" de către Edward Heath, cu toate că vederile sale se bucurau în mod evident de un sprijin larg. Zece ani mai târziu, răspunsul d-nei Thatcher la indiciile că Frontul Național câștiga popularitate a fost acela de a-i încuraja electoratul. Ea s-a arătat dispusă să sprijine un referendum privind Tratatul de la Maastricht. Masele erau chemate să intre în scenă pentru a contrabalansa puterea europenismului promovat de elite și pierderea identității naționale.

Noua Europă – "Europa fortăreață" ?

Un pericol deosebit îl constituie faptul că cel puțin o parte a elitei tradiționale va încerca să lege viitoarea integrare europeană de viziunea unei "*Europe fortărețe*" și va încerca să creeze o nouă identitate europeană, prin sublinierea amenințărilor externe. Într-adevăr, există deja puternice semne că Islamul ia locul comunismului, ca noua "*sperietoare*" internă și externă, mai ales după atacurile teroriste din S.U.A., de la 11 septembrie 2001. Altă amenințare care ar putea fi folosită pentru câștigarea spiritului populist este **spectrul noului val de imigrare, atât din Europa de Est, cât și din Africa de Nord**, unde populația crește cu rapiditate. Tentația Europei fortărețe este încurajată și de atitudinea schimbată față de S.U.A. Nu se pune numai problema schimbării relațiilor comerciale și militare. În Europa de Vest, S.U.A. nu mai sunt acum un model, un vis al viitorului. Într-adevăr, **se face tot mai mult simțită o imagine a Statelor Unite, în special a orașelor sale, de iad multicultural.** Spre exemplu, pe coperta revistei "*The Economist*" din 6-12 noiembrie 1993, apare fotografia unui negru bătrân pe fundalul unui oraș devastat, cu titlul

"Orașul american este un iad". Această imagine este deosebit de puternică, mai ales în Franța, dar nu și în România.

În sfârșit, există temeri tot mai mari că "exportul" de locuri de muncă către țări în curs de dezvoltare va lăsa în urmă o Europă cuprinsă de un șomaj de masă, cu multe din orașele sale devastate de rasism și privațiuni. Spre exemplu, în 1993, într-un raport al Senatului francez, se susținea că marea parte din șomajul actual din Franța este rezultatul transferării fabricilor în lumea a treia. Asemenea temeri legate de bunăstarea națională sporesc, cu certitudine, tendința elitelor de a trece la un naționalism mai tradițional, în încercarea de a câștiga popularitate.

În urmă cu 150 ani, Karl Marx și Frederick Engels își începeau *"Manifestul Comunist"* cu cuvintele: *"Un spectru bântuie Europa - spectrul comunismului"*. Astăzi spectrul intern este mai degrabă cel al "populismului și neofascismului". Românii, în sfârșit liberi să se deplaseze în Occident, vor simți pe propria piele atât efectele manifestărilor grupurilor neofasciste, cât și a celor rasiste și populiste. **Euforia intrării în "paradisul occidental" se va stinge tot atât de repede pe cât s-a aprins...**

Spectrul fascismului n-a dispărut !

Sărăcia și privațiunile sunt principalele cauze ale recrudescenței extremismului de dreapta și neofascismului în Europa și în întreaga lume. Democrațiile din America Latină bat în retragere. **Democrația**, fie ea și de tip occidental, **nu este ireversibilă** în raport cu mersul istoriei, așa cum nu a fost nici socialismul de stat din Europa de Est.

Democrația poate alterna cu autoritarismul sau chiar neofascismul, probabil unul mai moderat decât nazismul. Istoria nu ar face decât să se repete în forme noi. Printre statele care au trecut de la regimuri politice democratice la sisteme dictatoriale (regale, militare sau fasciste), în perioada interbelică (1919-1939), se numără Italia, Grecia, Germania, Polonia, Ungaria, Bulgaria, România, Iugoslavia și Argentina. **Nimeni nu poate garanta că, în secolul XXI, democrația se va universaliza odată cu "globalizarea" preconizată de către S.U.A.** Să nu se uite că, nici în S.U.A., democrația nu a fost și nici nu este atât de desăvârșită, pe cât o prezintă propaganda oficială din această imensă țară.

La alegerile prezidențiale din anul 1964, contracandidatul lui Lyndon Johnson a fost **Barry Goldwater, un fascist notoriu**. Acesta s-a bucurat de sprijinul unor organizații fasciste, precum *"John Birch Society"*, *"Minute Man"*, *"Ku Klux Klan"*, care acționează în S.U.A. și în anul 2002. Modul cum a ajuns G.W.Bush președinte în S.U.A., în anul 2000, a reprezentat o caricatură a democrației. **Un președinte de extremă dreaptă sau chiar fascist la Casa Albă este o posibilitate ce poate fi luată în calcul, dacă atacurile de tipul celor din 11 septembrie 2001 împotriva S.U.A. se vor repeta.**

În țările foarte dezvoltate din punct de vedere industrial există o largă bază socială ce poate favoriza apariția sau recrudescența fascismului. Aceasta este **clasa de mijloc**, atât de mult cântată de socio-logii occidentali, majoritară în spațiul Uniunii Europene, S.U.A. și Canadei.

Sociologul american Seymour Martin Lipset, unul dintre cei mai reputați din lume, în cartea sa de căpătâi "*Political Man. The social bases of politics*" (Omul politic. Bazele sociale ale politicii), apărută în ediții succesive în 1959, 1960, 1977, 1981 și 1988, la Editura John Hopkins University Press din Baltimore, Maryland, în capitolul 5 - "*Fascism stânga, dreapta, centru*" (pag.127-179), demonstrează în mod științific adevărul verificat de istorie, potrivit căruia, **atunci când clasa de mijloc** (micii afaceriști, profesorii, avocații, doctorii, fermierii, clericii și meseriașii particulari) **este frustrată economic, aceasta se îndreaptă spre fascism.** Teza potrivit căreia fascismul este, în mod cert, o mișcare politică a clasei de mijloc a fost demonstrată, cu prisosință, în perioada interbelică în Germania, Italia, Ungaria, Austria și se confirmă și în zilele noastre, prin partidele politice de tip neonazist, prezente și active în tot spațiul euro-atlantic.

O criză economică profundă în acest spațiu geopolitic, pe care nimeni nu o poate exclude în totalitate, poate crea condiții pentru o puternică recrudescență a fascismului.

SPIONAJ, SÂNGE ȘI PETROL

Pericole false și reale

Marile centre de putere ale lumii dispun de adevărate industrii de propagandă și influențare cu ajutorul cărora reușesc, în mare măsură, să modeleze viziunea despre lume, despre prezent și viitor, potrivit cu interesele lor strategice. **Se depun eforturi pentru abaterea atenției comunității internaționale de la problemele esențiale**, cum ar fi sărăcia și subdezvoltarea, decalajul uriaș între Occidentul super-industrializat și lumea așa-zisă în curs de dezvoltare, decalaj care continuă să se adâncească, dezechilibrele de ordin ecologic, consumul barbar, irațional, al resurselor nerecuperabile ale planetei și altele. Interesele reale care stau la baza dinamicii vieții internaționale și influențează cursul istoriei sunt ascunse în cascade de falsuri verbale, scrise și imagologice.

De ani de zile, uriașul aparat de propagandă și influențare psihologică din S.U.A. aburește Omenirea cu falsuri privind *"pericolele la adresa păcii mondiale"* din partea unor state, precum Cuba, Libia, Irakul, Iranul, Coreea de Nord, iar până mai ieri și Serbia, ca și când acestea s-ar putea măsura cu uriașa putere militară americană, care a împresurat tot globul.

Din rapoartele anuale ale directorului general al C.I.A., prezentate în fața Congresului S.U.A., **principalele pericole ce amenință Statele Unite și "comunitatea internațională"**, necesitând eforturi conjugate (sub conducerea americană), **sunt:**

- **crima organizată internațională** – care manevrează uriașe sume de bani murdari, cumpără și vinde stupefiante și armament, face trafic cu materiale nucleare și arme de distrugere în masă; aprecierea noastră este că, în pofida oricăror măsuri de combatere, crima organizată internațională se va extinde și amplifica în viitor, deoarece este un produs nemijlocit al procesului de globalizare;

- **comerțul cu stupefiante în continuă creștere**; combaterea acestui flagel aduce foarte mult cu lupta lui Don Quijote cu morile de vânt, atâta timp cât consumul de droguri face parte organică din societatea americană și vest-europeană super-dezvoltate; nu ai cum să combați traficul de stupefiante atâta timp cât, după cum demonstrează Fabrizio Calvi și Olivier Schmidt în *"Analele spionajului"*, Editura Hachette, Paris (pag.17-25), **cele mai puternice filiere ale traficului de droguri sunt patronate de C.I.A. și armata americană**;

- **terorismul**; prezent în întreaga istorie a Omenirii, acest fenomen nu poate fi eradicat; acesta va continua să se amplifice și să se diversifice, ca expresie a strategiei ripostei asimetrice a celor săraci pentru a-și apăra ființa națională (vezi poporul palestinian), credința și resursele de care mai dispun (fundamentalismul islamic arab);

- **proliferarea nucleară**; este un proces ce poate fi întârziat, dar nu oprit; în ziua în care Germania și Japonia vor hotărî să se înarmeze nuclear (iar ziua aceea nu poate fi amânată la infinit), S.U.A. nu vor putea face absolut nimic, tot așa cum nu a putut preveni înarmarea nucleară a Indiei și Pakistanului, în 1998.

Toate aceste fenomene, deși reale și dăunătoare, sunt totuși marginale comparativ cu pericolele reale care amenință pacea lumii, dar care sunt ascunse, acționând în subteran. Între declarațiile oficiale ale guvernelor, din marile centre de putere, și scopurile reale urmărite, deosebirea sunt ca de la cer la pământ.

Altele sunt **pericolele reale care amenință pacea și securitatea Omenirii la începutul secolului XXI**, printre care amintim:

- **catastrofala inegalitate** între cei bogați și cei săraci și modul total inechitabil de repartitie și consum a resurselor planetei;

- **dezechilibrul în raportul de forțe economic și militar**, apărut în lume ca urmare a colapsului socialismului de stat din Europa de Est;

- **hegemonia militară și unilateralismul în politica externă a S.U.A.**, care, în ultimii 13 ani, a continuat, de una singură, cursa înarmărilor, rezultând un decalaj militar imens, atât în raportul dintre Statele Unite și aliații lor din N.A.T.O., cât și față de adversarii potențiali, precum Rusia și China.

SUA se cred...leul din junglă !

Comportamentul S.U.A. de după evenimentele de la 11 septembrie 2001, precum și **declarațiile** din prima jumătate a anului 2002 ale **președintelui George W.Bush** riscă să transforme lumea contemporană într-o adevărată junglă. Niciodată în istoria modernă a lumii, un șef de stat nu și-a permis să-și îndemne în mod public serviciile de spionaj și diversiune să răstoarne și să asasineze un alt șef de stat, așa cum a procedat președintele S.U.A., G.W. Bush în iunie 2002, referindu-se la președintele Irakului, Saddam Hussein.

La fel de gravă este și intenția președintelui S.U.A. de a ordona lovituri preventive împotriva unor state care "sprijină" terorismul internațional. Aceasta ar însemna suprimarea Cartei O.N.U. și a oricăror norme de drept internațional.

Între 1948-1953, I.V.Stalin a avut relații extrem de încordate cu I.B.Tito, dar nu a îndemnat niciodată, în mod public, la asasinarea acestuia și nici la invadarea Iugoslaviei, deși probabil că a urmărit aceste lucruri.

Dacă **președintele S.U.A.**, care are prerogative imperiale, putând angaja după voie armata americană în războaie în afara teritoriului S.U.A., își va pune în aplicare amenințările, atunci, în baza dreptului natural, orice stat vizat ar putea la rândul său să atenteze la viața șefului statului american și să lovească teritoriul S.U.A., preventiv sau ca măsură de represalii.

O politică externă americană de tipul celei formulate de președintele G.W. Bush în contextul "războiului împotriva terorismului internațional" ar

fi de natură să provoace, în mod incontestabil, noi acțiuni de amploarea celor de la 11 septembrie 2001, împotriva S.U.A.

Antiterorismul – războiul pentru resursele planetei

Dimensiunea fundamentală a epocii contemporane, în contextul așa-zisei globalizări, este războiul pentru resursele planetei și în primul rând pentru cele de hidrocarburi.

Acesta se derulează sub paravanul luptei împotriva terorismului, pentru "combaterea" traficului de droguri, pentru "drepturile omului" și toată gama de sloganuri cu care este intoxicată opinia publică mondială. Rezervele mondiale de hidrocarburi sunt tot mai puține, iar Occidentul, cu tot potențialul său științific, nu a găsit încă un înlocuitor optim.

S.U.A. și aliații lor occidentali își aduc aminte cu groază de toamna anului 1973, când, în contextul războiului arabo-israelian izbucnit la 6 octombrie, țările arabe au utilizat **"arma petrolului"** împotriva statelor occidentale sprijinitoare ale Israelului. Producția de petrol a scăzut cu 70%, iar prețurile au crescut cu 120%. Economiiile statelor vestice au fost puternic zdruncinate. S.U.A. au fost obligate să se implice în negocieri în mod decisiv, ajungându-se la acordul de la **Camp David**, din septembrie 1978, și la retragerea totală a Israelului din Peninsula Sinai. **Pentru ca arabii să nu mai poată utiliza arma petrolului împotriva lumii occidentale**, în urma războiului din Golful Persic, orchestrat de serviciile de spionaj americane și britanice, **S.U.A. au ocupat militar Arabia Saudită și statele mici din Golful Persic. Irakul a fost adus în stare de faliment**, acesta având de plătit circa 100 miliarde dolari din care 40,9 miliarde unor state arabe, iar 60 miliarde statelor occidentale și Rusiei.

Amenințările președintelui G.W.Bush că va ataca Irakul și-l va înlătura de la putere, inclusiv prin asasinat, pe Saddam Hussein, făcute în repetate rânduri, trebuie luate foarte în serios. Acest lucru este posibil oricând, dar motivul real al unui asemenea atac nu este faptul că Saddam Hussein ar sprijini terorismul internațional sau ar fabrica "arme de nimicire în masă". Acestea sunt simple pretexte. **Ura americanilor împotriva președintelui Irakului are cu totul alte motive.**

Saddam Hussein este "vinovat" de faptul că a dat afară din Irak cinci mari companii petrolifere trans-frontaliere, care controlau majoritatea acțiunilor Companiei Irakiene a Petrolului, respectiv *B.P., Shell, Total, Exxon și Mobil-Oil*.

Familia Bush, de miliardari petroliști, a fost puternic lovită în interese. Prin înlăturarea lui Saddam Hussein, Washingtonul speră ca marile companii americane de petrol să revină în Irak. Acesta este tot "secrețul" urii guvernanților americani împotriva președintelui irakian...

În anii viitori, indiferent cine se va afla la Casa Albă, americanii vor "descoperi" organizații și conspirații teroriste, precum și alte "crime organizate" cu precădere în statele lumii musulmane și din America Latină, bogate în petrol.

Marele Conflict – pregătit cu grijă...

După dezmembrarea U.R.S.S., marile companii petrolifere americane și-au îndreptat atenția asupra resurselor de petrol și gaze din **bazinul Mării Caspice**, apreciate printre cele mai mari din lume. **Intervenția militară din Afganistan** declanșată la 7 octombrie 2001 a vizat, în principal, **apropierea de aceste resurse**.

În planurile sale strategice de luare sub control a zonei Mării Caspice și a Asiei Centrale, **S.U.A. au în vedere eliminarea prezenței rusești în regiunea Caucazului**. În acest scop, în cooperare cu **Turcia și Arabia Saudită, C.I.A. a sprijinit intens revolta cecenilor împotriva Rusiei**. Teroriștii ceceni care aruncă în aer blocuri de locuințe la Moscova sunt numiți la Washington cu nobilul titlu de *"luptători pentru libertate"*.

Pentru a pătrunde în Caucaz și bazinul Mării Caspice, S.U.A. depun **eforturi subterane intense**, prin intermediul C.I.A., **în scopul înjghebării unei organizații de securitate** din care să facă parte **Georgia, Ucraina, Azerbaidjan, Uzbekistan și Republica Moldova (G.U.U.A.M.)**, drept contrapondere la Comunitatea Statelor Independente. O asemenea organizație de securitate ar permite **S.U.A. să dizloce trupe în Georgia și Azerbaidjan**, obiectiv strategic urmărit insistent de Washington după anul 1991 încoace. Iată cum urmăresc americanii să prindă Rusia într-un clește strategic, prin extinderea N.A.T.O. de la Marea Baltică la Marea Neagră și înființarea, între Marea Neagră și Uzbekistan, a organizației militare de securitate –G.U.U.A.M.

Interesul pentru această zonă va crește și mai mult, datorită faptului că, **recent, în Kazahstan, au fost descoperite imense rezerve de petrol**.

Uniunea Europeană are și ea mari interese în zonă, care nu se conjugă cu cele americane. S.U.A. ar dori să construiască mari conducte care să lege rezervele de petrol din zona Mării Caspice cu Oceanul Indian, trecând prin Afganistan și Pakistan. Uniunea Europeană vrea ca magistralele de petrol și gaze din zona Mării Caspice și Asia Centrală să fie orientate spre Europa de Vest. În acest sens, **interesele Uniunii Europene și ale Federației Ruse coincid**.

Cu acordul Moscovei, până în prezent, la resursele de petrol ale Mării Caspice au pătruns societăți petroliere din Italia, Franța, Olanda și Marea Britanie, în afara celor din Germania, cu care Rusia întreține relații privilegiate.

În Turcia, aliatul fidel al S.U.A., piața de gaze este controlată în proporție de **70%** de ruși.

Toate conductele de gaze și petrol din zona Mării Caspice și Asia Centrală sunt, cel puțin deocamdată, sub controlul Rusiei. **Iranul cooperează cu Rusia și Uniunea Europeană, fapt pentru care președintele G.W.Bush a inclus această țară, pe care S.U.A. au pierdut-o în 1979, în așa-zisa "Axă a Răului", împreună cu Irakul și Coreea de Nord**.

Dacă se vor purta frumos cu Rusia, companiile petrolifere americane interesate, precum *Chevron*, *Exxon*, *Mobil* și *Luk Arko*, ar putea spera în construirea unei conducte pe traseul Baku (Azerbaidjan), Tbilisi (Georgia), până în localitatea Geyhan, de pe malul turcesc al Mării Mediterane.

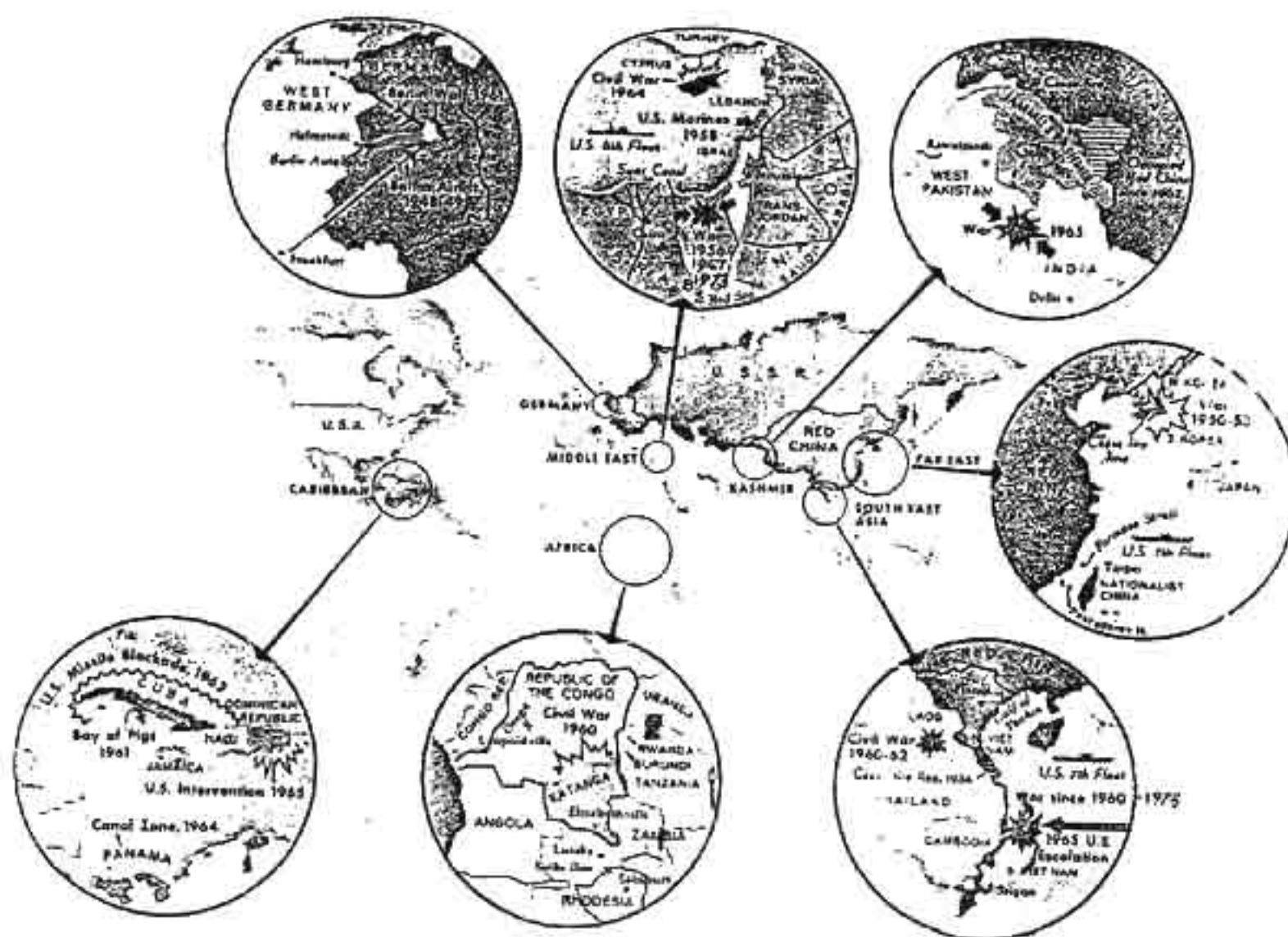
România apără interesele familiei Bush !

România, țara cu cele mai vechi tradiții din lume în extragerea și prelucrarea țițeiului, este exclusă de la aceste mari acțiuni. Până în anul 1989, România era pe locul trei (după S.U.Ă. și fosta U.R.S.S.) în producția de utilaj petrolifer, în construcția de rafinării și de conducte. S-a ales praful de toate, în numele "privatizării" și trecerii la economia de piață !... Uzinele "1 Mai Ploiești" – România erau o marcă recunoscută în toată lumea. Au fost **distruse** în numele eradicării "efectelor comunismului"...

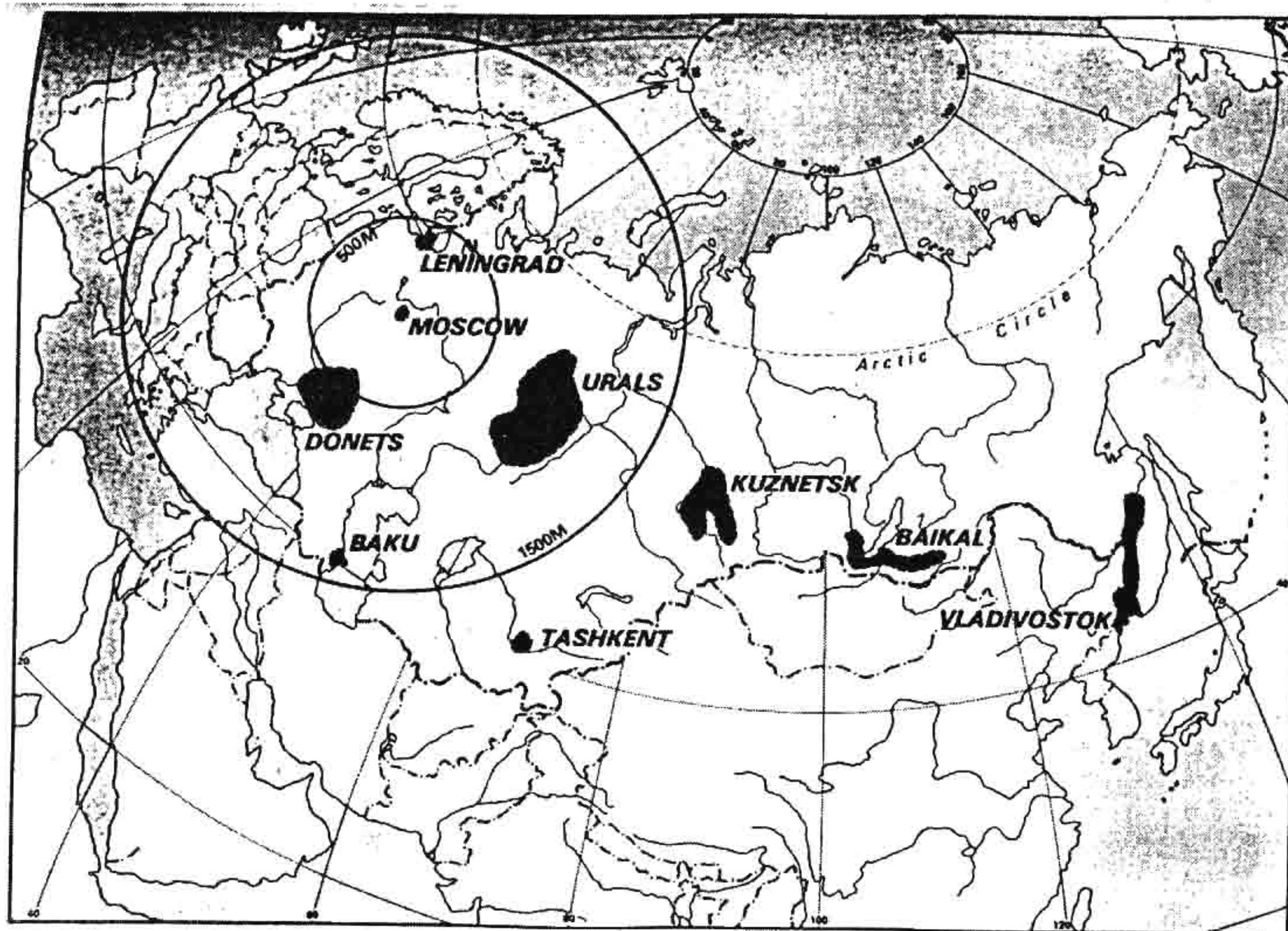
În marele război pentru resursele energetice ale lumii, serviciile de spionaj joacă un rol imens. Nu și cele ale României, "modelate" după standarde așa-zis occidentale de către consilierii veniți de aiurea. Acestea trebuie să stea "cuminți", pentru că altfel nu vom mai fi primiți în N.A.T.O. sau să execute sarcini străine de interesele României.

Am trimis, în schimb, soldați români în Afganistan, să moară pentru interesele companiilor petrolifere americane...

ANEXA 1

Principalele conflicte militare ale epocii „Războiului rece”

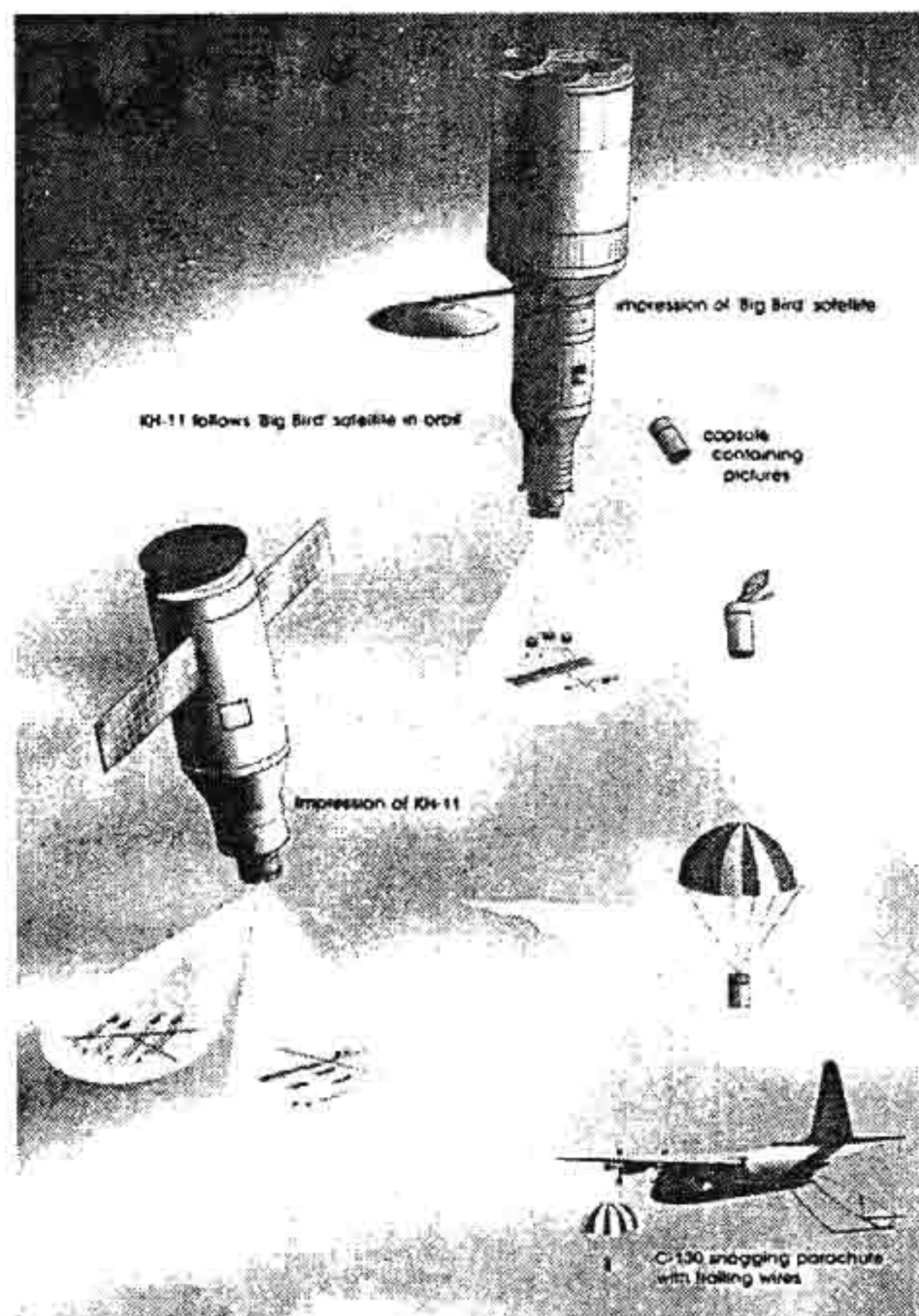
Zonele vitale ale sistemului de apărare al fostului URSS

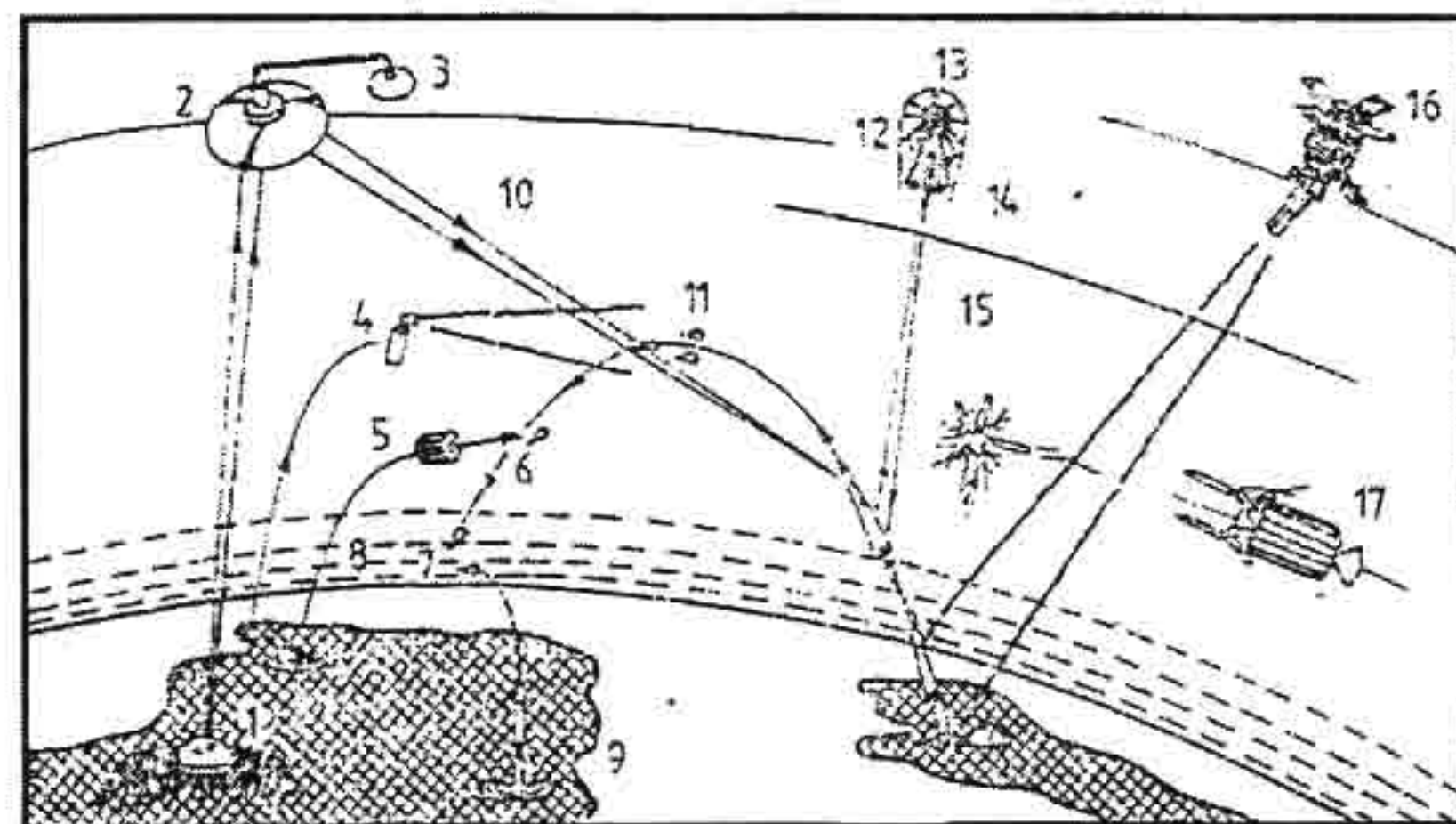
Forțele strategice nucleare ale S.U.A.

***Submarinul sovietic „Taifun” (finalizat în 1989),
cel mai puternic mijloc de lovire nucleară din lume.
Poate lansa o salvă de 242 de lovituri nucleare
strategice (8-10.000 Km) !***

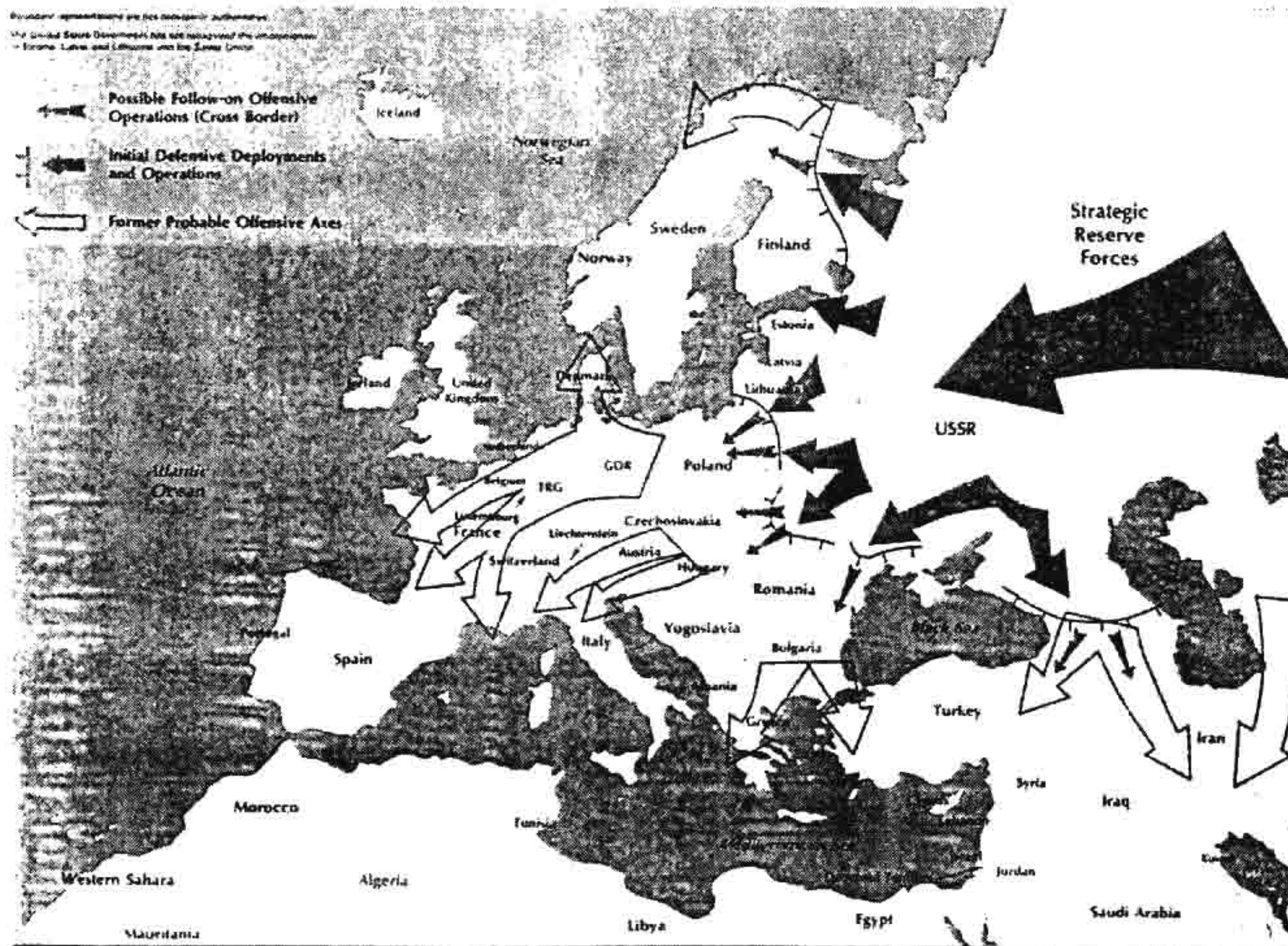

**Concentrarea strategică prin satelit
la începuturile sale**

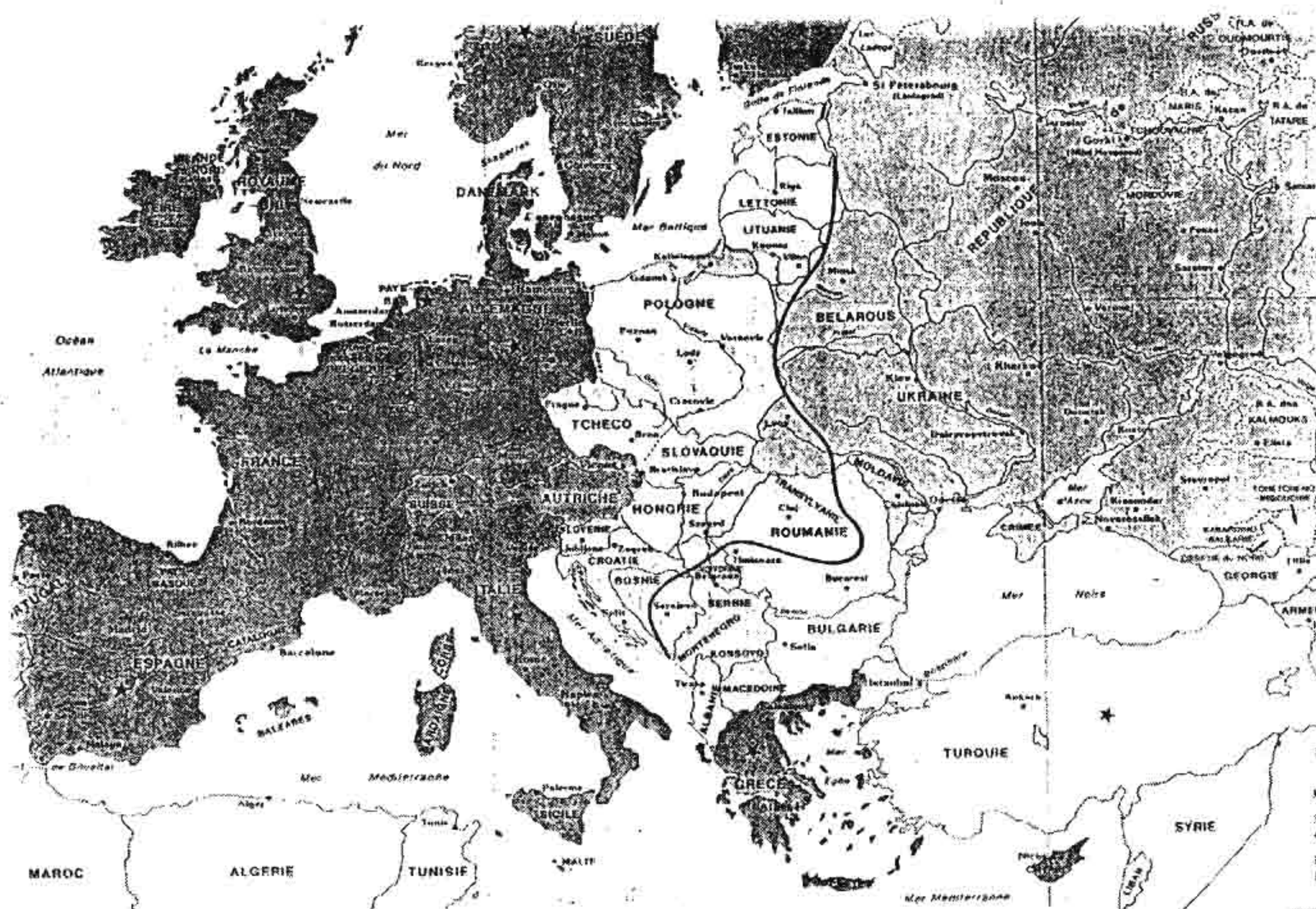

Model al unui sistem de apărare împotriva rachetelor balistice:
 1) Instalație laser în amplasament terestru blindat; 2) oglindă reflectoare a fasciculului laser; 3) emițător și antenă de transmitere a datelor; 4) sondă spațială cu telescop în infraroșu; 5) interceptor convențional (containere distribuitoare de nisip, bile, platforme cu armament convențional etc.); 6) fază de interceptare extraatmosferică; 7) fază de interceptare endoatmosferică; 8) stație de radiolocație; 9) rachetă antirachetă; 10) fascicul laser reflectat și focalizat; 11) capete de luptă, desprinse de racheta purtătoare, pe traiectoria balistică spre obiectiv; 12) instalație laser cu raze X; 13) încărcătură laser de inițiere a radiației X; 14) sistem de dirijare a fasciculelor de raze X spre obiective; 15) fascicule de rază X; 16) satelit de cercetare-supraveghere-avertizare; 17) platformă cosmică orbitală cu rachete antirachetă interceptoare.

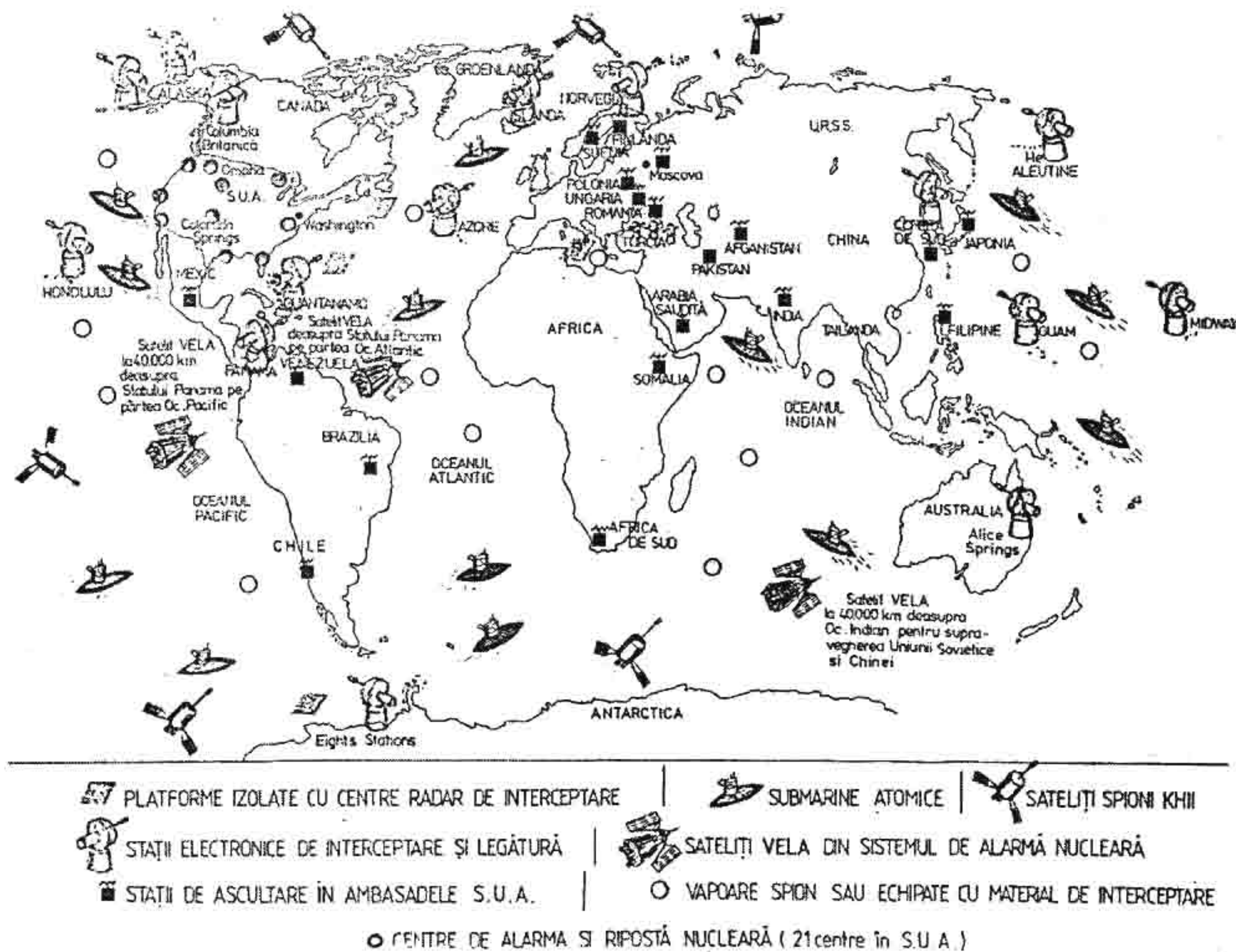
Scutul antirachetă visat de SUA

Acesta este scenariul, creat de CIA, care a stat la baza înființării NATO și a alimentat politica „Războiului rece” în Europa. Din anul 1997, NATO a început expansiunea sa spre Est, exact în sensul invers al acestei „strategii ofensive”

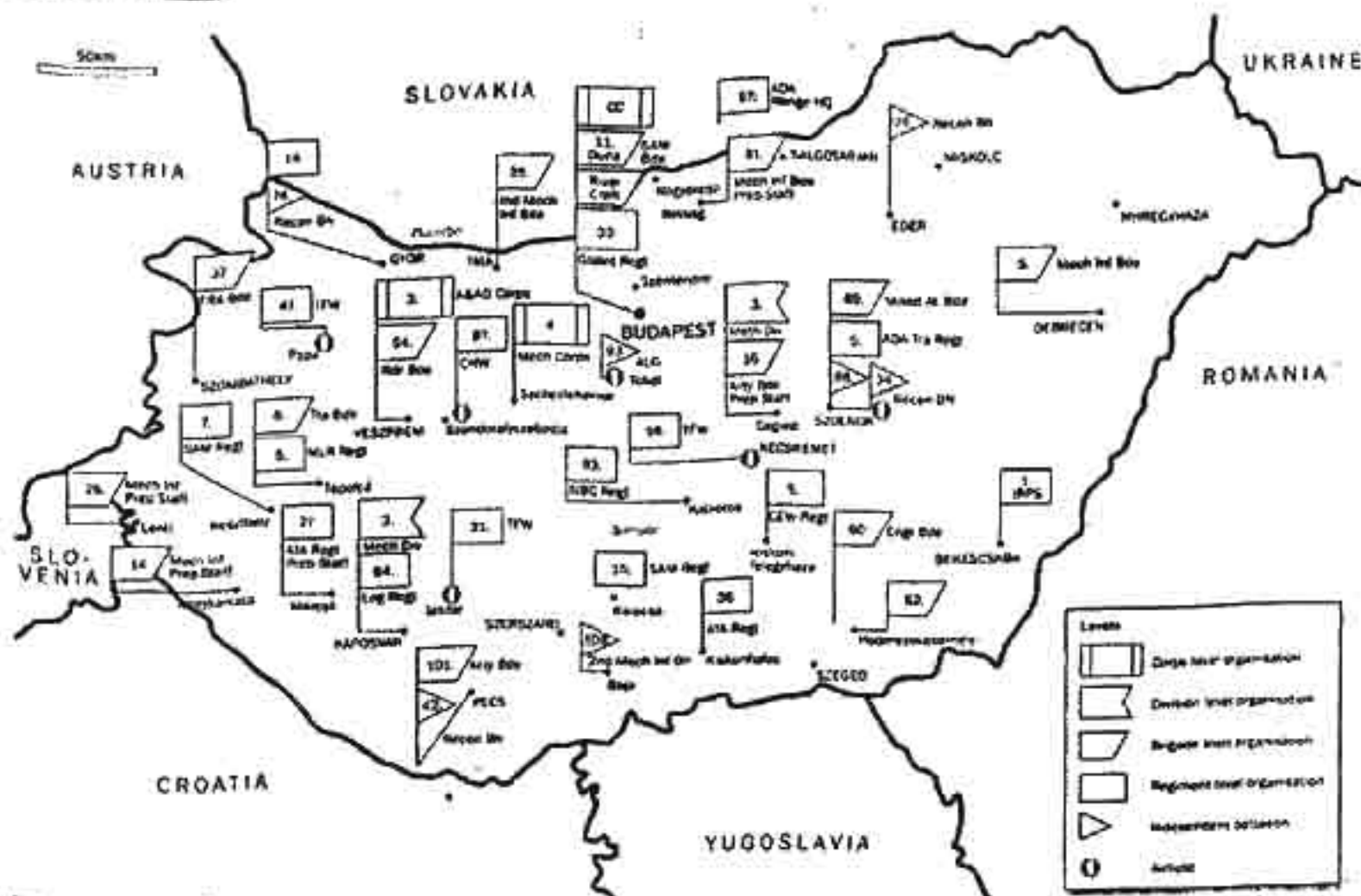

„Linia de ruptură” între civilizațiile Europei (Est-Vest) – după Samuel P. Huntington, în „Ciocnirea civilizațiilor și refacerea Ordinii Mondiale”.

Asaltul final împotriva „Lumii comuniste”

ANEXA 10

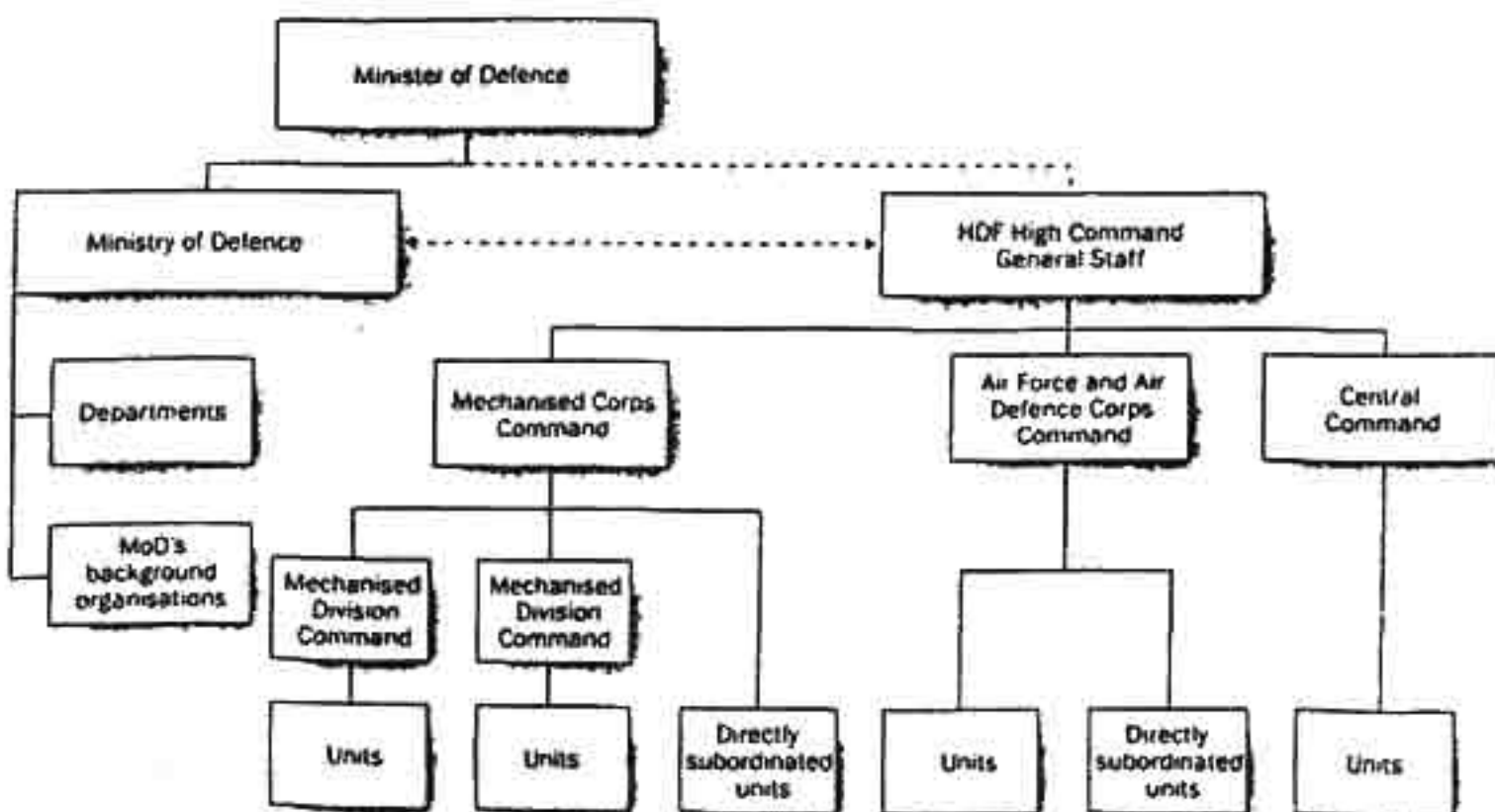

Abbreviations

CC	Central Command	Art	Artillery	AM	Air mobile	ALA	Artillery artillery	EW	Combat helicopter wing
Dv	Division	Art	Artillery	Ind	Independent	MLR	Multiple rocket launcher	AL	Air lift
Brig	Brigade	Recon	Reconnaissance	Train	Training brigade	NBC	Nuclear biological chemical defense	SRPS	Joint regional support staff
Regt	Regiment	Recon	Recon	Train	Training regiment	CEW	Combat helicopter wing	Proc	Procedural
Br	Battalion	Eng	Engineer	SAM	Surface to air missile	AAAD	Air & air defense	ALG	Air lift group
Mech	Mechanized	Log	Logistics	ADA	Air defense artillery	TFW	Tactical fighter wing		

Note: numbers refer to unit designations

Peacetime command structure of the HDF

Armata Ungariei în anul 2002

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ

Mareșal viconte Montgomery	<i>A History of Warfare</i> , Editura World Publishing Company, New York, 1968
Ronald Seth	<i>Encyclopedia of Espionage. The Spy's Who's Who</i> , Editura New English Library, Londra 1972
Peter Wright
(fost director adjunct al MI-5)	<i>Spy Catcher</i> , Editura William Heinemann, Australia, 1987
Carl W.Reddel	<i>Transformation în Russian and Soviet Military History</i> , Editura U.S.Air Force Academy, Washington, 1990
William R.Keylor	<i>The Twentieth Century World – second edition</i> , Editura Oxford University Press, New York, 1992
Edward Pessen	<i>Losing Our Souls. The American Experience in the Cold War</i> , Editura Ivan R.Dee, Chicago, 1993
Mark Lloyd	<i>The Guinness Book of Espionage</i> , Editura Guinness Publishing, Londra, 1994
Gerhard L.Weinberg	<i>A World at Arms. A Global History World War II</i> , Editura Cambridge University Press, New York 1994
Henry Kissinger	<i>Diplomacy</i> , Editura Simon Schuster, New York, 1994
Jeffrey T.Richelson	<i>A Century of Spies. Intelligence in the Twenty Century</i> , Editura Oxford University Press, New York, 1995
Richard Gid Powers	<i>The History of American Anticommunism</i> , Editura The Free Press, New York, 1995
Norman Polmar
Thomas B.Allen	<i>Spy Book. The Encyclopedia of Espionage</i> , Editura Greenhill Books, Londra 1997

- Richard Nelson** *Permanent Alliance? NATO'S Prague Summit and Beyond, The Atlantic Council of the United States, aprilie 2001*
- Eckhard Lubkemeier** *European Security and Defence Policy. A Key Project For European Unification., R.U.S.I. Journal, Londra, decembrie 2001*
- Lawrence S.Kaplan** *N.A.T.O. Enlargement: The Article 5 Angle, Georgetown University, Washington 2001*
- Senator John Warner** *The Future of NATO. The Senate Armed Services Committee, Washington, 28 februarie 2002*
- Reuniunea ministerială a Consiliului Atlanticului de Nord** – *Comunicatul Final, Reykjavik, 14 mai 2002*
Reuniunea Grupului de la Vilnius "Primăvara noilor aliați" – *Declarația de la București, 27 mai 2002*
- Reuniunea miniștrilor Apărării N.A.T.O.** *Comunicat Final, Bruxelles, 6 iunie 2002*
- Paul Dobb** *The Future of International Coalitions. How Useful? How Manageable? Editura The Washington Quarterly, 2002*

CUPRINS

Cuvântul editorului	3
Cuvânt înainte	11
I. PREGĂTIRI PENTRU SUPER-SPIONAJUL TOTAL	13
Și cei înfrânți au eroi.....	13
Începuturile tehnospionajului total	14
Bătălia navală germano-britanică de la Jutland pierdută de americani... la Bursă.....	16
Revoluția bolșevică... a spionajului german.....	18
Felix Djerjinski visase "să-i ucidă pe toți rușii" !.....	19
"LANȚUL" CEKA-GPU-OPPU-KGB și... "umbrele palide".....	21
"Spionii de suflet"	21
"Arhipelagul Gulag"	22
"Gentlemanii nu citesc corespondențele altora" !	23
Hitler, spionajul și reînarmarea.....	24
II. SPIONII ȘI MARILE OPERAȚII	
ALE RĂZBOIULUI DOI MONDIAL	26
Spărgătorii de cifruri – învingătorii samurailor.....	26
Amiralul Yamamoto – asasinat de americani.....	27
Rușii au învățat lecția.....	29
Reinhard Gehlen – "Supraviețuitorul"	30
URS(S)-ul – cu firele numărate !	31
Spionii germani – defetiști ?	32
Înfrângerea – pregătită... ca o renaștere	33
Viitorul Germaniei – în trei containere !.....	34
"Marea Democrație" și... Gestapo cu altă pălărie !	36
"Naziștii la mine, securiștii în mine !"	36
"Erorile Gehlen"	38
III. RĂZBOIUL RECE – "EPOCA DE AUR"	
A SPIONAJULUI TOTAL	39
Buturuga mică... trădătoare.....	39
Fostul comsomolist se dorea capitalist.....	39
La români, cazurile de trădare... erau rare.....	40
Comedie sau film de spionaj ?	41
"Rețeaua canadiană a GRU".....	41
Diversiunea McCarthy – pentru Războiul Rece.....	43
IV. ASALTUL GENERAL	
ÎMPOTRIVA LUMII COMUNISTE	44
Bătălia pentru Europa: CIA și Țările Baltice	44
Ucraina semnalizează stânga și o ia la dreapta.....	45
KGB-ul tot cerea ajutoare !.....	45
Din urmă, "oaia neagră" venea.....	46
Albania – Imperiul Britanic 5-0 !.....	47
"Vin americanii !" – o himeră.....	47
Spionajul occidental – pericol maxim pentru anticomuniști !	48
Bolșevicii s-au mutat... în Occident ?	49
V. AL DOILEA ASALT ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI	51
Programul "Redskin" – începutul spionajului total.....	51
Turcia – mult prea... ascultătoare !.....	52
Americanii – monitorizați atent de... statul american.....	53
Avioane de spionaj mai performante decât sateliții !	53
"Big Brother" ascultă "Poporul Ales".....	54

Ceaușescu se dorea... în NATO	55
Dominație prin imigrație.....	56
"Proiectul Jennifer".....	57
2 miliarde USD – aruncate în Ocean.....	58
VI. ASALTUL FINAL ÎMPOTRIVA LUMII COMUNISTE.....	60
Anticomunismul – profitabil pentru cei care conduc SUA	60
Cucerirea Cosmosului – pentru stăpânirea Terrei.....	61
Datoria externă – o armă mortală !	62
Goi dar înarmați până-n dinți !.....	63
"Agentul T-10" – "Terminator"-ul mult căutat.....	64
"Fratele" bin Laden – aliatul SUA !.....	65
Polonia – veriga slabă și Walesa – agentul CIA	66
Tineretul României – "carne de tun" pentru... transnaționale ?.....	67
VII. UN RĂZBOI RECE CU URMĂRI FIERBINȚI.....	68
Soarta Europei s-a decis... în URSS.....	68
Americanii au apărut doar la "împărțirea tortului" !.....	69
O.N.U. – centru mondial de spionaj.....	70
Hitler – președintele SUA ?!.....	71
"Anaconda" înconjoară Rusia și acum.....	72
Războiul rece a început în Iran.....	73
Criza strâmtorilor.....	74
Terra ca o sferă (de influență).....	75
Războiul rece – un... blat ?!	77
Germania – o "problemă" de aruncat în aer.....	79
Copil blond cu patru moașe	80
Tratatul Truman-Hitler.....	80
Criza Berlinului	82
"Porumbeii păcii" cu bombe atomice	82
Veșnicele diversiuni americane.....	83
Berlin – orașul cu 8.000 de spioni.....	84
Zidul Berlinului a căzut... doar în Est	85
N.A.T.O. – "copilul războiului rece", cu scutece americane.....	85
"Alianța plină de valori"... fasciste !.....	86
"Bau-baul" comunist și zăhărelul "Marshall".....	87
"Caii troieni" Franța și România.....	87
Rolul NATO: "de a-i ține pe ruși afară și pe germani la pământ".....	88
Cine a pornit "curșa înarmărilor" ?	89
Charles de Gaulle – un general anti-NATO.....	90
Noul "joc cu sferele".....	91
Românii nu vor ruble, nici valută.....	92
"Extinderea NATO" spre... piața de armament.....	93
România s-a născut... în America ?.....	95
"Parteneriatul pentru Pace" – iluzia de solidaritate.....	95
"NATO a expirat în 1989"	96
Extinderea mascată a Germaniei.....	97
Franța: "Yankee, go home !"	98
Chiar ne iubește "sora cea mare" ?	99
Lărgire... spre lichidare ?	99
SUA așteaptă războiul China-Rusia !	100
Un surrogat de securitate: "Parteneriatul amplificat"	101
Democrația hienelor.....	101
România – manevrată de CIA ?	103
Factorii pro-NATO.....	103
Americanii vor să ocupe Balcanii... cu anii !	104

Teroriștii... cu petrol	105
NATO face planuri pentru ocuparea României !	106
Meciul UE-SUA... ..	107
... și arbitrul Ivan Ivanov	108
Industria de apărare – o divergență mare !	108
Integrarea euro-atlantică – doar propagandă... ..	110
VIII. EXPANSIUNEA SPRE EST A N.A.T.O.,	
ÎNTRE EXTAZ ȘI AGONIE	111
Minciunile lui Clinton	111
Parteneri sau valeți de pică ?	112
Din Extindere, a câștigat... Rusia	113
România e la pământ, poate intra în NATO... ..	115
Extinsă în Est, în agonie în Vest... ..	117
N.A.T.O.–Rusia, un mariaj tardiv	119
Obiectivele “Calului Troian”	121
“Părinții terorismului” cer ajutorul vecinilor	122
IX. CIA ȘI NEOFASCISMUL	124
State care se integrează și... state care se dezintegrează	124
De la comunism, la... neofascism	124
CLA creează monștri !	125
Noua Dreaptă și Noua Stângă	126
Națiunea – civică sau etnică ?	127
Privatizare, dar pentru noi !	129
Dizidenții – puțini dar s-au înmulțit	130
Declinul economic continuu – pericol major !	132
Mai catolici decât Papa !	134
“Bastioanele antisemitismului” – în NATO !	135
Ungaria ar vrea Transilvania și Voivodina	136
Horthy – în NATO, prin reprezentanți !	137
“Steagurile” de la Primăria Budapestei	139
“Treziți-vă, maghiari !”	139
Ungaria – “centrul neonazismului în Europa de Est” !?	140
Dezastrele Havel și Walesa	142
Cehia – “democrație model” cu fascism și rasism... ..	143
“Legiunea a V-a” din Slovacia	145
Nemulțumiri de... 1.100 miliarde mărci	146
Neonazism cu... polițiști germani spectatori	147
“Germania pentru germani”	147
H. Kohl nu credea în Holocaust !	149
Unirea – primul pas pentru Germania Mare ?	149
Respectarea frontierelor – condiție pentru UE	150
Virusul autodistrugerii	151
X. DRUMUL EUROPEI SPRE RĂZBOI ?	154
Americanii vor... să ocupe militar Balcanii, 40 ani !?	154
Sferele de influență se lovesc în Balcani	156
Război SUA-Rusia... pentru România ?	157
“Menținerea păcii – o industrie în dezvoltare”	158
Războaiele civile occidentale	160
Europa vrea independență !	160
Bunicii, la cheremul nepoților	162
“America, vino acasă !”	165

XI. DEMOCRAȚIA VIOLENȚEI	167
Democrația occidentală: incubator pentru neofascism ?!	167
Libertatea violenței	168
Germania – țară de azil ?	169
Teama de străini	170
“Aleșii” n-au nici-o vină ?	171
Caracteristicile grupărilor fasciste și rasiste	173
Jacques Chirac de la... Partidul Franța Mare	174
Noua Europă – “Europa fortăreată” ?	175
Spectrul fascismului n-a dispărut !	176
XII. SPIONAJ, SÂNGE ȘI PETROL	178
Pericole false și reale	178
SUA se cred... leul din junglă !	179
Antiterorismul – Războiul pentru resursele planetei	180
Marele Conflict – pregătit cu grijă... ..	181
România apără interesele familiei Bush !	182
Anexe	183
Bibliografie selectivă	193
Cuprins	195